

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commercieele propaganda
Mauritskade 39 te
s-GRAVENHAGE

DE STAD

AMSTERDAM
WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commercieele propaganda
Mauritskade 39 te
s-GRAVENHAGE

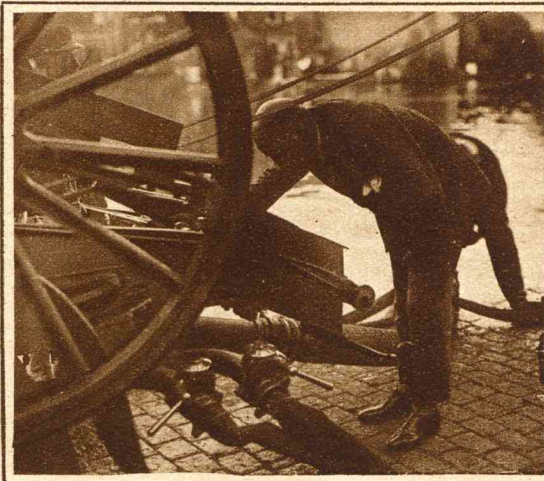
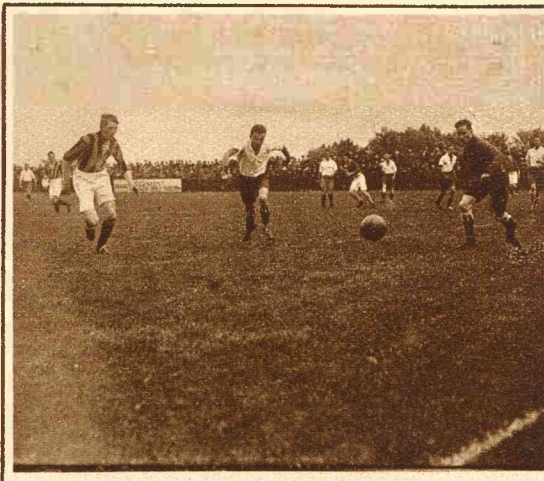
De Zeilwedstrijden der Koninklijke.

Zondag j.l. hadden op het Buiten IJ en de Zuiderzee de jaarlijksche Internationale Zeilwedstrijden plaats van de Koninklijke Nederlandsche Zeil- en Roei-vereening. Vooral de zes-meterklasse was sterk vertegenwoordigd; jammer dat het weer niet meewerkte — er woei een hevige stormwind, zoodat dan ook verschillende vaartuigen wegens averij den strijd moesten opgeven. Ter inleiding geven wij hier een foto van de bedrijvigheid in de Oranjesluizen, waarin de mededingende vaartuigen geschutz moesten worden. Voor verdere foto's zie men blz. 484.

HAUST GEMBERMOPPEN

Te Haarlem heeft een demonstratie plaats gehad van den Motorbrandspuit-ladderwagen, die veel bekijks had. Links: De demonstratie; rechts: Mr. Bruch, de Haarlemsche Wethouder, bekijkt de onderdeelen van den nieuwen wagen.

Een drietal spelkiekjes van de jubileums-wedstrijden van R.C.H. te Haarlem.

VAN NELLEVELT PAKJES KOFFIE GEBROKEN THEE

SPIEGELS

Direct van fabriek
op f 1.— per week.
Brieven onder Motto „Spiegels”
bureau van dit blad
Keizersgracht 234 - Amsterdam.

Het Kinderwagenhuis

Lutmastraat 49
hoek 2de v.d. Holststraat.
Kinderwagens, Kinderstoelen, Vouw-
wagens, Poppenwagens, Electr. Orna-
menten beneden iedere concurrentie.
Vliegende Hollanders f 5.85
Poppenwagens f 5.90 enz.

FOTOHANDEL GERARD R. DE GOEDE

114 Adm. de Ruyterweg
b/d Krommert
Speciale inrichting voor het
ontwikkelen en afdrukken.
Vergrooten

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam,
Keizersgracht 302-304

Adverteert in „De Stad”

Wij verzekeren
ALLE VASTE RUITEN
in Uwe woning bij een
huurwaarde tot f 300.—
à f **0.45**, tot f 400.—
à f **0.60**, tot f 500.—
à f **0.75** en Uw inboedel
vanaf f **0.20 p. maand**.
Eerste klas Amsterdamsche
Maatschappij. Geen polis-
en zegelkosten! Inschrijf-
geld f 1.—.
Laat U nog heden inschrijven
„ALASKA”, Algem. Assu-
rantie- en Administratiekant.
Van Kinsbergenstraat 56
AMSTERDAM.

BLOM's Beddenmagazijn FERD. BOLSTRAAT 18 - AMSTERDAM

ONS SUCCES 1926

2 Persoons zwaar massief eiken Ledikant
2 Persoons stalen Gezondheidsmatras
2 Persoons 3-deelig damast Kapokbedstel
2 Persoons Spiraaldek
ALLES MET 10 JAAR GARANTIE

f **93.—**

SCHILDERT U

met **DONCKER's** bereide verf in bussen

Per Kg. f 1.50 1e soort
" " f 1.10 2e soort

GRONDVERF 60 en 80 cent per Kg.

— **VENSTERGLAS** —

Oudste adres: v/h Kinkerstraat 25
thans DA COSTASTRAAT 67
(wegens verbouwing verplaatst.)

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht“, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39. Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

Strijd tegen eigen Hart

VRIJ NAAR HET DUITSC VAN KUNO BACH

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Sir George Trevanion woont met vrouw, vier zoons en drie dochters op het landgoed Kings Abbot. Hij is van adel, maar niet rijk, wat niet wegneemt dat zijn vrouw en een zijner dochters Mildred, zeer trotsch zijn op haar adel en met minachting op menschen van lager geboorte neerzien. Sir George ontvangt een brief van den vriend zijner studiejaren Younge, een schatrijk geworden katoenhandelaar, die hem schrijft met vrouw, zoon en dochter zijn ouden vriend te zullen komen bezoeken. Grootte consternatie in den huize Trevanion — een katoenhandelaar! Dat is toch geen omgang voor hen, zeggen mevrouw en Mildred. De familie Younge kwam. De vader beantwoordde aan de voorstelling die de beide vrouwen zich van hem hadden gemaakt — gezet, met een niet bepaald deftig voorkomen; de moeder en de dochter Rachel echter zagen er zeer goed uit en de zoon Denzil zou in de beste gezelschappen een goed figuur gemaakt hebben. Wat Mildred zichzelf ook moest bekennen, zoodat zij reeds aan den eersten maaltijd hem dingen zei over boerachtige parvenu's, die hem wel moesten kwetsen. Haar zusje Mabel evenwel was een en al vriendelijkheid jegens de Younge's. Aan Mildred's moeder, lady Karoline, bevalt de jonge Denzil steeds meer en meer en zij is van oordeel dat

eder weldenkend mensch hem moet hoogachten. Sir George zou zelfs gaarne zien dat hij op Mildred verliefd werd. Een vriendin Ivan Mildred, Frances Silverton, maakt ook kennis met de Younges en verklaart vooruit aan Lady Karoline en Mildred dat zij, als Denzil haar vroeg, „ja“ zou zeggen. Op een bal bij den ouden heer Blount (die Mabel 300 pond heeft geleend om een speelschuld van haar broer Eddie te betalen) houdt Mildred zich uitsluitend bezig met Lord Lyndon tot droefheid van Denzil. Na het bal zegt Mildred in een gesprek met Mabel, dat, al zou Denzil haar ook liefhebben, zij hem toch zou afwijzen. Ook Sir George spreekt met zijn vrouw over de liefde van Denzil, maar de moeder, die haar dochter kent, zegt, dat ze hem nooit zal trouwen alleen omdat hij de zoon van een katoenhandelaar is. De vader is daarover zeer gebelgd — een rijke schoonzoon zou hem zoo goed passen, nu hij zelf zijn financieelen ondergang ziet naderen. De Younges willen na een maand weer vertrekken en tot afscheid geven de Trevanions een bal, even voor dat aanvangt, verklaart Denzil Mildred zijn liefde en wordt afgewezen „omdat zijn vader koopman was“, zegt Denzil smalend „en gij u liever verkoopt voor een titel. Ik dank u, ik ben blij, dat u mij hebt afgewezen.“ En Mildred, in haar kamer, meende, als of haar hart zou breken. Toen de familie Younge naar haar woonplaats terugkeerde, bleef Denzil op verzoek van de jongelui nog vier dagen, om deel te nemen aan een jachtpartij.

Frances zag dien blik en ook het bloesje, en voor die scherpzinnige jongedame was dat meer dan voldoende om de juiste gevolgtrekking te maken. Wat later op den avond legde zij een album waarin zij had zitten bladeren, opzijde en wenkte Denzil met haar oogen. De jonge man begreep haar terstond en kwam naar haar toe; zij was naast Mildred op de sofa gaan zitten.

„U wilt ons dus werkelijk morgen gaan verlaten?“ vroeg zij op vriendelijken toon. „Ik kan het nog maar steeds niet beseffen, want het komt mij voor, dat u geheel en al bij ons behoort. De tijd welke moet verlopen voor u terugkomt, zal ons zeer lang vallen.“

„Is dat gemeend?“ vroeg Denzil schertsend, terwijl nochtans een diepe ernst in zijn vraag doorklonk. „Als ik ver van hier verwijderd zal zijn, strekt het mij ongetwijfeld tot troost, te mogen denken dat men mij mist.“ Op zachten toon voegde hij erbij: „Ik kan niet aan den dag van morgen denken. Wat zal dan alles anders zijn!“

„Bent u nog altijd van plan, morgen met den eersten trein te vertrekken, mijnheer Younge?“ riep de andere miss Deverill, die op eenigen afstand zat.

„Ja, dat moet ik wel, hoe onaangenaam ik het ook vind. Ik heb dringende zaken die mij naar Londen roepen, en morgen moet ik er beslist zijn.“

„Zulk een vroegtijdig vertrek heeft toch ook het voordeel, dat men reeds den avond tevoren afscheid moet nemen en dan den volgenden morgen de reis kan aanvangen, zonder te worden opgehouden,“ meende miss Deverill. Zij leunde weer in haar stoel achterover en liet zich door haar buurman overpaardenfokkerij inlichten.

„Dat zou ik juist heel onaangenaam vinden,“ zeide Frances zacht. „Ik zou het eenvoudig niet kunnen verdragen, als ik een huis moest verlaten, zonder dat iemand mij vaarwel zeide, mij goede reis wenschte en de verzekering gaf, dan men mij erg zou missen.“

„Elke medaille heeft haar keerzijde,“ zeide Denzil op droevigen toon. „U moet niet vergeten, dat bij een afscheid, zooals miss Deverill zich dat denkt, iemand het laatste vaarwel bespaard blijft. En dikwijls veroorzaakt dat laatste afscheid slechts smart.“

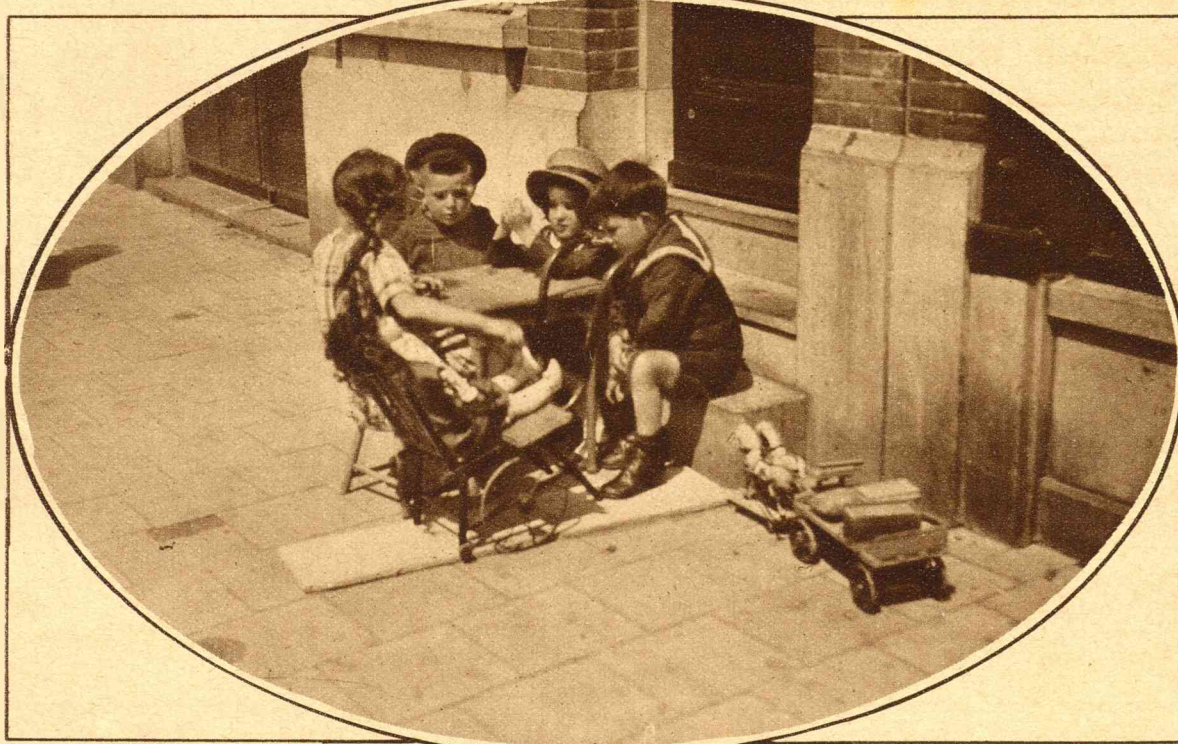
Nu ja, maar scheiden moet men toch, en daarom zou ik aan het oogenblik van mijn vertrek voor het afscheid beslist de voorkeur geven,“ verklaarde Frances. „Bekent u het maar, dat het ook u aangenaam zou zijn, als een vriendelijke hand morgenochtend het ontbijt voor u gereed zette en de koffie inschonk, als ge een vriendelijk en hartelijk woord meekreegt op de reis.“

„O, dat beken ik volmondig! Maar als men zoo vroeg vertrekt, dan kan men moeilijk verwachten dat iemand zich over ons ontfermt.“

„Als u het goedvindt, zal ik morgenochtend het ontbijt voor u klaarmaken, mijnheer Younge,“ klonk plotseling Mildred's zachte stem.

Denzil schrok zichtbaar en zijn verbazing over de verrassing stond duidelijk op zijn gelaat te lezen. Hij wierp een onderzoekenden blik op Mildred, die bijna bewegingloos in haar stoel zat. Haar gezichtje vertoonde niet het minste spoor van ontroering of opwindning, niets verraadde, dat die verrassende woorden door haar waren uitgesproken.

De jonge man zocht naar woorden om haar voor die ongewone vriendelijkheid zijn erkentelijkheid te betuigen, en haar te verzoeken, om zijnen wil geen moeite

IN DE VACANTIE. In de frissche lucht is beter dan in de bedompte kamer, dat vindt moeder ook, maar alleen op straat durft ze de kleinen toch niet goed laten gaan en zelf heeft ze geen tijd om mee te gaan. Dan maar een tafeltje en een paar stoeltjes op de stoep gezet en de kinderen vermaken zich even kostelijk als die naar het strand of de bosschen gaan.

te doen... No. 11
maar te vergeefs.

Zijn hoofd scheen in vuur te staan, zijn gezicht gloeide en hij kon zijn gedachte niet bij elkaar houden.

Slechts een haastig gestamel: „dank u zeer!“ wilde hem van de lippen komen. Dat klonk voor hem zeer onnatuurlijk en was geheel niet in overeenstemming met zijn gewone prettig-hoffelijke en gemakkelijke manier van doen. Na die paar woorden stond hij op en ging haastig heen.

Toen die betekenisvolle woorden aan Mildred's lippen waren ontsnapt, had zij er dadelijk spijt van en zij verweet zichzelf haar onvoorzichtigheid. Maar het was te laat! Door haar onverstandige haast had zij aan zijn gevoelens voor haar, die anders misschien van lieverlede zouden zijn ingesluimerd, nieuw voedsel gegeven.

Sinds dien avond in de bibliotheek, toen het stormachtig onderhoud

tusschen Mildred en Denzil had plaatsgevonden, hadden zij en hij om zoo te zeggen niet meer voor elkaar bestaan; het scheen alsof zij door werelden van elkaar gescheiden waren. Die enkele onverstandige woorden nu hadden, zooals Mildred ook heel goed begreep, alles weer teniet gedaan, wat in de voorafgaande dagen misschien goedgeemaakt was. Zij stonden nu weer in precies dezelfde houding tegenover elkaar als eerst!

Niettemin verscheen Mildred, omdat zij het nu eenmaal had beloofd, den volgenden morgen — uiterlijk volkomen kalm — aan het ontbijt. Ook Eddie was vroeg opgestaan, om van zijn vriend een laatste afscheid te kunnen nemen, en door zijn levendig, opgewekt gebabbel konden de beide anderen niet aan het woord komen. Nauwelijks was het ontbijt afgeloopen, of een der bedienden trad binnen om te zeggen, dat het rijtuig gereed stond. Eddie stond op om even te zien of alles in orde was, en nu waren Mildred en Denzil eindelijk alleen.

Denzil trad op het jonge meisje toe, greep haar handen en drukte die zoo krachtig, dat het haar bijna pijn deed.

„Denkt u nog eens aan mij, nu en dan,“ vroeg hij smeekend.

„Dat zal ik doen,“ beloofde zij.

Er heerschte een oogenblik stilte, toen vroeg Denzil, de woorden met moeite uit zijn keel persend:

„Is er nu werkelijk in het geheel geen hoop voor mij, Mildred?“

„U zult den trein nog missen,“ fluisterde zij vriendelijk.

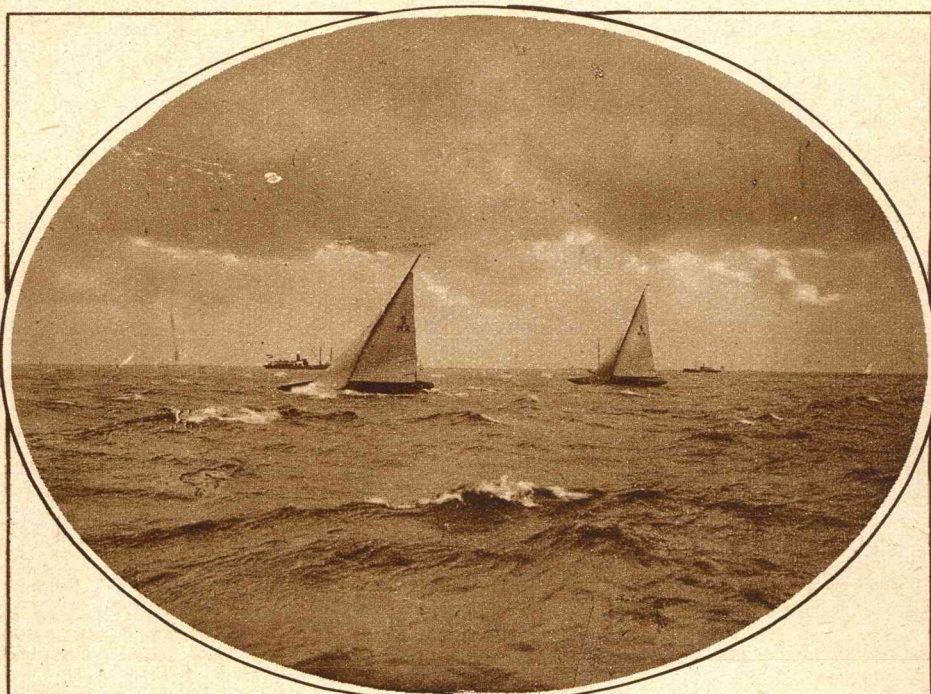
Eddie kwam terug, en nu werden de laatste afscheidswaarden gewisseld. Denzil's verblijf op Kings Abbot, zoo overrijk aan vreugde en leed, — het laatste vooral! — was ten einde. Eenige minuten later reed hij door de frissche ochtendlucht, maar ofschoon hij Mildred nu niet meer voor zich zag, bleef de herinnering aan haar schoon, bleef gelaat hem bij; hij wist, dat het nooit meer uit zijn geest zou verdwijnen!

Dezelfde trein, die Denzil naar Londen bracht, had een brief voor lady Karoline medegebracht, die haar een niet geringe schrik bezorgde. Daar stond namelijk in, dat haar tante, lady Eagleton, besloten had, zich de genoegens en gemakken van haar eigen te huis voor eenigen tijd te ontfangen, om haar dierbare nicht met een bezoek te vereeren.

De oude dame was de schrik van haar familie, en de omgang met haar mocht wel een voortdurend martelaarschap worden genoemd, omdat die een ongelooflijke mate van zelfbeheersching en geduld eischte. De twee menschen op wie zij

De start voor den internationalen zes meter wedstrijd.

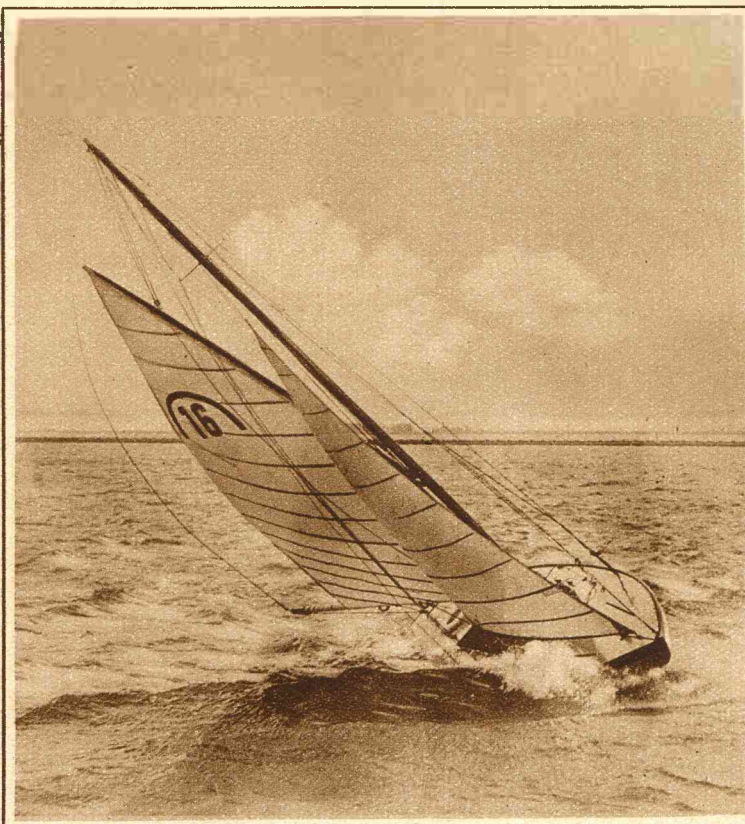

Twee der mededingers in volle actie. Links de Kemphaan, rechts de Saenden.

De Zeilwedstrijden van de Koninklijke

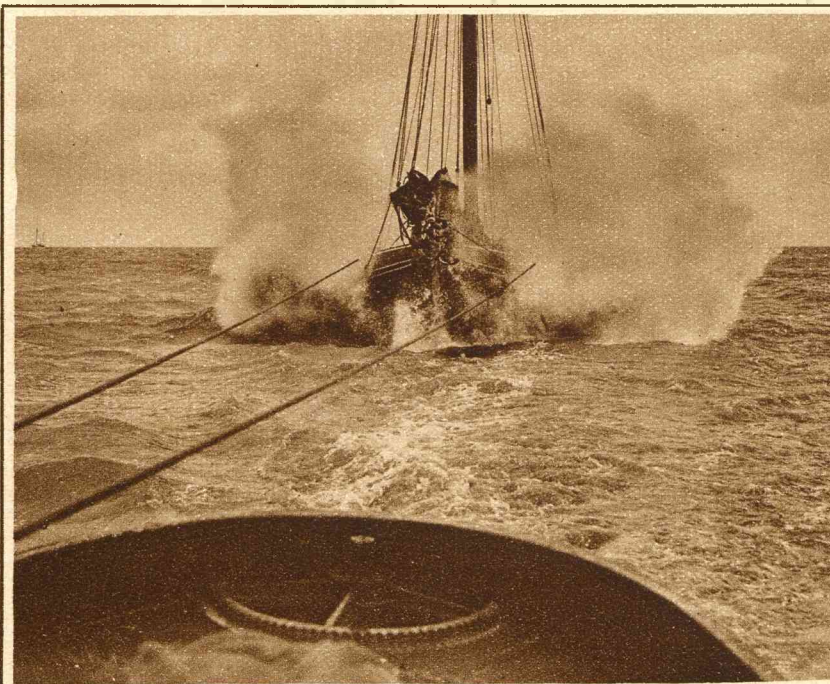
Dadelijk na den start kreeg mr. Carp met de Admiraal de Ruyter pech, doordat zijn helmhout brak, zoodat hij den strijd niet kon voortzetten. Het vaartuig werd op sleeptouw genomen.

Een fraaie foto van de Leede, winner van de Regenboogklasse, in volle vaart.

Het was trouwens niet alleen de Admiraal de Ruyter die weggesleept moest worden; ook de Sally van de 75 M³. klasse (links) en de Brederode moesten door averij — de laatste had een defect roer — geholpen worden om op het rechte pad te blijven. Aan het opspatten van het bruiswater ziet men, hoe ruw het water was.

wel het meest gebeten was, waren ongetwijfeld sir Georges en Frances Sylverton. Waarom zij den man van haar nicht Karoline niet mocht lijden, wist niemand. Aan Frances had zij een hekel, omdat die reeds meermalen had getoond, volstrekt niet bang voor haar te zijn, en omdat zij een uitgesproken minachting had voor de heel dikwijls hatelijke en stekelige op- en aanmerkingen der oude dame. Daarin had zij namelijk het grootste plezier, en het verschafte haar een bijzonder genoegen, als de menschen die zij tot doelwit van haar toespeligen en bedekte verwijten koos, zich daaraan veel lieten gelegen liggen of er boos om werden.

Een van haar ergste gebreken was: trots, en zij vermoedde, dat Mildred in dat opzicht met haar op gelijken voet stond, waarom zij haar dan ook tot werktuig bij haar eierzuchtige plannen had uitgekozen. Weliswaar wist nog niemand, of lady Eagleton het aanzienlijke vermogen dat zij in een groot aantal jaren had bijeen gebracht, aan haar geliefde achternicht zou nalaten. In elk geval veroorzaakte de aankondiging van haar bezoek in het geheel niet die vreugde, welke men zou mogen verwachten bij het ophanden zijnde bezoek van een geliefd familielid. Lady Karoline luchtte haar zenuwen in een flinke huilbui, en Charles verklaarde terstond, dat hij voor 'n viertal weken naar Ford Abbey, de bezitting der familie Younge, zou gaan.

Ongetwijfeld zou niemand van de familie Trevanion zoo oneerbiedig hebben durven zijn, het te zeggen, maar... een ongeluk komt nooit alleen. Het spreekt vanzelf, dat het eerste ongeluk het aangekondigde bezoek van lady Eagleton was, en het tweede... op denzelfden dag waarop de bewuste brief kwam, hoorde lady Karoline ook, dat Denzil de hand van haar oudste dochter had gevraagd en door deze was afgewezen. Het jonge meisje had tot dan toe haar geheim zorgvuldig bewaard en er dikwijls met een mengeling van vreugde en leed aan gedacht.

Lady Karoline, die eens poolshoogte wilde nemen, had Mildred eenigszins aarzeland de opmerking gemaakt, dat Denzil voor haar een meer dan gewone bewondering scheen te koesteren, en na een oogenblik zwijgen daaraan toevoegde: „Het is jammer, dat je hem niet kunt liefhebben, Mildred” — alsof dat iets vanzelfsprekends was! — „want wij zouden het allen zoo gaarne willen, en je vader zegt...”

Mildred stond vlug op; een brandende blos steeg haar naar de wangen, toen zij zeide: „Mama, het is misschien beter, en het zal in elk geval alle verdere nuttelooze gesprekken op dit punt voorkomen, als ik u zeg dat de heer Younge mij een huwelijksaanzoek heeft gedaan, en dat ik hem een afwijzend antwoord heb gegeven!” Zij sprak deze woorden op trotschen, uitdagenden toon en wilde dadelijk daarop het vertrek verlaten.

„O Mildred, hoe is dat mogelijk!” riep lady Karoline op smartelijken toon uit. In één oogenblik zag zij al haar verwachtingen den bodem ingeslagen, het heerlijke luchtkasteel vernield.

„O Milly, hoe heb je dat kunnen doen!” klonk het droevig en verwijtend uit Mabel's mond.

„Is het dan soms een misdaad, of is zooiets vroeger nooit gebeurd?” vroeg Mildred heftig, terwijl zij zich bij de deur nog even omwendde en haar zuster een boozen, uitdagenden blik toewierp. En daarna begaf zij zich terstond naar haar kamer, om alle verdere verwijten te ontgaan.

Toen sir George het onaangename nieuws vernam, werd hij eerst toornig en daarna wanhopig. De toestand van zijn financiën werd elken dag slechter, en zijn notaris had hem reeds verschillende malen de verzekering gegeven, dat hij het landgoed alleen van den ondergang zou kunnen redden, als hij onmiddellijk de beschikking kreeg over een groote som gelds.

Maar waar zou sir George die vandaan moeten halen? Denzil nu zou, terwille van zijn grenzeloze liefde voor Mildred, stellig geen oogenblik gearzeld hebben, zijn aanstaanden schoonvader het dubbele van het benodigde bedrag te leenen — en bij zijn enormen rijkdom zou dat voor hem ook zeer gemakkelijk zijn geweest. Het vooruitzicht op die hulp was vernietigd, nu zijn dochter den jongen man had afgewezen!

Sir George was niet flink genoeg om zich op een ander standpunt te stellen en daarom luidde zijn oordeel over Mildred ook verkeerd. Zij had hem kunnen redden, en zij had het niet gewild, meende hij. Hij, zoowel als zijn echtgenote, behandelde het jonge meisje vanaf dien ongelukkigen dag zeer koel en terughoudend. Maar vader was prikkelbaar, en lady Karoline liep voortdurend rond met een droevig gezicht, hetwelk Mildred's smart nog vergrootte.

Zelfs Mabel, die altijd partij koos voor Mildred, als die afwezig was, placht over het slachtoffer van Mildred's afwijzing te spreken als „arme Denzil”, waarmee zij Mildred nog meer van streek bracht.

Van lieverlede echter verdween die onaangename stemming en hernamen de dingen van elken dag hun gewonen loop. Mildred echter kon de herinnering aan het gebeurde niet verdrijven, en dat bezorgde haar menig droevig uur.

Lord Lyndon, die onder deze pijnlijke omstandigheden een tact toonde, welke een heel wat verstandiger man tot eer zou hebben gestrekt, week bijna geen oogenblik van haar zijde. Openlijk en zonder schroom maakte hij Mildred het hof, maakte nu en dan een rit te paard met haar of een rijtoertje, en aangezien zij door haar familie in die dagen zeer koel werd behandeld en zich daardoor verlaten gevoelde, aanvaardde zij de attenties van den lord veel dankbaarder dan zij anders waarschijnlijk zou hebben gedaan.

Vrijwel alle kennissen van de familie Younge achtten de zaak „beklonken”, en het was dan ook voor eenieder, die niet ziende blind was, duidelijk, aan wie Lord Lyndon zijn genegenheid had geschonken.

Op dezelfde vrijmoedige wijze als de lord naar Mildred's hand dong, had Roy Blount de genegenheid van haar zuster Mabel trachten te verwerven, en deze had zich spoedig gewonnen gegeven. Zij was trouwens in veel te droevige stemming, om haar gevoelens voor den flinken officier te kunnen verbergen. Roy had namelijk bevel gekregen, zich terstond bij zijn regiment te voegen, hetwelk zich op dat oogenblik in Ierland bevond, en de beide geliefden moesten dus elkaar vaarwel zeggen.

Mabel zette thans alle koketterie opzij en toonde zich zoo diep bedroefd over Roy's vertrek, dat hij het wederkeerig niet erger had kunnen zijn. Zij hadden zich wel niet formeel met elkaar verloofd, maar het was ook niet noodig dat het met zooveel woorden werd gezegd; zij wisten, dat zij elkaar wederkeerig hartelijk en innig liefhadden, en met die gedachte voelden zij zich gelukkig en tevreden.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Lady Eagleton verscheen met haar „gevolg” op Kings Abbot. Dat gevolg bestond uit een oude kamenier, een dito huisknecht, een afschuwelijk leelijk schoothondje en een vrij groote kooi met een kanarievogel erin van twijfelachtige kleur en met verwarde veeren. Vooral aan dat laatste dier verkwistte zij al de teederheid die zij nog vermocht te toonen.

„De kanarievogel beteekent geloof ik drie maanden,” merkte Eddie op, toen de „stoet” de trap besteeft.

Mildred lachte hartelijk om den komisch-wanhopigen toon, dien haar broer aansloeg. Het was lang geleden, dat men haar zoo hartelijk had hooren lachen, en daarom keken allen haar verbaasd aan, om dan echter aanstonds met haar vrolijkheid in te stemmen.

De eerste week ging tamelijk rustig voorbij, ofschoon de oude dame het niet liet ontbreken aan de noodige hatelijkheden. Op alles, wat haar bloedverwanten deden, op hunne gewoonten en hunne kennissen had zij iets aan te merken. Buitengewoon hatelijk en zelfs beleedigend werd zij echter eerst op den dag van Roy's vertrek. Roy Blount was dien morgen reeds vroeg op Kings Abbot gekomen om met Mabel een wandeling door het park te maken. Voordat hij heenging, beloofde hij haar, den volgenden morgen voor zijn vertrek nog even afscheid te zullen komen nemen.

Droevig en terneergeslagen trad Mabel het vertrek binnen waar haar moeder, Mildred en lady Eagleton zich bevonden.

„Wat zie je er warm uit, kind! Wat heb je uitgevoerd?” vroeg de oude dame, zoodra zij Mabel gewaar werd.

„Ik heb een wandeling gemaakt,” antwoordde Mabel kortaf.

„Zeker weer met dien jongen man,” bromde de oude dame. Lady Karoline werd onrustig.

„Jawel, ik heb met mijnheer Blount gewandeld,” antwoordde de „koningin” trotsch. Het scheiden viel haar zwaar en zij verlangde naar troost; daarom prikkelde de woorden van lady Eagleton haar in niet geringe mate.

„Het schijnt mij toe, dat fatsoen en goede zeden tegenwoordig niet meer bestaan,” ging lady Eagleton op scherpen toon voort. „Het thans levende jonge geslacht is heel anders dan het vroegere. In mijn jongen tijd had geen jong meisje het ooit durven wagen, 'n wandeling van eenige uren te maken met een jongen man, zelfs niet als zij officieel verloofd waren. Heeft hij aanzoek gedaan om je hand?”

Mildred sprong op, alsof zij tuschenbeide wilde komen, maar Mabel was te vlug met haar antwoord.

„De menschen moeten bepaald in uw jongen tijd wel erg wantrouwig en slecht geweest zijn, tante Harriet,” zeide zij minachtend, „omdat zij een wandeling met een vriend als een misdaad beschouwden. Ik ben erg blij dat ik in dien tijd niet heb geleefd. Aangezien u intusschen gaarne schijnt te willen weten of mijnheer Blount mijn hand heeft gevraagd, kan ik u wel zeggen, dat hij het *niet* gedaan heeft.”

„Hare Genade” wierp een triomfantelijken blik in het rond.

„Zoo, zoo! Dan zou ik in uw plaats mij zoo weinig mogelijk met hem bemoeien kind. Jongelui die altijd maar flirten en voor de gewichtige vraag terugdeinzen, zooals hij dat schijnt te doen, meenen het niet ernstig. Geloof mij maar gerust, zoodra hij weg is, vergeet hij u binnen een dag.”

Mabel beefde van toorn en verontwaardiging bij die verdachtmaking,

maar ze kon er geen antwoord op vinden. Lady Karoline stak haar jongste dochter met medelijdend gebaar de hand toe, maar durfde uit vrees voor de scherpe tong harer tante geen woord te zeggen.

„De jongelui zijn heel anders dan vroeger,” begon lady Eagleton opnieuw, „en die mooie meneer Blount heeft op mij den indruk gemaakt, dat hij een van de ergsten is... gereserveerd en tegelijk vreeselijk pedant. Een fijne opvoeding schijnt hij niet te hebben genoten, en werkelijk elegante manieren bezit hij allermint. Zelfs als hij ernstige plannen zou hebben, wat ik betwijfel, dan zou hij nog lang niet goed genoeg voor u zijn, Mabel. Kom voor 'n paar maanden bij mij op bezoek, kind, dan zal ik je in gezelschappen brengen, die meer voor u geschikt zijn. In mijn huis vindt ge alle voordeelen, welke ge in dit eenzame landhuis moet missen.”

„Uwe Genade is zeer welwillend, maar ik ben met het verblijf in dit „eenzame landhuis” volkomen tevreden. Ik denk er volstrekt niet aan, uw uitnoodiging aan te nemen, tante.”

„Waarom niet, als ik vragen mag?”

„Omdat ik niets zoo verschrikkelijk zou vinden, als eenige maanden in uw gezelschap te moeten doorbrengen!” riep Mabel uit, alle zelfbeheersching verliezend.

„Jou ongemanierd meisje!” krieschte lady Eagleton opstaande. Haar gestalte beefde van woede, terwijl zij steunde op een stok met gouden knop, zoozeer had zij zich opgewonden. „Hoe durf je het te wagen, zoo tot mij te spreken? Karoline, beveel haar dat zij onmiddellijk de kamer verlaat! Zou ik mij op mijn ouden dag en na alles wat ik voor de familie heb gedaan, nog door zulk een eigenwijs schepsel laten beleedigen?”

De arme lady Karoline was geheel buiten zichzelf. „Och lieve tante Harriet, zij heeft het zoo kwaad niet gemeend... nietwaar Mabel, het was maar een vergissing?”

„Ik sta er beslist op dat zij mij vergiffenis vraagt, anders verlaat ik dit huis terstond en voor altijd,” dreigde de strenge tante.

„O, dat zal zij stellig doen, Mabel, lief kind, zeg aan tante, dat het je spijt, haar te hebben beleedigd,” smeekte lady Karoline. „Vraag haar vergiffenis.”

„Waarom moet ik vergiffenis vragen?” vroeg de „koningin” boos. „Omdat ik haar uitnoodiging niet heb aangenomen? Zij wilde de reden van mijn weigering weten, en die heb ik haar gezegd... Maar,” ging zij voort, zich tot lady Eagleton wendend, „als het u werkelijk eenig genoegen doet, dan wil ik u wel om vergiffenis vragen en gaarne bekennen, dat het mij spijt u zoo woedend te hebben gemaakt.” Na deze woorden verliet zij ijlings het vertrek.

Lady Karoline deed alle mogelijke moeite om de toorn harer tante te doen bedaren. Langzamerhand kwam de voornam dame ook werkelijk eenigszins tot kalmte en zodoende was de vrede dan weer hersteld.

(Wordt voortgezet).

IN 'N MANDJE. Zóó dient de strooien hoed, die in dezen zomer voor zijn eigenlijke doel niet veel gebruikt is kunnen worden, toch nog ergens voor.

GEMENGD NIEUWS

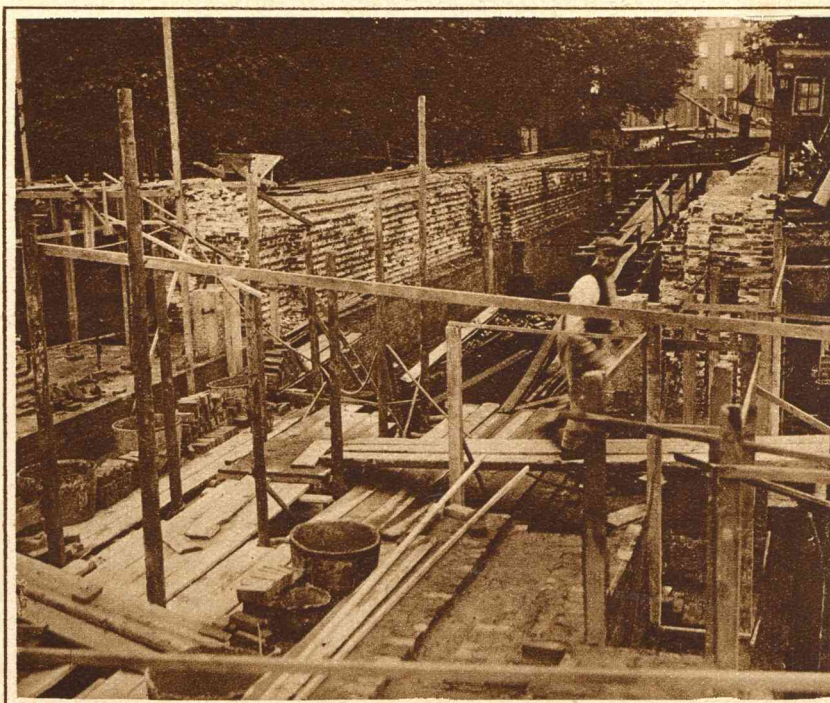
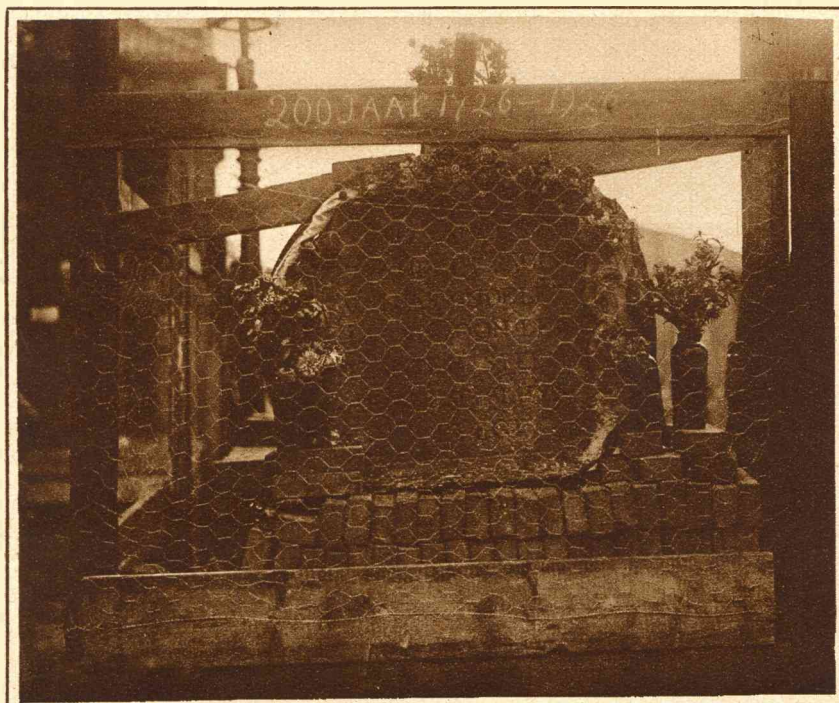
Op het Kanaal bij de Haven hebben Zaterdag de roei- en peddelwedstrijden tusschen Z.F.C. en Z.V.V. weder plaats gehad. Vooral de peddelwedstrijd over 5000 M. was van groot belang. Evenals het vorig jaar won Z.F.C. dit nummer in 31 m. 19 sec. Deze vereeniging bleef wederom houder van den wisselbeker, door de meeste punten in de verschillende wedstrijden te behalen. Links: De start voor de 5000 M. peddelen. Rechts: De „Soemba” (rechts) en „Ares” (links) van Z.F.C. winnaars over de 5000 M.

Een die ook eens een kansje waagde.

Zaterdag j.l. had te Westzaan de jaarlijksche ringrijderij plaats. Een kijkje op de groep der deelnemers in de Kerkbuurt na hun traditioneele optocht door het dorp.

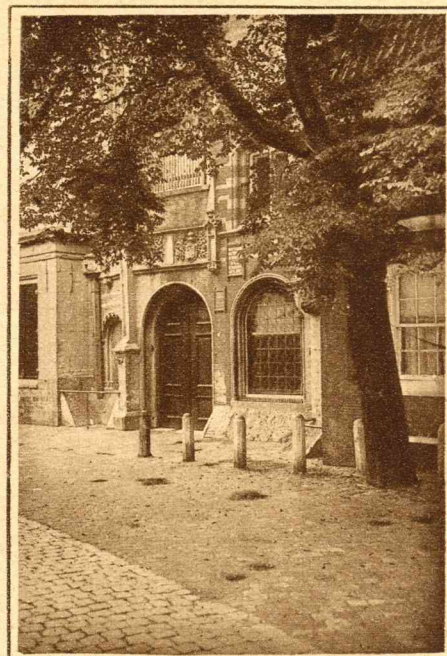
Het was 19 Augustus 200 jaar geleden, dat de eerste steen werd gelegd voor de Papenpadsluis te Zaandam, die thans zulk een belangrijke vernieuwing ondergaat. Het personeel had dien dag den steen (foto links), die weder in de gerestaureerde sluis zal worden aangebracht, met bloemen versierd. — Rechts: Overzicht der werkzaamheden.

Oude Kersplein, hoek Enge Kerksteeg.

Een kijkje op den Ouden Burgwal met zijn mooie boogbrug en zijn forsche boomrij.

Bij den ingang der Oude Kerk.

Tusschen de Warmoesstraat en den O.Z. Voorburgwal, op 't Oudekerksplein ligt de Oude Kerk van Amsterdam. Ze is wel niet het oudste godshuis van de stad (want vóór haar stichting bestonden er reeds eenige kapellen, zooals b.v. de St. Olafskapel) maar ze is de oudste parochie- of kerspelkerk geweest. De juiste tijd van haar stichting is niet bekend. Pontanus meent, dat omstreeks 1400 met den bouw is begonnen, maar anderen zeggen, dat het reeds in de 13e eeuw plaats vond. Vóór 1334 werden de kerken van Ouder-Amstel en onze stad door een en denzelfden geestelijke bediend. De kerk van Ouder-Amstel was de eerste kerspelkerk van Amstelland en de eerste bewoners van de latere hoofdstad van Nederland moesten dus 'n verre wandeling maken voor het vervullen van hun godsdienstplichten. Toen het visschersdorp aan den mond van den Amstel steeds vooruit ging in bloei en in aantal inwoners, werd het noodig, dat het tot 'n afzonderlijke gemeente werd verheven. In 1334 werd het 'n zelfstandige parochie, zooals blijkt uit 'n brief van graaf Willem III, dateerend van 3 Mei van dat jaar. Het is natuurlijk dat het kerkgebouw, dat gebouwd werd op de plaats, waar thans de Oude Kerk staat, eerst onaanzienlijk en klein moet zijn geweest, dat het door herhaalde uitbreiding en vernieuwing langzamerhand geworden is het eerbiedwaardige, indrukwekkende bedehuis, dat we kennen. Men zegt, dat 'n deel van de Oude Kerk staat op onbeheiden grond.

'n Uitlooper van 't Muiderzand moet hier zóó dicht de oppervlakte naderen, dat daar niet geheid behoefde te worden. In den slappen bodem van Amsterdam kunnen geen putten worden gegraven, die drinkbaar water opleveren. Maar in den omtrek van de Oude Kerk bestonden er, naar Commelin beweert, die uitstekend drinkwater opleverden. Ook Wagenaar maakt er melding van. Deze putten kwamen voor in de zandplaat, waarop 'n gedeelte van de Oude Kerk staat.

Van den Schreierstoren loopt het zand met 'n kromming in de richting van den Dam en de Kalverstraat. In vroegeren tijd hebben de putten, in die zandlaag gegraven, groote diensten bewezen, vooral in tijden van watergebrek, die maar al te dikwijls voorkwamen **).

RONDOM DE OUDE KERK *

DOOR J. SCHUITMAKER Cz.

'n Ander verhaal gaat, dat de grondslagen van den tegenwoordigen toren (die in 1566 werd voltooid) gegraven en geheid zijn door inwoners van het oude dorp Oetewaal (of Oetewaal). Dit dorp is bij de vierde vergroting van Amsterdam in 1658, verdwenen. De voormalige Oetewaler weg (thans verdoopt in Eerste Oosterparkstraat) heeft nog lang de heugenis bewaard van het door Amsterdam opgeslokte oude dorp. De mannen van Oetewaal kregen voor hun ijverig werken het privilege, dat ze bij 't begraven hunner dooden in de kerk, 'n uur lang de klok voor niets mochten luiden. Commelin zegt, dat in zijn tijd dat voorrecht nog bestond, maar Dapper deelt mede, in 1663, dat weinig jaren te voren de laatste Oetewaler was gestorven en dus het privilege verviel.

In 1563 werd begonnen met den toren aanmerkelijk te verhoogen en te verfraaien; boven den tweeden trans werd het schoone carillon aangebracht, waarvan de klokken gegoten werden door de wereldberoemde klokkengieters, de gebroeders Hemony.

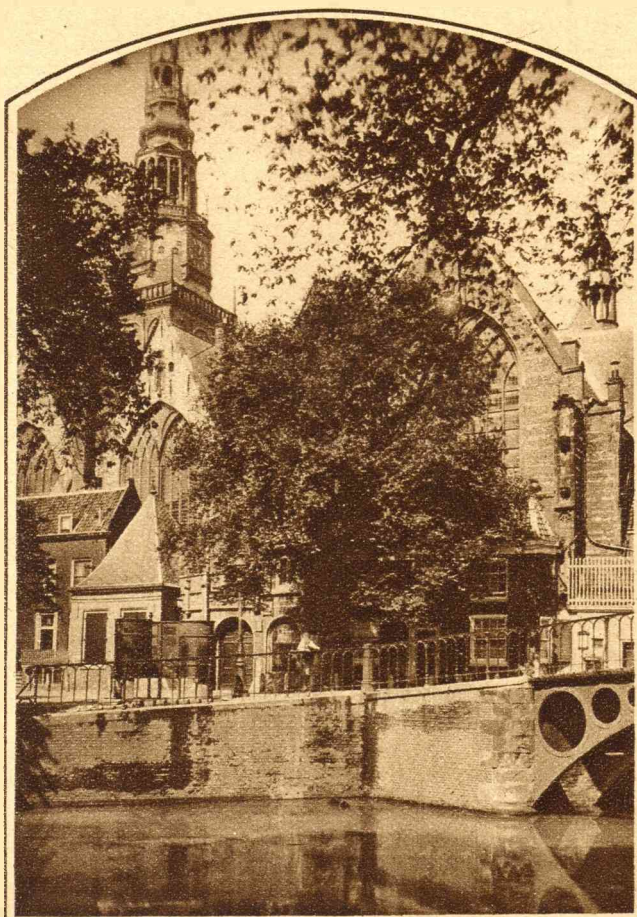
Vóór de 15e eeuw deelde de Amstel de stad in twee vrijwel gelijke deelen. Aan den eenen kant was de Oude Zijde, die ook Kerkzijde werd genoemd. Aan den anderen kant lag de Nieuwe Zijde, die Molenzijde heette. Elk deel werd door 'n straatweg doorsneden en door 'n burgwal begrensd. Door de Kerkzijde liepen: Warmoesstraat, Nes en O. Z. Voorburgwal. Door de Molenzijde: de Kalverstraat, Nieuwendijk en de N. Z. Voorburgwal. Na 1385 werd er achter iederen Voorburgwal 'n Achterburgwal aangelegd. Het water van die grachten stond in verbinding met het Y door de Oude Zijds Kolk en de Nieuwe Zijds Kolk, de latere gedempte Martelaarsgracht. In de vorige eeuw werden de N. Z. Voorburgwal en de N. Z. Achterburgwal gedempt. De laatste heet nu Spuistraat. De Oude Kerk en het Oudekerksplein waren het middelpunt van het katholieke leven van Amsterdam. Hieraan herinneren ons de namen: Zoetenaamsteeg (voorheen Soetenaam Jesussteegje geheeten), de Paternostersteeg, Dollen begijnensteeg, St. Annenstraat en de St. Annendwarsstraat.

De Oude Kerk was gewijd aan Sint Nikolaas (Zie „De Stad Amsterdam” van 5 Dec. 1922). Na de hervorming hielden de katholieken aanvankelijk in 't verborgen dienst in 'n schuilkerkje aan den O. Z. Voorburgwal, hoek Heintje-Hoeksteeg, thans „Museum Amstelkring”. In onze dagen werd de nieuwe

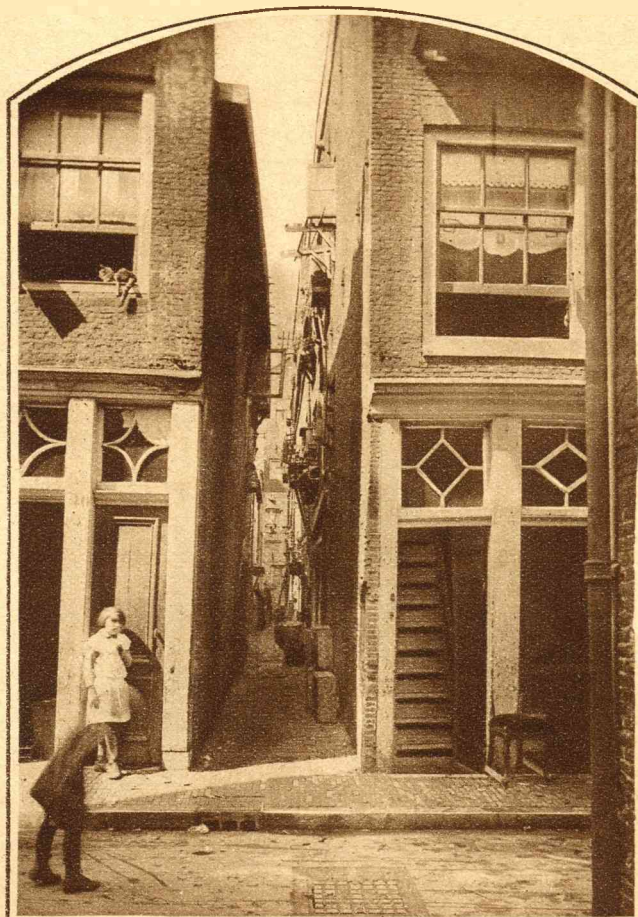
St. Nicolaaskerk aan de Prins Hendrikkade gebouwd. In 1593 werd Amsterdam aan de Oostzijde vergroot met den grond, die begrensd wordt door Kloveniersburgwal, Raamgracht, Zwanenburgwal en Amstel. De naam Groeneburgwal komt van de groenververijen, die daar vooral in de 16e eeuw stonden. — Voor liefhebbers van typische stadsgezichten is deze heele buurt 'n waar dorado.

*) De bijzonderheden in dit opstel vermeld, zijn ontleend aan L. v. d. Broeke, Opgang 1925, en J. Adel, Eigen Haard 1913.

**) De Duinwatermaatschappij zorgde van 1 Mei 1854 af voor geregelde toevoer van zuiver drinkwater.

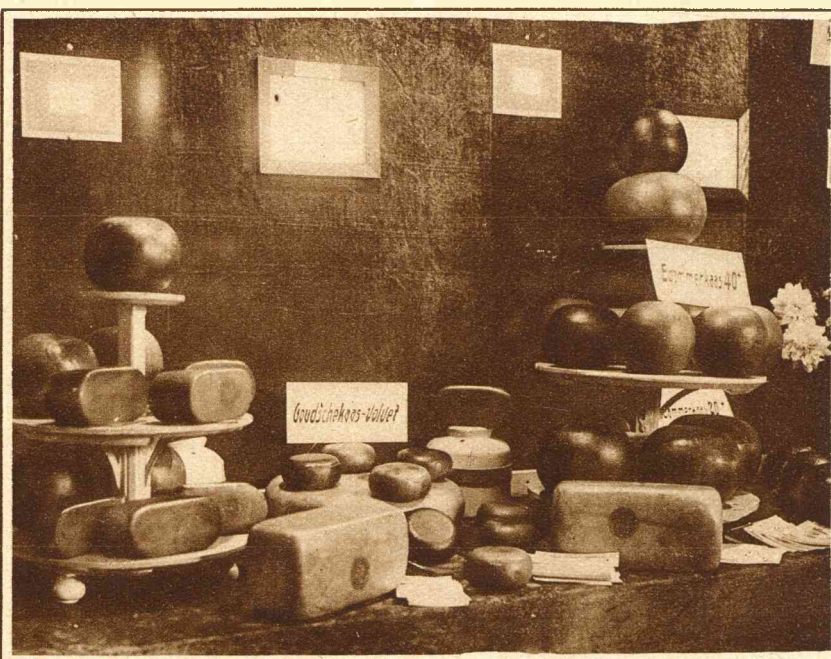

De Oude Kerk, gezien van den O.Z. Voorburgwal, zooals ze verscholen ligt achter het dichte lomder der boomen.

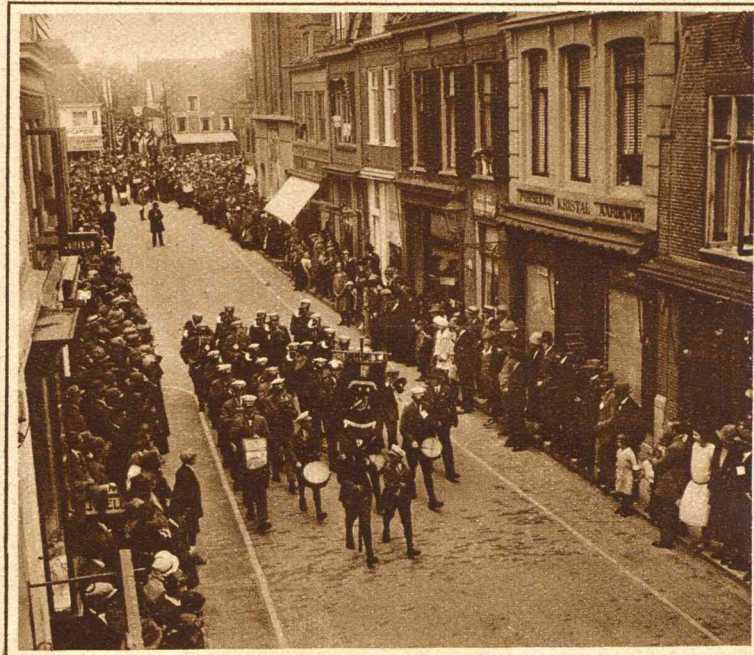

Een typisch kijkje in de smalle Dolle Bagijnesteeg (tusschen St. Annasteeg en Oude Kersplein).

FOTO-NIEUWS UIT NOORD-HOLLAND

Onder devies „Tot opbloei van land en tuinbouw en Marktwezen” (Tovletem) werd Zaterdagmiddag 21 Augustus een feestweek te Purmerend begonnen, met de opening van een Middenstands- en Industrie-tentoonstelling. — Links: De groote tent waarin de tentoonstelling is ondergebracht. — Rechts: Een collectie Goudsche en Edammer volvette kaasjes, waarmee het kaascontrlé-station in Noord-Holland, gevestigd te Alkmaar, keurig voor den dag komt.

Een der deelnemende muziekverenigingen tijdens den marschwedstrijd.

Voor Zondag 22 Augustus stond een muziekfeest op 't programma, waaraan een aantal muziekverenigingen uit Noord-Holland deelnamen en dat goed geslaagd mag heeten. Bij de officiële ontvangst waren naast den burgemeester (I) nog aanwezig de heer Kooiman, lid van Ged. Staten, eere-voorzitter van „Tovletem”, en andere notabelen en leden, die voor ons poseerden nabij het raadhuis.

Het echtpaar Bruin, te Petten vierde 20 Augustus j.l. zijn 60-jarig huwelijksfeest.

* * *

Rechts: Te St. Maartensbrug brandden de vorige week twee woningen af; de bakkerij van den heer Bloothoofd en het huis van den heer Groot. We geven hier een foto van de ruïne.

ONZE BUITENLAND-SERIE. — Gezicht van den Pic du Jer op het dal van de rivier de Gave, in de Pyreneeën in de richting naar Spanje. De achterste rij bergen, ongeveer 35 K.M. verwijderd, vormt de Spaansche grens. De groote berg op den achtergrond is de Col du Tourmalet.

De Erfenis van den Millionnaire

Vrij naar het Engelsch van CHARLES GARVICE

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De heer B. Chalfont is een der rijkste en geëerdste zakenmannen van Londen. Op zekeren dag noodigt hij een zekeren Jack Chalfonte, een bijna-naamgenoot van hem, uit, bij hem in dienst te komen als secretaris, waarvoor hij hem een rijke positie aanbiedt. Hij behandelt hem geheel als zijn zoon en is van plan hem tot zijn erfgenaam te maken. Norton, een vroegere goudgraver uit Australië herkent in hem den man, die hem jaren geleden heeft bestolen van het gevonden goud en eischt van hem dat hij zijn dochter tot zijn erfgenaam maakt, wat Chalfont uit vrees dat zijn vroeger leven bekend zal worden, doet. Den volgende morgen wordt Chalfont dood gevonden en zijn dochter Nora wordt erfgenaam. Chalfonte komt bij haar als rentmeester.

In een der huisjes op het landgoed woont Maud Delman met haar moeder. Jack ontmoet het meisje en die vraagt hem of hij haar wil helpen om aan het tooneel te komen, wat Jack belooft. Als zij afscheid neemt van Jack komt juist Nora in haar rijtuig voorbij en ziet hen vertrouwelijk met elkaar spreken. Onderweg breekt er iets aan haar rijtuig en Lord Ferndale, die met z'n gebrekkige zuster, lady Blanche, hen op den weg ziet staan, neemt haar en haar chaperone mevr. Feltham mee naar zijn kasteel Bentham Abbey, waar zij vriendelijk worden ontvangen en Nora een uitstekenden indruk maakt, vooral op de zuster, die als zij vertrokken zijn, haar broer, die wel edelman, maar zeer arm is, suggereert Nora ten huwelijk te vragen om met haar geld zijn naam meer luister te kunnen

bijzetten. Lord Ferndale antwoordt echter met een: „Ik trouw nooit!“ Chalfonte weet Maud inderdaad een plaats aan het tooneel te bezorgen en voor zij daar heen gaat draagt zij in het bosch hem iets voor. Hij luistert in bewondering en om haar dankbaarheid te toonen, kust zij hem op de hand. Als hij weg is, ontmoet Maud een ouden vriend Stephen Fleming, die haar en Jack bespionneerd heeft, en haar zijn liefde voor haar bekennt. Zij wijst hem echter botweg af. Hij werpt haar dan voor de voeten, dat ze Jack probeert het hof te maken, waarna hij zich verwijderd. — Jack ontmoet Nora in de hall. Ze gaan samen naar de stallen, want Nora zal gaan paardrijden. Hij laat dan zijn groote bezorgdheid voor haar blijken en wanneer hij haar bij haar terugkomst als zij uit het zadel springt, in zijn armen opvangt, snelt zij naar haar kamer en begrijpt wat Jack voor haar beteekent, ze wil hem echter vooral niets laten blijken. Ook Jack besluit zich in te houden en zijn liefde niet te verraden. Op een ritje met lord Ferndale en diens zuster ontmoet Nora Jack met Maud Delman. Nora denkt dat Jack op Maud verliefd is. Jack denkt hetzelfde van Nora ten opzichte van Lord Ferndale, waardoor tusschen het tweetal een koele houding ontstaat. Jack woont het eerste optreden van Maud, die den tooneelnaam Grace Lawles heeft aangenomen, bij en gaat na afloop der voorstelling met haar souperen. In het restaurant ziet ook Lord Ferndale hen. Eenigen tijd later houdt Fleming Jack aan en verwijt hem, dat hij Maud Delman heeft geschaakt en wil haar adres hebben, wat Jack weigert.

waarna een worsteling volgt, die Jack wint. Uit wraak maakt Fleming Jack bij Miss Norton verdacht, door te vertellen dat hij Maud Delman in Londen verborgen houdt. Nora gelooft dit aanvankelijk, doch als Fleming den anderen morgen wegens dronkenschap wordt opgepikt, begint ze te twijfelen, vooral ook wijl Mevrouw Feltham met grooten lof over Jack spreekt. Als Nora echter weer bij de Ferndale's op bezoek gaat, vertelt lady Blanche van haar broers bezoek aan het Carlton restaurant in Londen en vertelt tevens van het meisje dat bij hem was. Nora denkt dat Chalfonte haar niet bemint en als Ferndale haar een huwelijksaanzoek doet, neemt zij dat aan. Als Jack dat verneemt, gaat hij weg en laat de boodschap achter, dat hij ergens anders een betrekking heeft gevonden, wat echter nog niet het geval is. Maud Delman komt dan van hem afscheid nemen en bekennt hem bij die gelegenheid haar liefde voor hem, die hij, verliefd op Nora, niet kan beantwoorden. Om in zijn onderhoud te kunnen voorzien, wordt Jack, onder den naam Bill Jones kadewerker op het eiland Wenfleet. Hij sluit vriendschap met het 8-jarig dochtertje Molly van den opzichter Ryan. Op zekeren dag komt Fleming op het eiland, die hem herkent en hem met een hevigen slag op het hoofd bewusteloos slaat. Nora denkt steeds aan Jack en wordt telkens door allerlei kleinigheden aan hem herinnerd; eens vroeg o.a. de oude Fleming haar of zij eens wilde laten onderzoeken waar zijn zoon zat, die verliefd was op Maud Delman, die haar door een ander was weggekaapt...

De oude man wierp haar een dankbaren blik toe en zijn oogen stonden vol tranen.

„God zegene u, miss! U hebt een goed hart,“ stamelde hij. „Ik geloof stellig, dat u Stephen bij mij zult terugbrengen. Neem mij niet kwalijk, dat ik u aangesproken heb, miss.“

„Nee, neen, dat is in orde hoor!“ stelde Nora hem gerust. Terwijl zij die woorden sprak, herinnerde zij zich, hoe dikwijls Jack diezelfde woorden gesproken had en een blos, van schaamte bijna, bedekte hare wangen.

Toen zij op de Hall was teruggekeerd, trof zij den heer Horton in de bibliotheek, en met een korthed die voor haar doen zeer ongewoon was, zeide zij tot hem:

„Ik heb zooveel den ouden Fleming gesproken. Hij maakt zich ongerust over het lot van zijn zoon Stephen.“

„Dat weet ik,“ zeide Horton. „De jongeman is verdwenen... gelukkig voor het dorp.“

„Maar niet voor zijn vader,“ merkte Nora op. „Hij heeft hem noodig en maakt zich zorgen om hem. Zou het mogelijk zijn den jongen man terug te vinden?“

„O ja,“ antwoordde Horton, „of tenminste niet onmogelijk. Wij behoeven slechts een goeden detective opdracht te geven, hem hier te brengen, dan zal dat ongetwijfeld gebeuren. Het zou mij echter niet verwonderen, als hij het land had verlaten.“

„Zijn vader denkt van niet,“ zeide Nora ernstig. „Ik zou graag willen dat hij hier terugkwam, of dat u althans zijn verblijfplaats kon te weten komen.“

„Daar zal ik terstond voor zorgen,“ beloofde Horton haar.

„Maar wat ik u vragen wou: weet u misschien waar de teekeningen van de Moor Farm zijn? Bij de papieren die de heer Chalfonte mij gegeven heeft, heb ik ze niet kunnen vinden.“

„Nee, dat weet ik niet,“ antwoordde Nora. En, al had het haar het leven moeten kosten, dan zou zij nog niet hebben kunnen nalaten, erbij te voegen: „Waarom schrijft u hem dan niet, om hem te vragen waar zij zijn?“

„Dat zou ik natuurlijk wel doen,“ antwoordde Horton, „als ik zijn adres maar wist! Weet u het?“

„Nee,“ zeide Nora kortaf. En daarna verliet zij de bibliotheek.

XXIV.

Later op den middag zag Nora Ferndale de oprijlaan langs komen. Hij was te paard, en zoozeer vormde hij het bijna volmaakte type van een „gentleman“, dat Nora zichzelf een ernstig verwijt maakte, omdat in haar hart geen gevoelens van liefde en rechtmatigen trots opwelden, toen zij hem zag aankomen.

Zij ging hem haastig tegemoet en begroette hem hartelijker dan anders... maar het was haar plichtsgevoel dat sprak, niet haar hart!

Ferndale vertelde haar, dat hij een architect had gevonden, die de noodige plannen zou maken tot restauratie van Bentham Abbey... iets waarop Nora had aangedrongen. Natuurlijk stelde Ferndale veel belang in die zaak, en zij trachtte zichzelf te

verbeelden, dat zij zijn belangstelling deelde, iets waarin zij **No. 23** zoo goed slaagde, dat hij, met een voor hem zeer ongewone gevoelsuiging, haar hand greep en die aan zijn hart drukte.

„Natuurlijk verschaft mij dat een groote vreugde, Nora,“ zeide hij, „maar geloof niet, dat het alleen om mijzelf is. Ik houd veel van de Abbey, dat spreekt vanzelf; maar het herstel van het landgoed mijner vaders... hetwelk ik aan jou alleen te danken zal hebben!... is zulk een groote vreugde voor mij, omdat jij het door je tegenwoordigheid zult opluisteren. Geen huis kan te mooi zijn voor mijn koningin.“

Nora voelde bij deze woorden een blos van schaamte naar haar wangen stijgen en zeide:

„Die betiteling verdien ik in het geheel niet, Edward, want ik heb geen enkele eigenschap van een koningin. Zoo nu en dan, als je mij zoo ophemelt, vraag ik mezelf af wat je wel van mij zoudt hebben gedacht, als je mij eens had gezien in de wildernis van Australië — een „gewoon“ meisje zonder fijne manieren, levend temidden van het ruwe mijnwerkersvolk. Of, als je mij eens had ontmoet, toen ik nog, schamel, armoedig gekleed, in een van de Londensche achterbuurten woonde.“

Terwijl zij dat zeide, dacht zij aan Jack, die haar werkelijk in die omgeving had gezien, die haar gekend had, ook in de dagen van haar armoede, maar die haar niettemin altijd had behandeld als een dame en door woord noch daad had getoond, dat hij maatschappelijk boven haar stond.

„Ook dan zou ik je hebben bewonderd en lief

Een mooi spel van licht en schaduw in het Bantam Bosch te Bussum.

gehad," verklaarde Ferndale. „Je moet wel een parel zijn geweest temidden van die omgeving! Neen Nora, je vroeger leven maakt op mij volstrekt niet den indruk dien je schijnt te denken. Ik denk er altijd gaarne aan, dat ge al die jaren hebt geleefd zonder één vlek in uw leven, zonder de geringste schaduw op uw karakter, en met die onbeschrijflijke bekoorlijkheid, die mij als in toovermacht gevangen houdt en mij liefde en hoogachting voor u inboezemt."

Dat was heel mooi gezegd, en het had Nora dan ook niet weinig getroffen, maar ongelukkigerwijze ging Ferndale voort, met een gebaar alsof hij toegang aan een ingeving om openhartig te zijn, en langzaam met zachte, droevige stem:

„Neen, Nora, uw verleden is ongerept! Helaas! Ik zou zoo gaarne willen, dat ik van het mijne hetzelfde kon zeggen!"

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen: „Lieve, ik heb je nog nooit over mijn vroeger leven gesproken, omdat het voor iedereen onaangenaam en pijnlijk is, zich dingen te moeten herinneren, die hem niet tot eer strekken. Niettemin vind ik het niet meer dan eerlijk, u te zeggen, welke schaduw mijn leven heeft verduisterd."

„Vertel mij dat maar liever niet," zeide zij haastig. Zij verlangde in het geheel niet naar een vertrouwen, dat volgens haar meening door een man alleen mag worden geschonken aan de vrouw die hem werkelijk lief heeft.

„Toch zal ik het doen," zeide hij na een korte aarzeling, terwijl hij haar hand vatte. „Als ik het eerst zou doen na ons huwelijk, dan zoudt ge misschien meenen, dat ik het tevoren had moeten zeggen. Toen ik nog een zeer jonge man was, Nora, heb ik een dwaasheid begaan. Ik maakte kennis met een jong meisje, de dochter van een winkelier; haar buitengewone schoonheid trok mij aan, betooverde mij en bracht mij het hoofd op hol."

„Waarom vertelt u mij dat?" vroeg Nora. „Ik ken de wereld wel een weinig, ik weet aan hoeveel verzoeking de jonge mannen dikwijls blootstaan, welke dwaasheden zij soms uithalen. De rest kan ik daarom wel raden, en het is in elk geval voorbij. Waarom zoudt u zichzelf en mij onaangename oogenblikken bezorgen, door daarover nog te praten?"

„Ja, het is voorbij," zeide hij, de hand aan het blanke voorhoofd brengend, alsof hij de herinnering aan die episode uit zijn leven wilde wegvagen. „Maar toch geloof ik niet, dat ge den vollen omvang van mijn dwaasheid hebt geraaden. Ik... ik trouwde met haar, Nora." Nora schrok niet, maar zij had een gevoel, alsof haar ledematen plotseling stijf werden. Hij die een oogenblik tevoren nog vóór haar stond als een ridder zonder blaam, dien zij zoeven nog op een voetstuk van achting en bewondering had gedacht, al beminde zij hem dan niet, deze fijne gentleman, deze onberispelijke edelman bleek volgens zijn eigen bekentenis niet beter te zijn dan tal van andere mannen. Toen hij weer sprak, scheen zijn stem plotseling dien waardigen, trotschen klank te hebben verloren.

„Ja, ik trouwde met haar," ging hij voort op een toon, die van bitter zelfverwijt getuigde, „maar weldra bleek het, welk een dwaasheid ik daarmee had begaan. Terwille van mijn naam had ik mijn huwelijk geheim gehouden; in het begin ging alles goed, en wij leefden zoo gelukkig als een jong paartje maar zijn kan. Mijn vrouw stelde mij echter steeds hooger eischen en toen ik haar wenschen niet meer kon inwilligen, wierp zij mij op zekeren dag brutaal voor de voeten, dat zij mij nooit had bemind, dat zij mij slechts had getrouwd in de hoop, een voorname en rijke dame te worden en dat zij diep teleurgesteld was, nu zij tot de ontdekking kwam, dat ik arm was en haar niet kon geven wat zij wilde. Ons huwelijk werd weldra tot een hel, en tenslotte kreeg mijn vrouw aanvallen van hoogmoedswaanzin, die voortdurend heviger werden en haar gevaarlijk maakten voor haar omgeving. Zij moest in een krankzinnigengesticht worden opgesloten, en daar is zij, nog slechts eenige weken geleden, gestorven."

Dat is de reden, waarom ik niet eerder heb gesproken; ik had u lief vanaf den eersten dag dat ik u zag, maar moest die neiging onderdrukken, omdat ik gebonden was. Je hebt misschien mijn gedwongen koelheid en teruggetrokkenheid in dien tijd wel opgemerkt. Nu dat alles voorbij is, nu het leed van vele jaren de straf is geweest voor mijn jeugdige onbezonnenheid, vind ik troost in uw ongerepte liefde."

Er heerschte geruimen tijd stilzwijgen na die woorden. Nora had een gevoel, alsof haar hart tot

een klomp lood was verward, zóózeer had de desillusie haar aangegrepen.

„Spijt het je, dat ik je dat alles heb verteld, Nora?" vroeg hij, haar koelheid en zwijgen opmerkend.

„Neen — ja, toch, antwoordde zij met een stem die haar zelf hard en onaangenaam in de ooren klonk. „Het was immers niet noodig?"

„Dat weet ik wel," stelde hij haar gerust. „Ik weet, dat uw liefhebbend hart medelijden met mij heeft, al heb ik aan eigen schuld te wijten wat mij overkwam. Toch ben ik blij, dat ik alles heb verteld, want dat heeft een last van mijn ziel genomen, en eerst nu voel ik, dat er niets meer tusschen ons staat."

Niets meer tusschen hen! Het scheen Nora juist toe, dat een hooge scheidsmuur plotseling tusschen hen was opgerezen!

„Je zult nu ook begrijpen," ging lord Ferndale voort, „waarom ik niet anders dan achting kan hebben voor je vroeger leven, je armoede en geringe maatschappelijke positie. Bij mijn leven vergeleken... Nora, laten we hierover nooit meer spreken. Dikwijls heb ik het gevoel gehad, dat nooit die donkere wolk, welke mijn leven overschaduwde, zou wegdrijven, maar onze wederzijdsche liefde heeft mijn leven verhelderd, heeft het weer mooi en licht gemaakt. Ik wil nu aan niets anders meer denken, dan aan de

MIENTJE MET HAAR KAMERAADJES.

Een aardig huiselijk tooneeltje, zooals we het in iedere familie kunnen zien en waarnaar dus iedereen met belangstelling kijkt, omdat hij er iets in vindt, dat hem herinnert aan eigen huis, aan eigen kinderen.

jaren van vreugde en zonneschijn, die onze toekomst belooft."

Hij boog zich over haar heen en kuste haar op het voorhoofd — Nora had haar hoofd zoover afgewend, dat zijn lippen de hare niet konden aanraken.

Toen hij heengegaan was, liep Nora geruimen tijd onrustig in het vertrek heen en weer. De lichte betoovering, waarin hij haar tot dusver had gevangen gehouden, was nu verbroken. Zij was niet verloofd met een man, op wiens verleden niet de geringste smet kleefde, en dien zij, eenmaal getrouwd zijnde, geheel en al haar eigendom zou kunnen noemen; even dwaas had hij gehandeld als vele andere mannen, door lichtzinnig een huwelijk aan te gaan ver beneden zijn stand en nog wel met een meisje, dat hem niet liefhad!

In een mateloos verlangen, weer vrij te zijn, strékte zij haar armen wijd uit. Vrij! En toch, hoe kon zij haar vrijheid terug verlangen, waar de man wien zij haar woord had gegeven, die haar liefhad, zoo openhartig tegenover haar was geweest... terwijl haar geld zijn oude, vervallen bezitting zou herstellen?

Het mag vreemd schijnen, maar op dat oogenblik wenschte Nora zichzelf terug in de wildernis van Australië, in Melbourne, in de Londense achterbuurt waar haar verblijf was geweest, wenschte zij in elk geval ergens anders te zijn, opnieuw arm en onaanzienlijk. Op dat oogenblik van bittere ontgoocheling, toen heel haar wezen in verzet kwam tegen een huwelijk met lord Ferndale, scheen het haar toe, dat het fortuin, haar zoo onverwacht ten deel gevallen, haar eer tot vloek dan tot zegen was.

Zij waschte haar gelaat en ging naar beneden. De deur van het eenvoudige werkvertrek van den heer Chalfont stond open en zonder zich ervan bewust te zijn wat zij eigenlijk wilde of deed, ging zij naar binnen en liet zich neervallen in den ongemakkelijken stoel, waarin Chalfont altijd placht te zitten als hij aan zijn werk was. De strenge eenvoud die in het vertrek heerschte, de totale afwezigheid van alles wat naar weelde zweemde — een weelde, die overal elders in het huis zoo duidelijk aan den dag

trad — deed haar goed, omdat zij haar herinnerde aan haar eigen armoedig leven van vroeger.

Uit eerbied voor den vroegeren bewoner van Chertson Hall was dat vertrek in precies denzelfden toestand gelaten als waarin het tijdens zijn leven verkeerde. Terwijl Nora daar zat en haar blik liet gaan over de eenvoudige meubels, de steenen pijpen op den schoorsteenmantel, kwam de wensch bij haar op, dat al de weelde die haar omringde, plotseling zou verdwijnen, dat zij vrij zou zijn om haar leven in te richten zooals zij wilde, te trouwen met wien zij verkoos... of het in het geheel niet te doen!

Ongeveer een half uur had zij zoo gezeten, toen zij een zwakke brandlucht meende te bespeuren. Zij wierp een blik door het vertrek, maar er was niets te zien, dat die lucht kon veroorzaken. In den haard brandde geen vuur, want ofschoon het reeds herfst was, behoefde de kamer niet te worden verwarmd, omdat de zon erin stond. Half werktuigelijk stond zij op om een onderzoek in te stellen naar de oorzaak van de brandlucht. Spoedig had zij ontdekt, dat ze afkomstig was van den muur achter de brandkast.

Zoals in de meeste vertrekken van het huis, waren ook hier de muren met houten paneelen bekleed, en Nora veronderstelde, dat een of meer der paneelen achter de brandkast op de een of andere manier in brand waren geraakt. Zij dacht een oogenblik na, wat er nu moest gebeuren, toen de deur geopend werd en James haastig binnentrad. Op het zien van zijn meesters bleef hij staan en stamelde:

„O miss, neem mij niet kwalijk, maar de ketel in de distilleer-kamer is stuk en ik rook een sterke brandlucht, en nu was ik bang, dat deze muur aan het branden zou zijn gegaan, en..."

„Je bedoelt zeker, dat de schoorsteen in brand staat? Laat eens zien: de distilleerkamer grenst juist aan dit vertrek, nietwaar?"

„Jawel miss," antwoordde James. „Misschien is er een steen van den oven losgeraakt, waardoor het vuur bij het hout kon komen."

Bij deze laatste woorden werd de brandlucht plotseling zeer merkbaar sterker, en een lichte rookwolk kwam achter de brandkast te voorschijn.

„Daar hebt u het al, miss!" riep James verschrikt uit. „Het hout staat in brand achter de safe! Wat moeten we nu beginnen?"

„Roep dadelijk 'n paar bedienden, en waarschuw Forbes even, dat de muur achter de brandkast in brand staat. De kast moet terstond weggehaald worden — terstond, verstaat ge?"

James holde weg als een bezetene en nog geen minuut later waren Forbes, de butler en een half dozijn bedienden in de kamer.

„De brandkast moet dadelijk van zijn plaats genomen worden," beval Nora met de kalmte en zelfbeheersching van iemand die reeds meermalen in een lastig geval heeft verkeerd.

De mannen wierpen twijfelachtige blikken op de zware massa ijzer en staal, maar op Nora's: „Vlug 'n beetje asjeblieft!" paktten zij toch terstond aan, en aan hun vereende krachten gelukte het, de brandkast eenige decimeters van den muur te verwijderen. Daarbij bleek dadelijk, dat in een van de paneelen een groot gat was gebrand.

„Dat dacht ik wel!" zeide Nora. „Breng terstond eenige emmers water... vlug!"

De een maakte nog meer haast om aan haar bevel te voldoen dan de ander, en Nora knielde neer om de plek nader te onderzoeken. Terwijl zij dat deed, viel haar oog op een met stof bedekt papier, dat blijkbaar op den grond gevallen was toen de brandkast verwijderd werd. Werktuigelijk nam zij het papier op en stak het tusschen haar blouse.

Een minuut later kwamen de mannen terug met eenige emmers water, die op het brandende hout werden leeggegoten. Een luid gesis, nog wat rook, en daarmee was de brand gelukkig gebluscht.

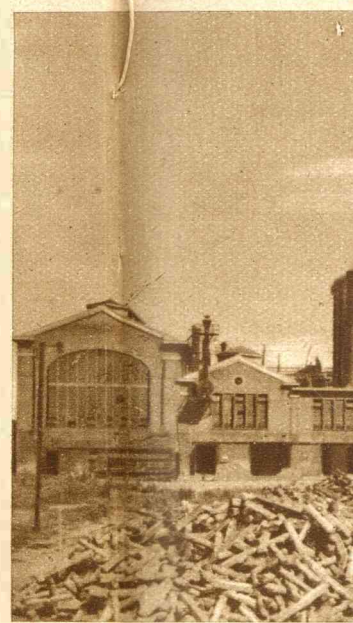
„Er is gelukkig weinig schade aangericht, miss," zeide Forbes. „Wij hebben het vuur in de distilleer-kamer ook uitgemaakt, dus er is nu geen gevaar meer. Niemand kon er iets aan doen miss; het huis is reeds zoo oud..."

„Dat weet ik, Forbes, het is in orde hoor," zeide Nora. „Wij zullen een steenen muur, een brandvrijen, tusschen dit vertrek en het aangrenzende laten maken. Wat is dat?"

Dat was de brandspuit van het dorp, door stevige kerels getrokken, die met bekwamen spoed naar het terrein van „den brand," kwamen.

„O, de brandspuit," zeide Nora met een glimlach. „Dat zal een teleurstelling voor hen zijn! Geef hun wat bier en iets te eten, Forbes, en zeg hun dat zij bedankt worden." (Wordt voortgezet.)

Kiekjes van het Hoogovenbedrijf

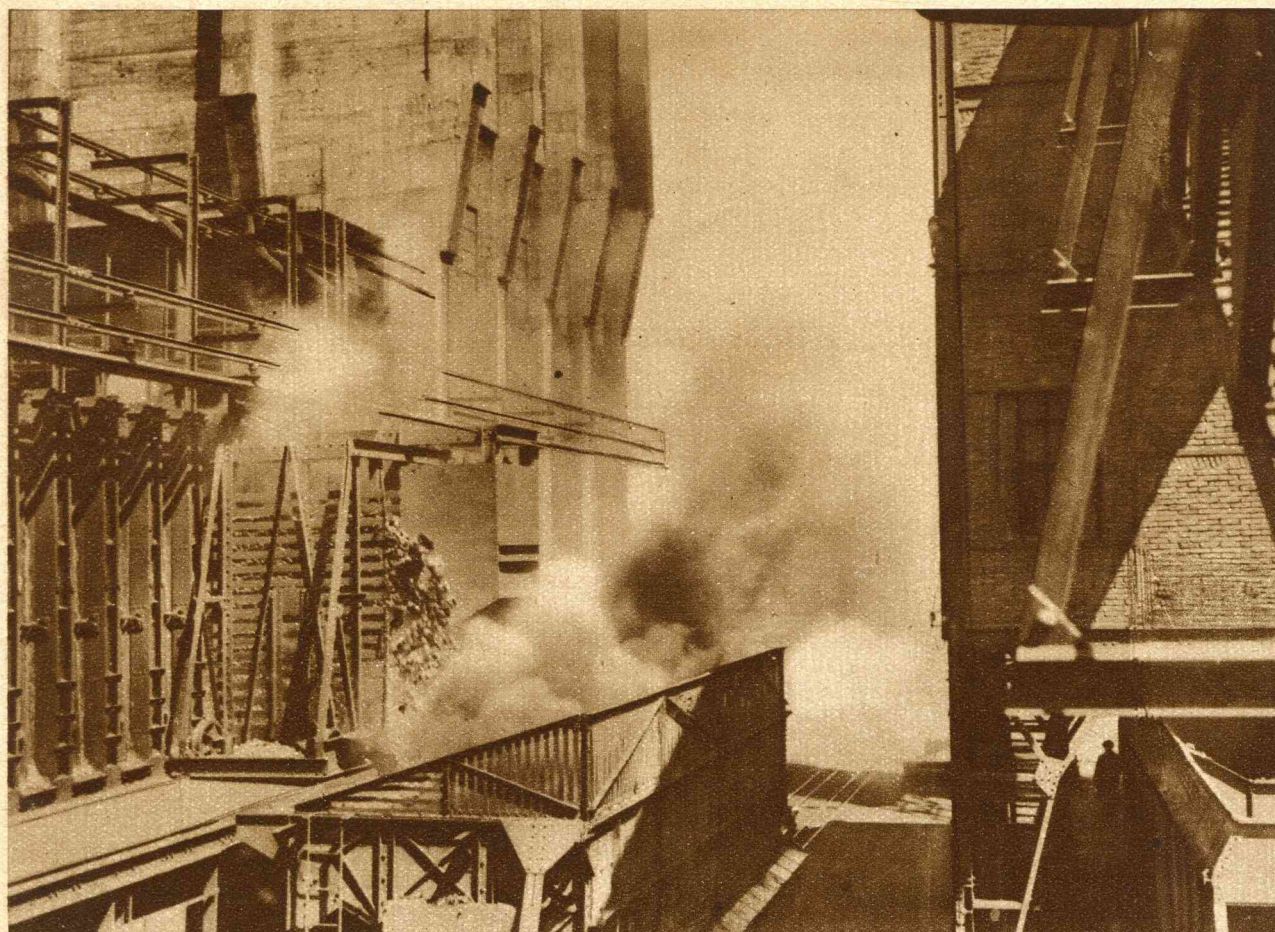

Een kijkje op de fabriek van Ter

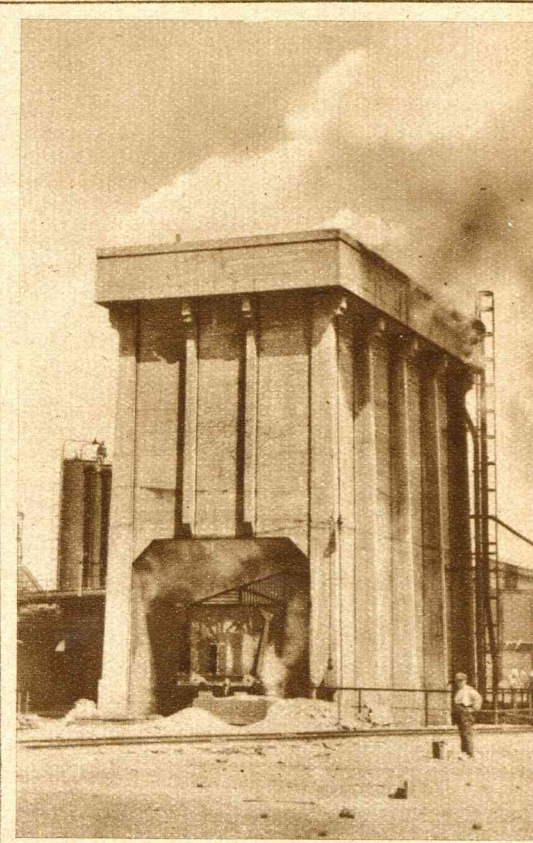

Een gezicht op de fabriekshaven en de reus-achtige loskranen. Op den achtergrond de ertsopslagplaatsen en de fabriek.

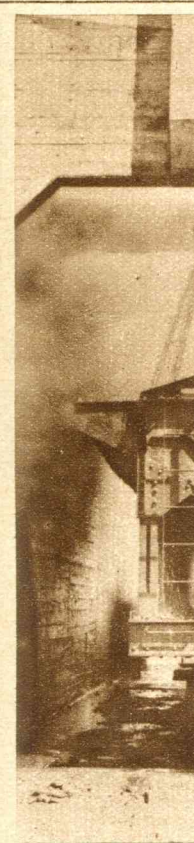
Hoe het ijzer wordt opgeslagen. Door wordt het ijzer van de spoorwagens met de vracht om tot boven de opslag- en het ijzer valt

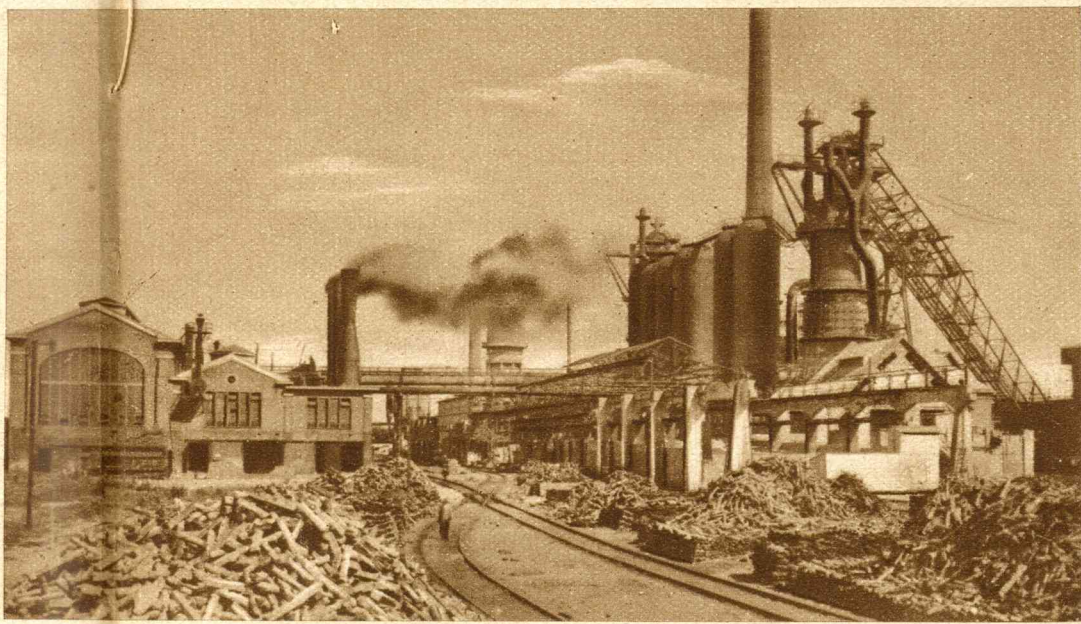

Het uitstorten van de cokes uit een der kameroovens der cokes-batterij in den bluswagen, waarmee ze naar den bluschoven worden gereden

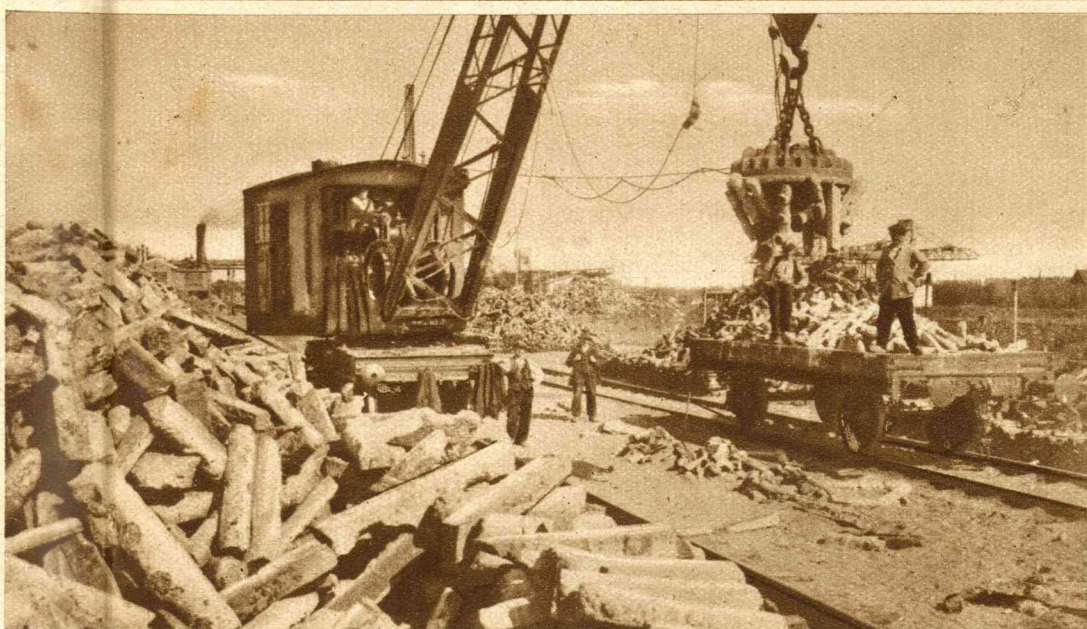

De bluswagen met cokes onder den blushtoren. Links: De geheele toren met den in den toren, tijdens het blusschen

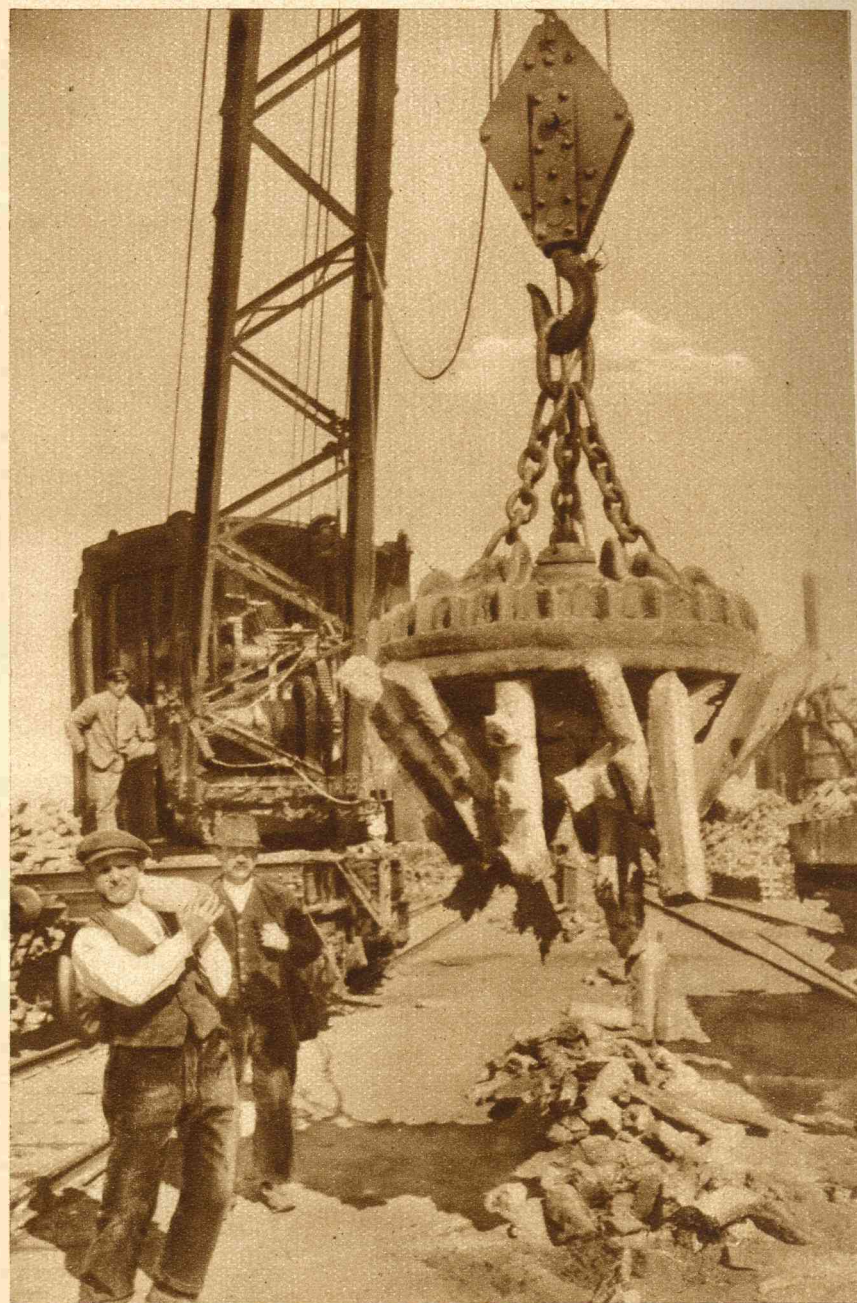

Een kijkje op de fabriek van meer nabij en van een anderen kant — het Noord-Westen — gezien.
Ter weerszijden van de rails de ijzer-opslagplaats.

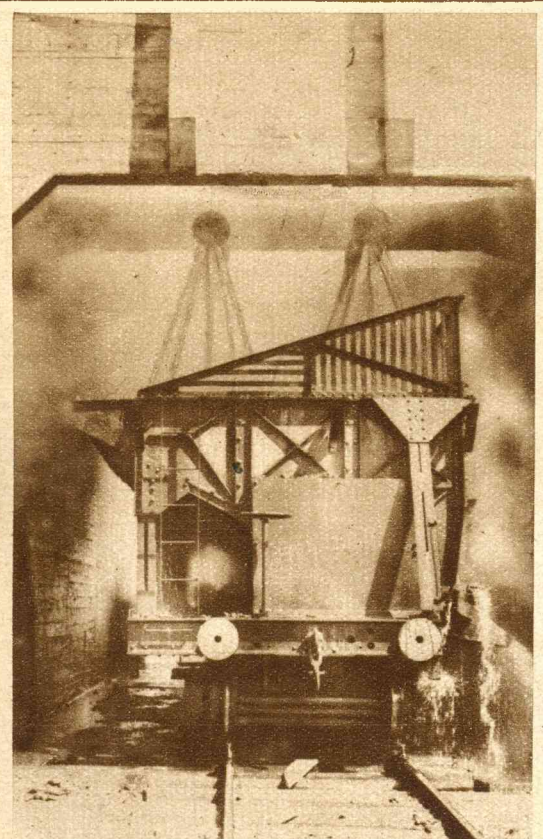
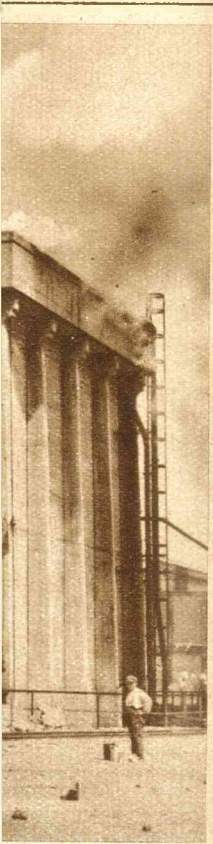

Hoe het ijzer wordt opgeslagen. Door middel van een reusachtige magneet wordt het ijzer van de spoorwagens gelicht, de kraan zwaait den magneet met de vracht om tot boven de opslagplaats; de stroom wordt uitgeschakeld en het ijzer valt naar beneden.

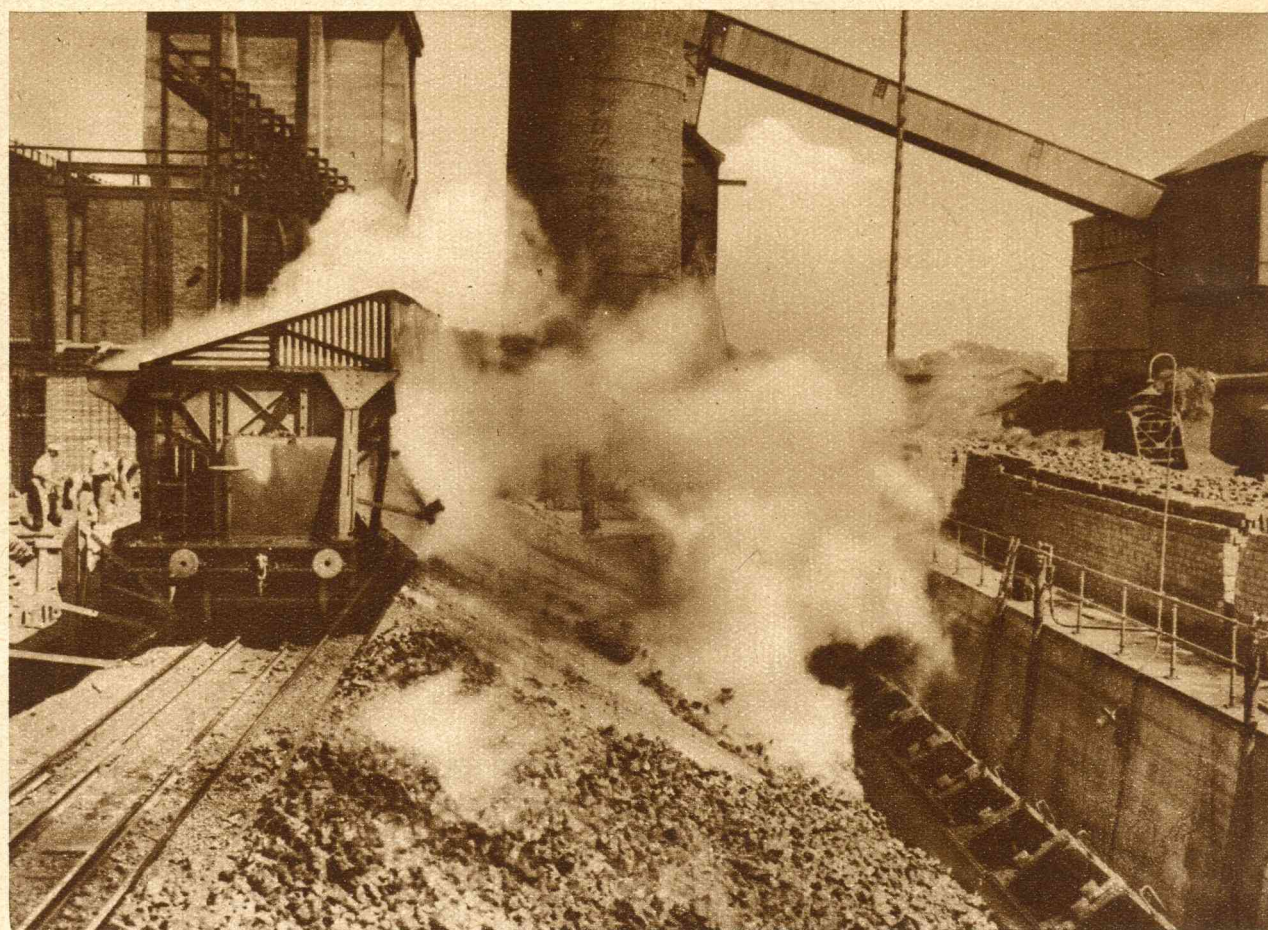

De reuzen magneet, waaraan, op het oogenblik dat onze foto werd genomen, ongeveer 1000 K.G. ijzer hing.

de reus-
grond de
lek.

en blushtoren. Links: De geheele toren met den wagen er onder; rechts: Een kijkje in den toren, tijdens het blusschen

De gebluschte cokes worden uit den bluswagen op de blusshelling gelost

De Reiziger

DOOR COR HERMUS

Toen de reiziger dien zomermorgen het fonkel-nieuwe rijwiel besteed, was er vreugd in zijn hart en 'n lied op z'n lippen en daar waren vele redenen toe, waarvan wij de vier voornaamste hier willen vermelden.

Daar was eerstens de veelbelovende schoonheid van den zomermorgen, den zondorbakken zomermorgen, die een reiziger in koele dranken aangenaam is.

Daar was tweedens het feit, dat hij, — ik meen de held dezer geschiedenis, — na ruim een jaar werkloosheid voor het eerst weer aan den arbeid toog en wel voor een splinternieuwe firma, die een niet minder splinternieuw artikel lanceerde.

Daar was derdens de omstandigheid, dat het mol-lig buurmeisje van onzen hoofdpersoon, terwijl hij dien morgen kwansuis-toevallig uit zijn venstertje naar het hare stond te turen, hem den blik had geschonken, — zoo gij jong zijt geweest, weet ge dat dit soort blik eenvoudig onbeschrijfelijk is, — waarop hij sinds maanden vruchteloos gewacht had.

Daar was ten slotte het nieuwe muisgrijze zomerpak, (met vischgraatje) dat hem het mager lijfje fier deed redden, zoodat wel niemand in hem het armtierig mannetje van voor enkele dagen vermocht te herkennen.

Aldus, intern met blijheid en zelfvertrouwen, uiterlijk met 'n keurig confectiecostuum, be-nevens 'n loodgrijze stroochoed, 'n streepjes-overhemd met vlinderstrikje en bruine molière-schoenen uitgerust besteed de reiziger zijn velo, achter zich op den bagagedrager den lichten last van een valies met kostelijke monsters, teneinde in de stad en derzelver om-geving de eigenaars der drankhuizen voor zijn splinternieuwe firma te gaan veroveren.

Onderweg fantaseerde hij overmoedig voort op den blik van het mollige buurmeisje, maar toen een klein, net café'tje zich voor hem op-deed, concentreerde hij zich geheel en al op zijn ambtspllichten. Met 'n sierlijken overzwaai van het rechter been stapte hij af, nam zijn tasch van den bagagedrager en trad binnen met den aangenamen glimlach van iemand die een blijde boodschap komt brengen.

Daar zijn keel droog en zijn voorhoofd lichtelijk bezweet was, bestelde hij een biertje en wuifde zich met een zijden zakdoekje wat koelte toe.

De waard, een onmatig groot en dik man, gebaarde minzaam een praatje te willen ma-ken. Althans, hij zegde enkele rare dingen over het weer, over de droogte en zoo, waarmede de reiziger het volkomen eens was.

De reiziger offereerde den waard, uit tactische redenen een biertje, wat grif werd aanvaard en maakte zich daarna bekend, door zijn kaartje op tafel te leggen. Zijn gastheer heesch zijn broek wat hooger en las:

JULES STOKVIS.
VERTEGENWOORDIGER VAN DE N.V.
„BANJA.”

De bedoeling dezer mededeeling blijkbaar niet vattend, stak hij het kaartje in zijn zak en begon een interessant verhaal over een kin-derlijk bezoeker, dien hij den avond te voren zijn deur had uitgeslagen.

„Dat is u wel toevertrouwd,” zei de reiziger en voelend hoe deze vleierij den dikken waard ten eerste behaagde, zeilde hij scherp op het doel van zijn komst af.

„Kent u ons artikel?” vroeg hij.

„Welk artikel?”

„Kent u „Banja?”

De waard, meenend dat zijn bezoeker een spraakgebrek had, knikte bevestigend, terwijl van zijn vet aangezicht als bij tooverslag alle minzaamheid leek weggewischt. „We benne voorzien,” zei hij droog-norsch, en hij liep op z'n zware beenen naar de tapkast. Maar Jules Stokvis volgde hem op den voet en als een lyrisch gedicht parelde het van zijn lippen:

„O nee, u kunt Banja niet kennen, u meent Ranja!”

„Ja, waar heb u het dan over?”

„Over Banja!”

„Met 'n be?”

„Ja, met 'n be.”

„Bestaat niet.”

„Bestaat wel.”

„Jongmensch,” zei de waard, z'n machtige koperkleurige wenkbrauwen fronsend, „ik ben vijf en twintig jaar in 't vak en u hoeft mij heusch niet te leeren wat er in mijn branche bestaat of niet.” Maar Jules Stokvis haalde een keurig flacon uit zijn tasch en zette het met triomfant gebaar op de toonbank.

De waard plofte los in 'n Homerisch gelach. „Da's poesgoed,” brulde hij, „da's waaratje spul om ko-peren knoope te poese!... Wát staat d'r op?”..

„Banja,” zuivere vruchtenlimonade, bereid uit West-Indische bananen.... De waard lachte weer, zoodat de gekleurde glazen en sierflesschen in 't buffet levenslustig rinkelden.

„Neemt u de proef,” zei Jules, „neem twintig flesschen en ik weet zeker dat u over 'n week nabestelt.”

„Twintig flesschen poesgoed!” lach-brulde de kastelein. „Om me klante 't gasthuis in te helpe, hahaha! Wat ze al niet verzinne om de kluit te bettoetere! hahaha! Poespomade bereid uit West-Indische bananen. Hij is goed! hahahaha!”

„Zeker meneer, we hebben onze eigen fabrieken in Paramaribo.”

„Gaaf u dóór, meneer! hahaha! Ik krijg d'r pijn in me kake van!”

„En tòch zal er 'n tijd komen,” zei de reiziger en in z'n oogen was iets van profetische extase, „dat heel Holland Banja drinkt, tòch zal ik zorgen, dat binnen één maand de Ranja het in een verwoe-den concurrentiestrijd tegen onze Banja heeft afge-legd, dat 't volk geen lauwe, slecht-gebottelde biertjes meer blijft, maar Banja drinkt!”

„Slaat dat op mijn, meneer?” vroeg de waard,

Zij die besproken worden!

RUDOLF VALENTINO.

Misschien meer dan eenig ander is Rudolf Valentino een man die besproken wordt, om de eenvoudige reden, dat hij door meer menschen gekend is, dan de meeste andere sterfelingen. Want Rudolf Valentino is een man van de film en de film is aan iedereen bekend, ergo: iedereen kent Valentino. En mochten er tòch nog enkele menschen zijn, die hem niet van de film kennen, dan kennen ze hem in ieder geval van de berichten over zijn verlovings met die andere filmbe-roemdheid, die zich Pola Negri noemt. Die verlovings is echter al-weer eenige weken oud en daar denken de menschen dus al niet meer aan. Maar... nu is Rudolf, de mooie Rudolf ziek, ernstig ziek, zóó ziek, dat het de vraag zal zijn, of hij nog wel leeft, als dit portret onder de oogen onzer lezers komt, zoodat natuurlijk zijn naam op-nieuw op aller lippen is. Hij ligt in een hospitaal te New-York, waar hij een dubbele operatie heeft ondergaan voor blindedarm-ontsteking en voor een maagzweer. De doktoren vreezen het ergste, want na de operatie heeft de patiënt nog buikvliesontsteking gekregen. Nog nooit heeft de juffrouw, die in het hospitaal de telefoon bedient, het zoo druk gehad als nu, omdat er nog nooit een patiënt geweest is, naar wiens toestand alle dagen door zoovelen met belangstelling wordt geïnformeerd.

expressief de machtige wenkbrauwen saámkrim-pend.

„Volstrekt niet, meneer. Ik beweer alleen maar, dat Banja de volksdrank is der naaste toekomst.”

„Mot u wete.”

„En daarom....”

„Gaaf u nou maar pleite met uw poespomade, want ik mot vege,” en meteen begon de ontstemde waard met 'n bezem geweldige stofwolken omhoog te jagen.

„En tòch ben 'k binnen veertien dagen bij u terug!” antwoordde Jules Stokvis met groote be-zieling.

„Ja, da's goeie hoor,” zei de kastelein wild, alsof hij tot 'n ongevaarlijken krankzinnige sprak en hij hield de deur welsprekend-wijd voor den reiziger open.

De eigenaar van „het Zonnetje” stond aan de deur en peinsde met de hand tegen zijn wang ge-drukt over het inconvenient van slechte zaken en

slechte kiezen, toen de reiziger het prettig-knerpende grint van 't voortuintje opreed en hoofsch zijn lood-grijns stroochoedje afnam.

„Jules Stokvis, vertegenwoordiger van de N. V. „Banja,” stelde hij zich voor.

„We koope niet aan de deur.”

„Mag ik u dan binnen even spreken.”

„'t Is me binnen te warm.”

„Ons artikel is 'n geheel nieuwe vinding, die in Noord- en Zuid-Amerika enormen opgang maakt.”

„Me zorg.”

„Banja wordt algemeen als de volksdrank der toekomst beschouwd.”

„Kan wel weze, maar we koope niet an de deur.”

„Mag ik u niet 'n paar fleschjes op proef leveren?”

„Nee.”

„Laat ik u dan 'n glaasje mogen inschenken, meneer. „Banja” munt uit door 'n bizonder fijne aroma en 'n hoog siroopgehalte, is 'n ietsje pikant van smaak en tòch zuivere vruchtenlimonade.”

„Ga weg, meneer!... Als 'k van zoetigheid hoor, krijg 'k scheuten in me kaken of ze d'r met 'n mes in wurmen.”

„Banja, meneer, heeft juist dit voor op andere limonades, dat 't niet te zoet is.”

„Ga toch heen, meneer. Ik sterf van de kies-pijn en u staat daar maar over uw ranja te zan iken....”

„Banja, meneer.”

„Kan me niet schelen, meneer, hoe die vuil-igheid heet!”

„Pardon, meneer. Banja is geen vuiligheid en...”

„Keesie,” zei de getreiterde herbergier en de woorden schoten den reiziger in de keel. Een harige keeshond, zoogezegd 'n schippertje, die tot dan toe met zijn snuit op de zonwarme bot-tine van zijn baas had liggen sluimeren, werd wakker. Zijn oogopslag was bizonder onaan-genaam, terwijl hij intens aan des reizigers plooiroek begon te neuzelen. Hij ronkte kwaad-aardig en liet welsprekend zijn tanden blik-keren....

De reiziger werd wit om zijn spits neusje en verliet behoedzaam, alsof hij op eieren liep, met zijn rijwiel het voortuintje.

„Zoete hond,” zei hij met 'n soort bleeken glimlach, „zoete, brave hond”....

Toen de vertegenwoordiger van de N. V. „Banja” aldus van de eene ontgoocheling naar de andere gepeddeld was, begonnen, tegelijk met zijn keurig gesteven boordje, z'n illusies en z'n jeugdige moed te verslappen en allengs te bezwijken.

Onmatig transpireerend van zon en bier, traptte hij met zware beenen van café naar café. Er was nu geen schemer van overtui-ging en geestdrift meer in hem overgebleven. Hij arbeide nog slechts als 'n machine. Hij kwam in dranketablisementen waar men hem boe noch ba gaf, wanneer men ontdekte waar-voor hij kwam. Elders werd hij met 'n wel-willend smoesje even snel de achterdeur uitge-loodst als hij de voordeur binnenkwam. De kasteleins, loom en lodderig van de hitte, ston-den hem nauwelijks te woord, deden onbe-schoft—afwijzend of volkomen ongeïnteresseerd en wanneer hij z'n proef-flacon „Banja” ont-hulde, werd hij gehoord, uitgelachen, of meê-lidend beglunderd....

Zat van vermoeienis en tegenslag, zette hij zich zoutzakkerig op 'n bank in 'n broeiheet plantsoentje. Kinderen dartelden rond zijn stijve beenen. Hij rookte een cigaretje en peinsde hoe hij, die nimmer van bananen ge-houden had, zich ooit zoo intiem met een extract dezer antipathieke vrucht had dienen af te geven, hoe alle kasteleins ellendelingen waren en hoe een jongeling, die eenmaal voor pech geboren was, wel altijd 'n pech-vogel zou blijven en geen recht had te droo-men, althans hoopvol te droomen van mollige buurmeisjes, die hem vanuit hun venstertje toelachten en hoe een parkwachter, die tegen vast salaris papiertjes opraapte an de keurige gazons, zeer te benijden was.

Al deze overwegingen klontten samen in zijn moe hoofd, zoodat hij langzaam aan indommelde en niet bemerkte hoe het zongelaat schuil ging achter een voile van wolkjes, die geleidelijk wolken werden, om zich tenslotte te ontlasten in een malsch buitje, dat een stortbui werd.

Toen hij wakker werd, zat hij met zijn bruin-gemollierde voeten in een plas, zijn lood-grijns colbert met vischgraatje plakke klam en gekreukeld aan zijn lichaam en de rand van zijn nieuw stroochoedje was deerlijk gebogen.

Hij haastte zich naar het dichtst-bijzijnd café'tje, zette zijn fiets onder een afdakje, ging binnen en bestelde een biertje.

Terwijl hij daar zat en naar buiten in den druilerigen regendag tuurde, droef te moede en week van hui-lerig meêlij met zichzelf, kwam de waardin, die boven haar dubbele onderkin een rond, vriendelijk

*

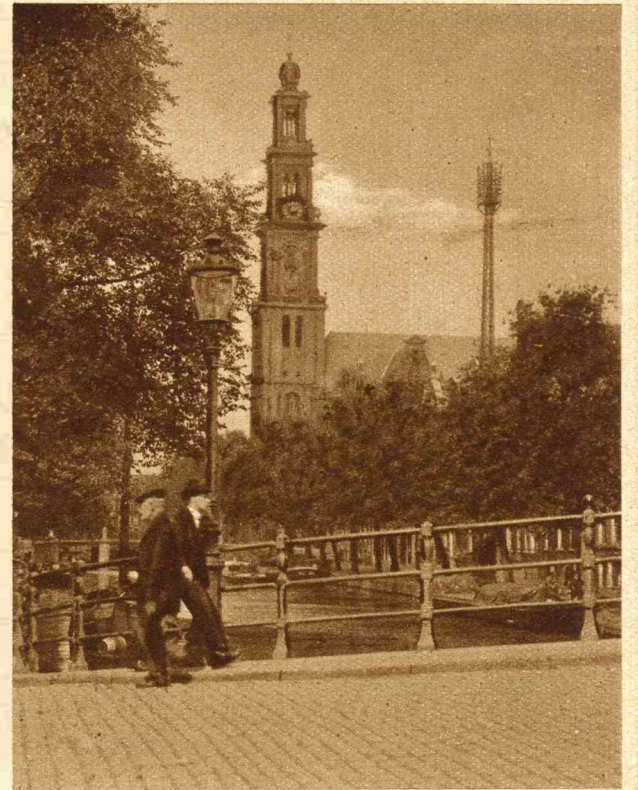
*Beroemde
Nederlandsche
Kerktorens*

*

De Groote of St. Laurenskerk te Rotterdam, in gotischen stijl opgetrokken, is 'n meesterstuk van Middeleeuwsche architectuur. Omstreeks 1412 werden de fundamenteën gelegd en er werd tot 1620 aan gebouwd. Men vindt fraaie grafmonumenten in de kerk, o.m. van Witte Cornelisz. de With.

*

De Westerkerk te Amsterdam met zijn 82½ meter hoogen toren, werd door den bekenden Hendrik de Keizer in 1620-1638 in Neder-hollandschen renaissance stijl gebouwd. De sierlijke, slanke toren, is reeds van verre boven de huizenrijen zichtbaar.

De Groote of Sint Bavo kerk te Haarlem heeft een prachtig in 1904 gerestaureerd orgel, met 3 claviaturen, 5000 metalen pijpen en 60 registers. Het koor dezer kerk dagteekent waarschijnlijk uit de 14e eeuw.

*

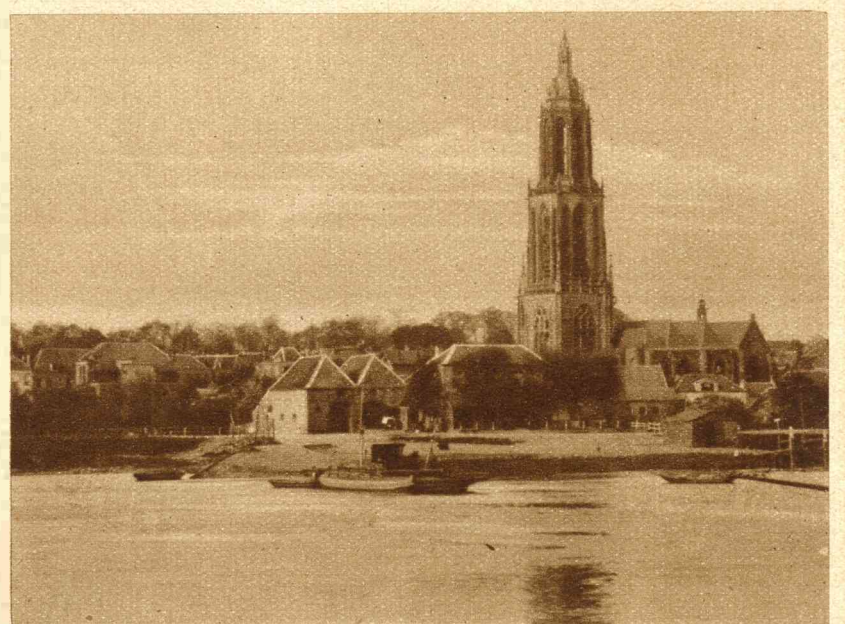
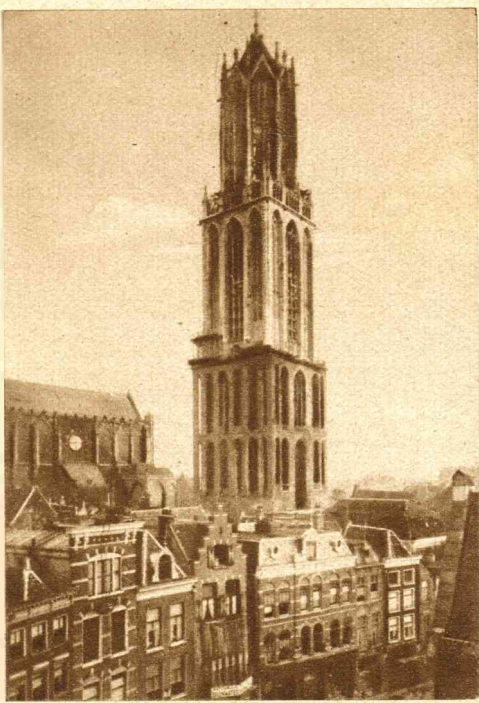
Links:
De Domtoren te Utrecht, die 116 meter hoog is, werd van 1321 tot 1382 gebouwd, en bevat enkele prachtige klokken waaronder de beroemde Sint Salvatorklok.

*

Rechts:
De Oude-Kunerakerk te Rhenen kwam in de tweede helft van de 16e eeuw aan de Hervormden. De Gotische toren, die reeds op verren afstand zichtbaar is, werd van 1492 tot 1531 gebouwd.

De Wijnhuistoren te Zutphen, werd in 1627 voltooid en is een prachtig gebouw in renaissance-stijl. De toren werd in 1922 zwaar door brand geteisterd, doch is later gerestaureerd.

gezicht droeg, een praatje maken. Vanzelf kwam zinnerzijds het gesprek op „Banja,” bereid uit W. I. bananen, de volksdrank der naaste toekomst. Hij nam een flesch van het kostelijk nat uit zijn tasch en liet haar proeven. Zij vond het artikel heerlijk van smaak, waarop haar vier viesneuzige kinderen, die rond haar breede rokken waren saamgedromd, eveneens wilden proeven, waarin de reiziger gaarne bewilligde, vermits men het hart eener moeder niet beter verteederen kan, dan door de magen harer kinderen te streelen.

Toen allen geproefd en Banja om strijd geroemd hadden, zeide de waardin, dat hij over een week of zes nog maar eens moest terugkomen....

Weerstandsloos ging de reiziger heen. Toen hij buiten kwam was de fonkelnieuwe fiets van de N. V. „Banja” spoorloos verdwenen. De reiziger werd doodsbleek en slaakte een gil.... Dichtbij stond een politieagent in de zon te gapen. Die noteerde, zonder 'n spier te vertrekken, alles in zijn boekje. Met zijn tamelijk zwaar valies aan de hand ging Jules Stokvis verder, ontmoedigd, geslagen en doorsieperd van ellende om de gestolen fiets, de fiets die hij straks tegenover z'n patroon zou moeten verantwoorden. Er was niets meer over van 't fiere, nette heertje dat dien morgen, tintelend van ondernemingsgeest op pad was gegaan. 'n Zelig, klein mannetje, met wat te kromme beenen, als van 'n Engelse-ziekte-kind, 'n benaauwd, doodsbleek gezicht, met moeë, wanhopige oogen en 'n nerveus-trekkenden mond.... Terwijl hij zoo verder sjokte, z'n voeten 'n beetje pijnlijk en branderig, omdat 't platvoeten waren, van tijd tot tijd z'n valies neerzettend om even uit te rusten, soms hevig geschrokken uitwijkend voor auto's of karren, zenuwachtig rondspiedend of hij den roover van zijn fiets niet hier of daar ontdekken kon, begonnen voorbijgangers op hem te letten en gniffelend naar hem te wijzen. Hij lette er niet op, want hij had verdriet, dat deze dag, met zooveelvertrouwen begonnen, zoo jammerlijk in het water was gevallen. Geen enkele order zou hij de N. V. „Banja” aanbrengen, maar wel het bericht dat de fonkelnieuwe fiets gestolen was. Och, de kleine reiziger kromp samen van akeligheid. Het huilen stond hem nader dan het lachen.

Hij zou natuurlijk ontslagen worden door de N.V. Men zou zeggen: „ruk in!” of zoo, want dat was de manier waarop hij al zoo vaak ontslagen was, alhoewel hij toch altijd z'n best had gedaan. Hij zou natuurlijk weer eindeloos lang buiten betrekking zijn. Hij zou weer armoe lijden en in schunnige pakjes rondloopen en, — hij was toch altijd zoo'n net mensch geweest! — en geen enkel aardig meisje zou hem natuurlijk willen hebben.... Hij durfde niet naar kantoor en daarom dwaalde hij zoo maar wat door de stad, doezelig van nare gedachten, telkens bijna overreden zonder het te merken. De voorbijgangers keken naar hem met spottende gezichten en 'n paar straatjongens riepen hem honend een scheldwoord toe, dat hij niet verstond. Hij liep maar, zonder doel, met vrij snelle passen, en telkens kwam hij op een zelfde punt terecht. Misschien had hij iets van een poes, die, alvorens te verdrinken, in steeds kleiner wordende kringen rondzwemt....

Hij kwam door een rumoerige dwarsstraat. Voor de deur van een café bleef hij wezenloos staan kijken. Van daarbinnen kwam 'n aantrekkelijk geweld: piano-gebonk en de lokkende neusklanken van 'n saxofoon en ook het dertel gelach van dames en heeren, die zeer wél gehumeurd schenen.... En opeens dacht de kleine reiziger „Als ik hier binnen ging, als ik hier nu 'n groote order kon plaatsen en als ik dan straks bij de politie hoorde dat de fiets gevonden was, dan zou zich alles nog ten goede kunnen wenden....”

Hij ging het café'tje binnen, dat een pijpela was en waar, hoewel nog klaar-lichten dag, het electrisch licht brandde in bontkleurige lampekapsjes.

Hij ging zitten in 'n hoekje en bestelde een biertje.... Wanneer de muziek zweeg, dommelde hij in van vermoeienis, wanneer zij losknalde in syncoopen-waanzin schokte hij wakker.

Er was veel jolijt in het café'tje van plebejische heeren en uitbundig-chique dames, die veel dronken en cigaretten paffen en achteraan, door 'n nevel van rook, zag de reiziger hoe in 'n zeer kleine ruimte 'n tiental paren schuifelden en draaiden.... De reiziger was te moe om door dit alles te kunnen worden opgemonterd. Hij zag en hoorde als door een waas en wist niet precies meer of hij dit in dromen, dan wel in werkelijkheid beleefde. Zijn hoofd knakte bijwijken op zij van slaperigheid.... Hij voelde een tikje op zijn schouder en vóór hem stond een monumentale dame, met vlam-rood haar, dat in krullen op haar vet hoofd was gearrangeerd. Instinctmatig stond de reiziger op: „Ik ben Jules Stokvis,” zeide hij, „vertegenwoordiger van de N. V. „Banja.” Banja is zuivere vruchtenlimonade, bereid uit West Indische bananen”.... Er kwamen wat bezoekers naderbij, die hem, naar hij meende, aanmoedigend toelachten en wat hij zeide over Banja, was bijna poëzie. Hij sprak met begeestering, de saxofoon en de piano overstemmend. Hij sprak als iemand, die in den loop van een heeten dag te veel biertjes gedronken heeft. De plebejische heeren met hun uitbundig-chique dames dromden saam rond zijn tafeltje en schaterden om het gekke man-

netje, dat zich in 't zweet praatte als 'n markt-koopman.... Er werd hem een glas whisky toegestoken en hij dronk met dorstige keel.... Bruine, blauwe, grijze en groene vrouwenoogen waren op hem gevestigd en een woedende begeestering maakte zich van hem meester. Hij étaleerde z'n banja-flesschen. Hij improviseerde 'n eindeloze speech, vol gekke grappen. Hij was zeer grappig zonder 't zelf te weten en hij praatte maar, praatte alle narigheid, alle wanhoop uit z'n kop. En onderwijl staken de goedgezinde meisjes hem allerlei glaasjes toe.... Hij huilde, hij lachte en praatte onderwijl al sneller over Banja. Hij vertelde de geschiedenis van z'n pech, een groot, zielig-dwaas verhaal, vanaf z'n geboorte tot aan den dag van vandaag. Het gaf hem lucht, het maakte hem vrij, er viel een last van z'n schouders en opeens was er een dikke, dronken bezoeker, die twee honderd flesschen Banja bestelde. De reiziger viel er flauw van. De omstanders dachten dat 't comédie van hem was en gierden zich pijn in de kaken.... Maar toen hij bijkwam was de dikke dronkeman er nog en z'n pollehanden telden geld uit voor des reizigers verbluffte oogen, want de dronke man wilde vooruit betalen.... En met het geld in zijn hand, liep de reiziger naar den dansvloer en annonceerde den Banja-dans en danste als 'n uitzinnige koppensneller en alle bezoekers stonden er gierend en lach-gillend om heen en moedigden hem aan met geschreeuw en handgeklap en hij danste op z'n platvoeten dat het een aard had en gooide z'n kromme beentjes in de lucht en trok er dwaze snoeten bij. Een van de dames sjoerde hem z'n loodgrijs strooioedje over de ooren, zoodat de rand als 'n kraag op z'n schouders lag en de bol als 'n malotig kalotje op z'n haren stond.... Het lachen zwol tot 'n orkaan.... En als apothéose sloeg hij, duizelig, met zijn kop op den harden grond en bleef liggen en de bezoekers vielen bijkans in zwijm van vroolijkheid....

Toen hij opstond, was er een bloedende wond aan z'n hoofd en hij beefde als 'n dameshondje in de kou en hij begon te snikken met geluiden als van 'n hon, die geen draaiorgelmuziek kan verdragen. En onder 't lach-gebrul der aanwezigen wankelde hij 't café'tje uit....

De N. V. „Banja” heeft hem smadelijk ontslagen. Hij is nu gentleman-humorist van internationale vermaardheid en — eind goed, al goed — het mollige buurmeisje is tòch de zijne geworden.

Och, mijne broeders en zusters, de doolpaden des lots zijn wonderbaarlijk!

De dorst naar Wetenschap

DOOR ALLY MOORE

„Lieveling,” zei ik, „ik hoorde Davidje daar net vragen hoeveel pooten een spin heeft, en je antwoordde hem dat je het niet wist. Ik vind dat je dat niet had moeten zeggen.”

„Maar ik weet heusch niet hoeveel pooten of een spin heeft, George,” antwoordde mijn vrouw.

„Dan had je het kind moeten vertellen, dat je het eens voor hem zou opzoeken,” hernam ik wijsgeerig.

„George,” zei mijn vrouw, „bedoel je daarmee dat ik Davidje moet aanmoedigen om vragen te stellen?”

„Zeker,” antwoordde ik, „alle knappe kinderen stellen vragen; dorst naar wetenschap is wenschelijk en natuurlijk. Wij moeten dien nooit in de kiem smoren. De oprechte, vertrouwelijke manier waarop kinderen hun ouders om opheldering vragen is roerend aandoenlijk, en we moeten ons best doen dat vertrouwen niet te beschamen.”

Ik kon zien dat mijn vrouw onder den indruk kwam van deze filosofische woorden.

„Maar hoe moet ik nu te weten komen, hoeveel pooten een spin heeft?” vroeg ze.

„Is het dan nooit bij je opgekomen, dat ik je dat wel eens zou kunnen vertellen?” informeerde ik.

„Zou je dat heusch kunnen George?” riep ze uit op een toon van de puurste verbazing. „Hoeveel pooten denk jij dat een spin heeft?”

„Een spin heeft zes pooten,” verklaarde ik overtuigend.

„Ja, ik ben nog niet zoo dom, als ik er uitzie, en als je jongste spruit je een volgende keer weer eens zoo'n eenvoudige vraag stelt, stuur hem dan liever naar mij, in plaats van hem z'n illusie te ontnemen.”

„Ik zal er om denken, lieveling,” zei mijn vrouw gedwee en hiermee eindigde dit opvoedkundig onderhoud.

Op een goeien dag, ik zat net in mijn studeerkamer, kwam Davidje met een vaart, de onbezonnen jeugd eigen, de kamer binnenstuiven.

„Pa,” vroeg hij opgewonden, „wanneer is Jans geboren?” Nu moet u weten, Jans is onze keuken-prinses.

„Ja maar jongen, dat weet ik niet zoo precies,” antwoordde ik, zonder na te denken. „Toe wees nou een goede jongen en stoor vader niet langer.”

„En moe zei nog wel dat ik het aan u moest vragen,” drensde Davidje, en er lag iets verwijtends in z'n stem. „Moe zei dat u alles wist.”

„Bijna alles,” verbeterde ik, na 'n oogenblik van diep nadenken. „Waarom wou je eigenlijk weten wanneer Jans geboren is?”

„Nou pa, dat wil ik u wel vertellen. Daar straks hoorde ik den melkboer tegen Jans zeggen: „Loop nou gauw heen, jij bent toch ook niet van gisteren.” Pa, waarom zei de melkboer nou tegen Jans, dat ze heen moest lopen?”

„Dat weet ik heusch....” begon ik, maar herstelde me nog in allerijl.

„Misschien had Jans iets vergeten,” veronderstelde ik. „Nee ze had niks niet vergeten,” beweerde Davidje, „alleen haar schort af te doen.”

„Mijn jongen,” schoolmeesterde ik, „dat moet je nooit zeggen, ze had niks niet vergeten.”

„Waarom niet Pa?”

„Omdat het verkeerd is.”

„En waarom is het verkeerd, pa?”

„Omdat twee negatieven een positief vormen.”

Het was wel een krasse bewering, maar ik wist op het oogenblik ook niets anders.

„Wat is een negatief, pa?” voeg Davidje onverstoord verder. „Een negatief,” antwoordde ik, „een negatief — eh-ja-nou, een negatief dat is iets tegen-gesteld. Om maar een eenvoudig voorbeeld te noemen, een negatief dat wil zeggen — dat beteekent dat je het niet doet!”

„Dat je wat niet doet, pa?”

„Nou, alles wat je maar wilt!” riep ik uit. Davidje peinsde eens een oogenblik over deze vreemdsoortige woorden-combinatie; dan vervolgde hij met verwijtende stem:

„Waarom was het verkeerd van Jans om aan de deur te komen?”

„Het was heelemaal niet verkeerd van Jans,” riep ik wanhopig uit; „wat ik je daar net vertelde sloeg op je taalfouten en niet op Jans haar doen en laten.”

„Maar als 't dan toch niet verkeerd was van Jans om aan de deur te komen, waarom zei de melkboer dan dat ze heen moest lopen?” informeerde Davidje nog steeds belangstellend.

„De melkboer sprak metaphorisch,” verklaarde ik. „Ik bedoel,” voegde ik er haastig bij, „hij sprak in figuurlijken zin.”

De rimpels van Davidjes voorhoofd verdwenen weer.

„Ik hoorde den melkboer met Jans spreken over haar figuurlijken zin.”

„Wat bedoel je nou weer, jongen,” vroeg ik, heelemaal in de boonen.

„Wel, hij zei tegen Jans: Als je maar een beetje figuur had, zou je het gemakkelijk even ver kunnen brengen als Pola-Negri.”

Ik nam me heilig voor met mijn vrouw over dien melkboer te praten; die kerel had Jans haar tijd verknoeid en haar moraliteit in gevaar gebracht.

„Pa, wat is Pola-Negri?”

„Pola Negri,” verkondigde ik, triomfantelijk, dat ik eindelijk eens iets ten naastebij goed wist te vertellen. „Pola Negri is een van de mooiste en beste filmactrices van dezen tijd.”

„Pa, wat is een actrice?”

Dat was nu weer zoon'n hopeloze vraag. Na dien tijd heb ik het eens in een verklarend handwoordenboek opgezocht, waarin vermeld stond: „actrice, vrouwelijk acteur, iemand die tooneel speelt.”

Maar nu wou Davidje weer weten wat een tooneel is en wat 'n tooneelspel en waarom. Ik was nu al een goed uur aan het uitleggen en Davidje bleek nog steeds vol belangstelling.

„Waarom zei de melkboer nou tegen Jans, dat ze niet van gisteren was?”

„De melkboer is een idioot,” schreeuwde ik weedend. „Ik sta stom over Jans.”

„Dat zei de melkboer ook,” merkte Davidje helder op. „Waarom stond hij stom over Jans?”

„Weet ik het,” riep ik. Een oogenblik voelde ik grooten lust om Davidje een draai om zijn prille ooren te geven.

„Weet u dat niet?” herhaalde hij op een toon van stomme verbazing.

„En u weet ook niet wanneer Jans geboren is, pa? Weet u dan misschien....”

„Neen dat weet ik niet!” schreeuwde ik nu.

„Wat weet u niet, pa?”

„Ik weet geen antwoord op wat je me wilt vragen,” tierde ik voort.

„Pa,” informeerde Davidje in pure verbazing. „Weet u dan wat ik u vragen wou?”

„Neen, natuurlijk niet!”

„Maar hoe weet u dan dat u 't antwoord niet weet?”

„Omdat ik weet dat ik het niet weet!” gilte ik.

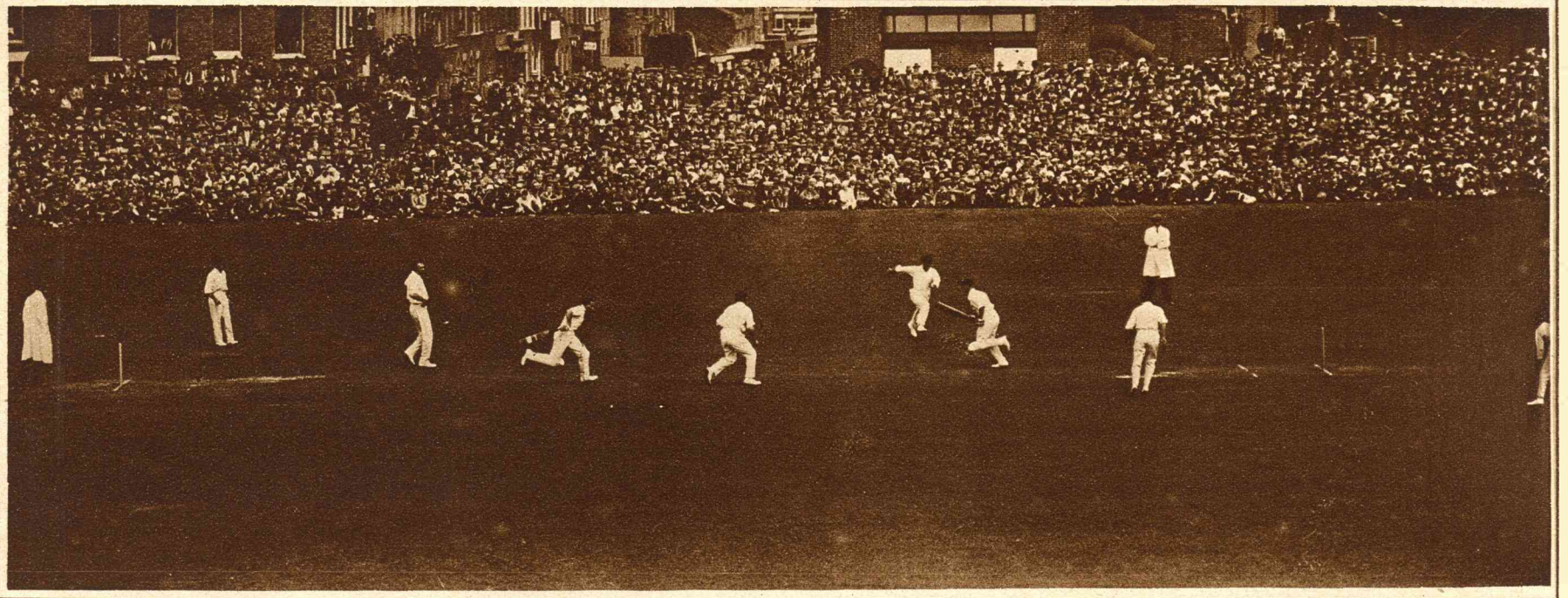
„Ik weet niet waarom ik niet weet wat ik niet weet!”

„Maak dat je wegkomt, laat me met rust, ik weet niets!”

„George, lieveling,” zei plotseling mijn vrouw. Ik stond op. Ik had er in mijn opwindning niets van gemerkt dat ze de kamer was binnengekomen. Ze stond naast Davidje en streelde zijn haren.

„Gezellig met paps gepraat, lieveling? Goed zoo!”

En tot mij: „Je hebt groot gelijk George, de oprechte, vertrouwelijke manier waarop kinderen hun ouders om opheldering vragen, is roerend aandoenlijk. Maar ik zal jullie niet langer in je genoegelijk gekout storen. Ik wilde je alleen maar even komen vertellen dat een spin — ik heb het in een dierkundeboek opgezocht — acht pooten heeft.”

Waar heel Engeland zich verleden week voor interesseerde. Wat betekende voor de Engelschen de staking in de mijnen of de buitenlandsche politiek in vergelijking met den vijftien cricketwedstrijd van Alt-Engeland tegen het Australische team. De wedstrijd welke dan eindelijk de beslissing zou brengen. Die beslissing is na een maanden hoopvol begin uitgelopen in 'n klinkende overwinning voor de gastheeren. Met 289 runs verschil bleef Engeland triomfator. De Engelsche overwinning was in hoofdzaak te danken aan het uitstekende spel van het openingspaar Hobbs en Lutcliffe. Onze foto geeft het historische moment weer, waar-op Hobbs in gezelschap van zijn haast even beroemden partner Lutcliffe onder groote belangstelling op den Oval te Londen met een korten run voor Engeland de 100 op het scoring bord brengt.

Sport van Zondag

De Amsterdamsche zwemvereniging „Het IJ” heeft Zondag j.l. een schitterend geslaagd zwemfeest gehouden. Ondanks het slechte weer was de belangstelling zeer goed te noemen en ook van een sportief standpunt bezien leverden de wedstrijden een buitengewoon succes op. Niet minder dan drie Nederlandsche zwemrecords werden verbeterd.

Eigenaardig is het, dat deze drie record-verbeteringen alle door dames werden gemaakt.

De Hollandsche dames komen zoo langzamerhand in internationaal vorm en wanneer we in aanmerking nemen, dat zoowel Mej. Baron als Mej. Braun nog zeer jong zijn en haar prestaties in het frissche nat zeer waarschijnlijk op nog hooger peil zullen weten te brengen, hebben we in deze beide dames bij de Olympische Spelen een paar vertegenwoordigsters waarmede we schitterend voor den dag kunnen komen.

Er zijn overigens in onze zwemsport over het algemeen goede vorderingen te ontwaren. Heel wat Nederlandsche records moesten er in het afgelopen seizoen aan gelooven en de teekenen wijzen er wel op, dat we ons voorloopig in stijgende lijn zullen bewegen.

Waren het de Rotterdamsche

dames, die in de diverse nummers waaraan zij deelnamen den toon aangaven, de Amsterdamsche heeren bleven niet achter. Wyss en v. Essen plaatsden zich resp. 1 en 2 in de 100 M. vrije slag, Jac. Kohler nam de 400 M. voor zijn rekening en tennisslotte zegevierde de Amsterdamsche estafette-ploeg nog in de 4 x 50 M. wisselslag.

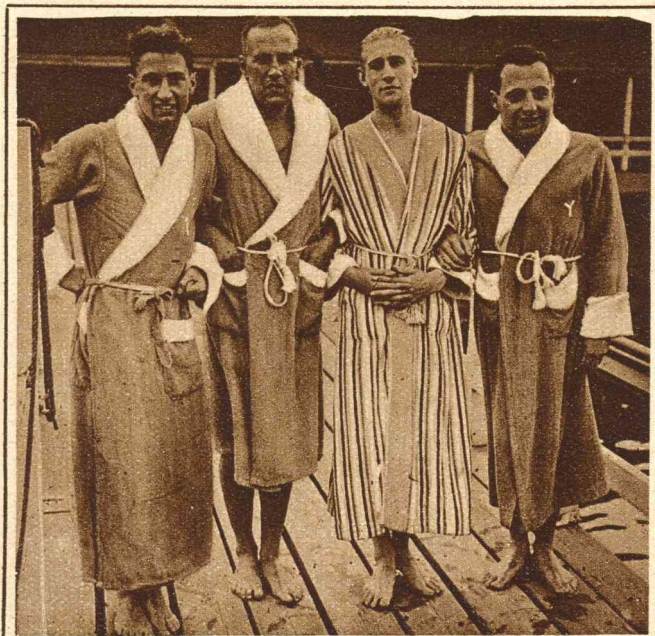
Europa's beste wielrenners in het Amsterdamsche Stadion bij de wedstrijden van Donderdag 19 Augustus. De stayers van I.n.r. Saldow, (Duitsland), Ganay (Frankrijk), Linart (België), Mathieu Cordang (een goede bekende in de wielersport) en Snoek (Holland). Een dezer mannen, Gustave Ganay is sedert, tengevolge van een val op de Parc des Princes-baan te Parijs, overleden.

Spartaan heeft dus geen plaatselijke ontmoeting. De polderbewoners hebben er echter in het vorige seizoen van kunnen profiteren. Waar er drie zijn, is er natuurlijk steeds een minder gunstig bedeelde. Doch de Spartanen hebben Z.F.C. en de twee Haarlemsche clubs in hun afdeling. Die nemen ook nog wel iets mee.

Met belangstelling zien we thans de competitie naderen. Weldra zal de strijd om den kampioens-titel in vollen gang zijn. Wie zal

't worden. Ajax, Blauw Wit, of misschien wel Spartaan?

Zou Amsterdam nu eindelijk weer eens een rol van betekenis gaan spelen?

De zwemwedstrijden van het IJ. De winnende IJ-ploeg in de 4 x 50 M. Wisselslag heeren, Van I.n.r. H. v. Essen, R. Wijss, A. J. Lelieveld en E. v. Es.

De sprinters van I.n.r. Schilles (Frankrijk), Bolssi (Italië), Michard (Frankrijk), M. Cordang en M. J. Aldewereld (oud-renners) en Moeskops (Holland) wereldkampioen.

Verleden week hebben wij reeds terloops de aandacht gevestigd op het komende voetbal-seizoen.

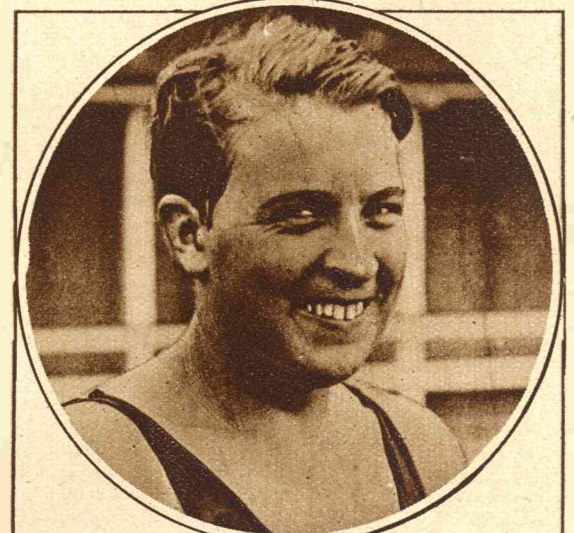
A. F. C. opent Zondag a.s. op haar fraaie terrein aan den Zuidelijken Wandelweg het seizoen met de wedstrijdenreeks om den A.R. O. L. Beker.

Ook Spartaan is er toch nog in kunnen slaan, het tournooi om den Zilveren Westertoren te doen doorgaan. Ook in Sloterdijk wordt Zondag a.s. reeds begonnen. Waar de wedstrijden niet alle voor de a.s. competitie gespeeld kunnen worden, zullen verder de vrije Zon- en Feestdagen worden benut.

Met zeer veel belangstelling hebben wij kennis genomen van de indeeling der beide Westelijke 1e klasse afdelingen.

Het was eenigszins te verwachten, dat Ajax en Blauw Wit ditmaal in dezelfde afdeling zouden worden geplaatst en nu dit inderdaad is geschied, kunnen we er ons slechts over verheugen dat de traditioneele ontmoetingen tusschen deze beide groote concurrenten gedurende dit seizoen weer zullen plaats vinden.

Daar verheugt de rechtgeaarde Amsterdam-sche voetbalenthousiast zich reeds bij voorbaat over.

Mej. Marie Baron, die tijdens de zwemwedstrijden van het IJ twee Nederlandsche zwemrecords verbeterde.

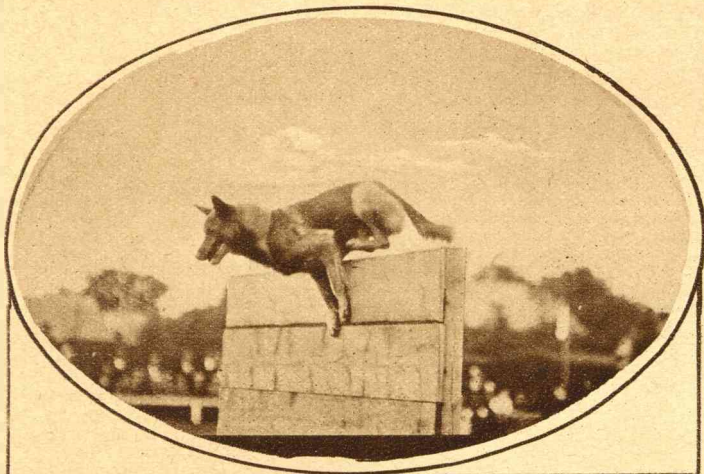

De L. E. T. T. (Land en Tuinbouw Tentoonstelling) te Heilo werd opgeluisterd door een concours hippique en ringstekerijen. Hierboven de vier prijswinnaars van het nummer eenspannen. V.l.n.r.: 1e prijs: de heer Ligthart; 2e prijs: de heer G. Muys; 3e prijs: de heer C. Muys; 4e prijs: de heer Blokker, allen uit Heilo.

Een keurige inzending Cactus Dahlia's van den heer Groen uit St. Pancras, welke op de L.E.T.T. te Heilo den eersten prijs won. De drie kleintjes, die ter wille van de foto de bloemenmand hielpen dragen, verbergen hun aardige kopjes achter de groote bloemen-trossen, bevreesd misschien de fraaie bloemen, die toch een len prijs verwierven, te veel den loef af te steken.

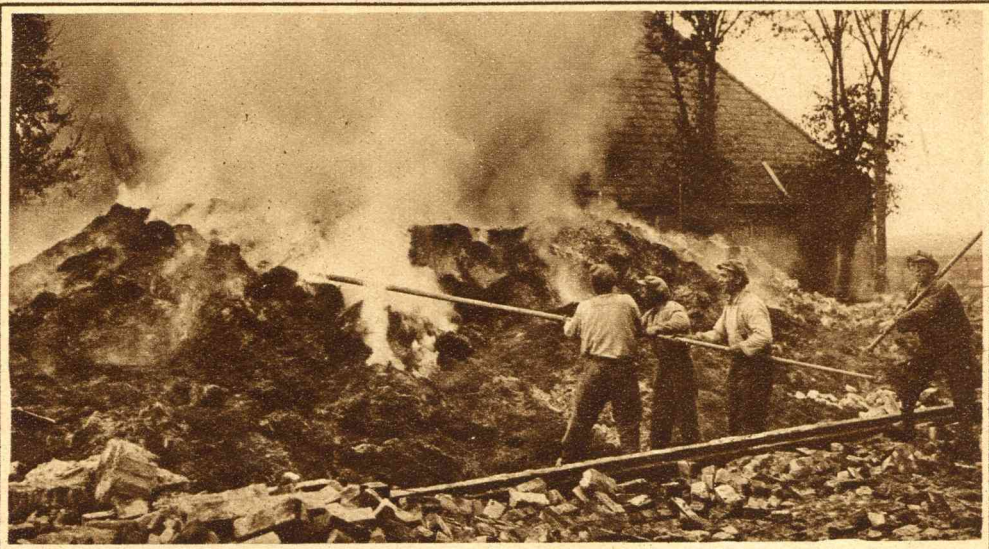
Nieuws uit Noord-Holland

Op de feesten te Oud-Karspel werden mooie staaltjes van honden-dressuur te zien gegeven. Hierboven een fraaie sprong van een politie-hond ter achtervolging van een dief.

Den laatsten dag van de kermis te Oud-Karspel op 17 dezer, werden volksspelen gehouden, bij welke gelegenheid wij bovenstaande foto van den wedstrijd voor meisjes, maakten.

Te Zijpe brandde de vorige week Woensdag de boerderij van den heer J. de Wit af. Een kijkje op de laatste blusschingswerken.

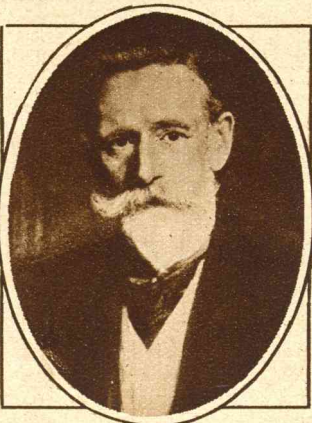
Hiernaast rechts:
Te Tuitjenhorn, gem. Harenkarspel, is men druk bezig, de brug ten gerieve van het verkeer te verbreden.

HELDERSCHE LUNCHROOM
Spoorstraat 51
HELDER
HET adres
voor koffiedrinken

De vuurtoren aan de „Ven”, tusschen Andijk en Enkhuizen, verkeerde in zeer slechten staat, zoodat restauratie noodig was.

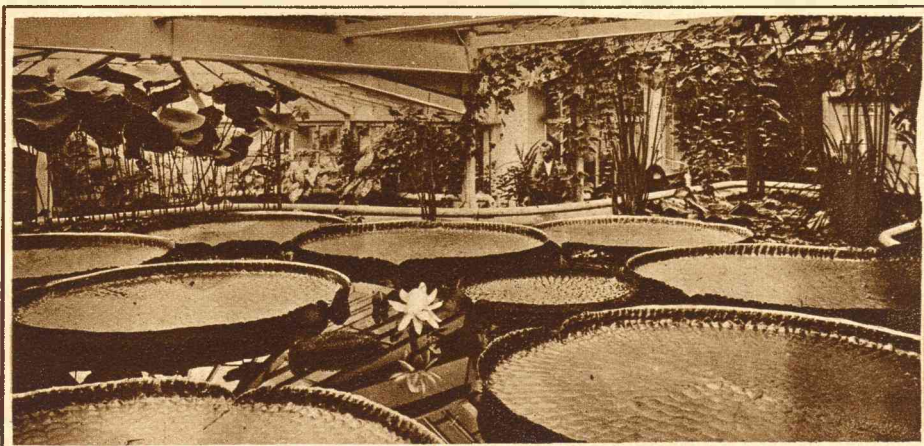

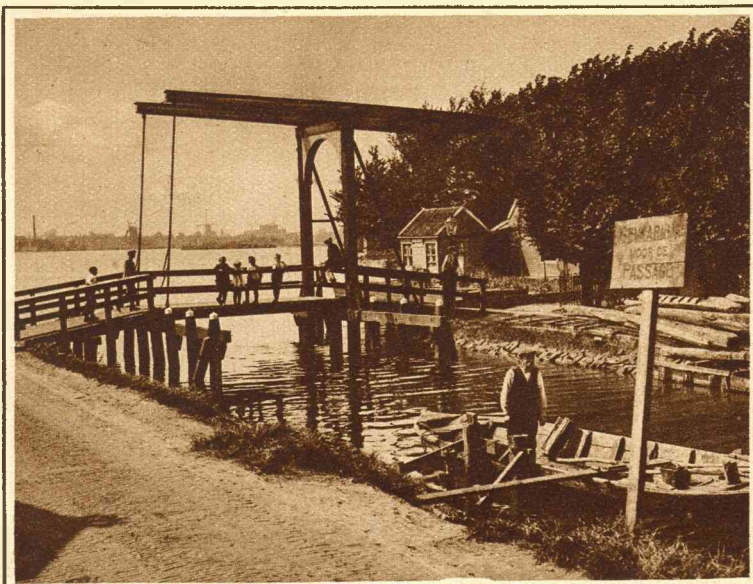
Voor den bouw van het nieuwe gebouw der Amsterdamsche Bank zal weer een oud brokje Amsterdam moeten verdwijnen, n.l. de z.g. Kippenhoek op het Rembrandtsplein. Er zullen daar, om plaats te maken voor het kapitale gebouw, niet minder dan 25 perceelen worden afgebroken; het heele blok van het Centraal theater in de Amstelstraat tot aan het Rembrandtsplein, de Utrechtschestraat van het plein tot de Heerengracht tot aan het tegenwoordige bankgebouw. Hierboven links: Het gedeelte Amstelstraat en Rembrandtsplein en hierboven rechts: De Utrechtschestraat, hoek Heerengracht, die beide onder den sloopershamer zullen vallen.

*

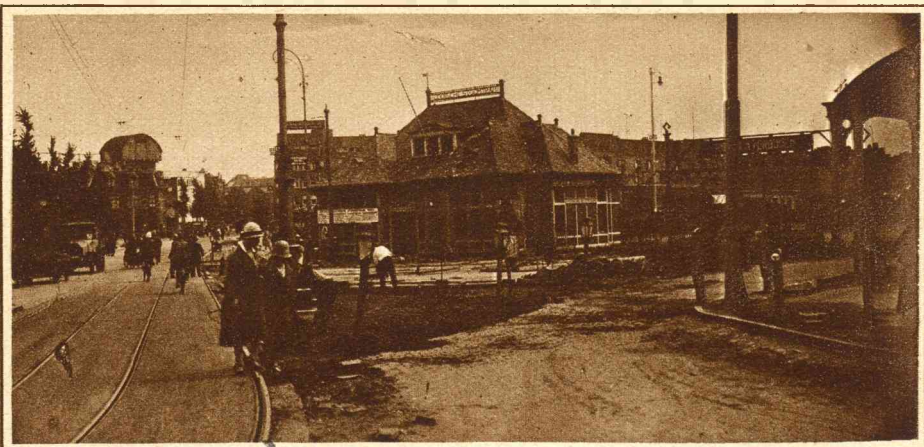
Hierboven links: Prof. dr. C. H. Kuhn, oud-hoogleraar aan de Amsterdamsche Hoogeschool, die op 77-jarigen leeftijd te Bern is overleden.

De Victoria Regia, de Zuid-Amerikaansche waterplant, die in de Amazone rivier welig tiert, bloeit weer in den Amsterdamschen Hortus Botanicus, waar ze elk jaar te bewonderen valt. Zooals men weet, blijven de bloemen der plant — zij brengt er achtereenvolgens ongeveer 30 voort — slechts twee dagen bestaan, eerst zijn ze wit, daarna rood. Het blad, dat tot Mei niet grooter is dan 40 c.M., ontwikkelt zich daarna in den bloeitijd tot een schijf van 2 M., soms wel 2.40 M. middellijn.

De nieuwe ophaalbrug te Haaldersbroek is gereed en het moet gezegd, het is een mooie brug. Niet zoo'n ijzeren gevaarte, maar een echte houten ophaalbrug, zooals die in de landelijke omgeving het beste past.

Dat de Amsterdamsche straatwegen in de laatste jaren voortdurend verbeteringen ondergaan, stemt tot dankbaarheid jegens het gemeentebestuur, dat in ander opzicht — belastingverhoging — wel eens zure gezichten bij de Amsterdammers te voorschijn roept. Nu wordt o.a. weer voor 't Weesperpoortstation de Mauritskade van geruischloze bestrating voorzien. Tevens zijn de toegangshekken tot het terrein der Gooische stoomtram, terwille van het verkeer, eenigszins naar achteren geplaatst.

TOONEEL

FRANS

In het Paleis voor Volksvlijt wordt Rip-Rip gegeven. En daarmede wordt weer eens bewezen, dat de tijd, waarin men een goede operette kon maken, in het verleden ligt. Planquette, tevens componist van 't bekende, petillante „Klokken van Corneville,” Audran, Offenbach, Adam etc. maakten het zich niet zoo gemakkelijk als hun tegenwoordige collega's. De vroegere componisten der opera-comique bouwden op een grondslag, een gegeven, dat ondanks den ietwat verouderden, naefven humor, stevig in elkaar getimmerd zat en dikwijls een moraal inhield, die door de sappige bewerking gemakkelijk genoten wordt. Rip, de man immers, die door zijn zoeken naar rijkdom in een twintig-jarigen slaap verzinkt en als een grijsaard, wien het leven niets meer bieden kan, in het leven terugkeert, is 't beeld

Louis Morrisson in de hoofdrol Rip-Rip.

PRAAITJE

MEIJER

van den mensch, die jaagt naar rijkdom en te laat tot de ontdekking komt, dat het leven aan hem voorbij is gegaan zonder hem 't minste geluk te schenken. Het gezelschap, dat thans het paleis bespeelt, geeft een keurige vertolking van deze operette. Louis Morrisson, die de zware Rip-Rip partij draagt, heeft gelegenheid zijn talenten en techniek van de beste zijde te toonen, vooral o.a. in de bekende aria „Het is een niets....” en bij de echo in de bergen. In Liane Debont heeft hij een goede, zij het een ietwat zwakkere partnerin. Zij is een aangename verschijning, die met haar frissche stem prettig aandoet. Emmy Arbous, Joh. Boskamp en Kalman Knaack zijn zooals steeds uitstekend. De monteerling is rijk, zoowel wat aankleding als décor betreft.

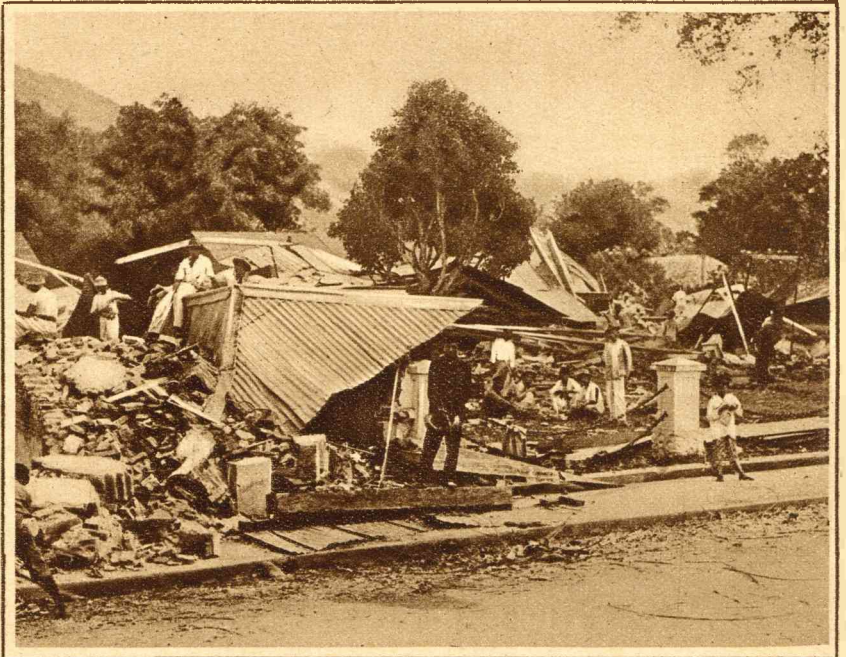
* *

Joh. Boskamp als de uijge waard.

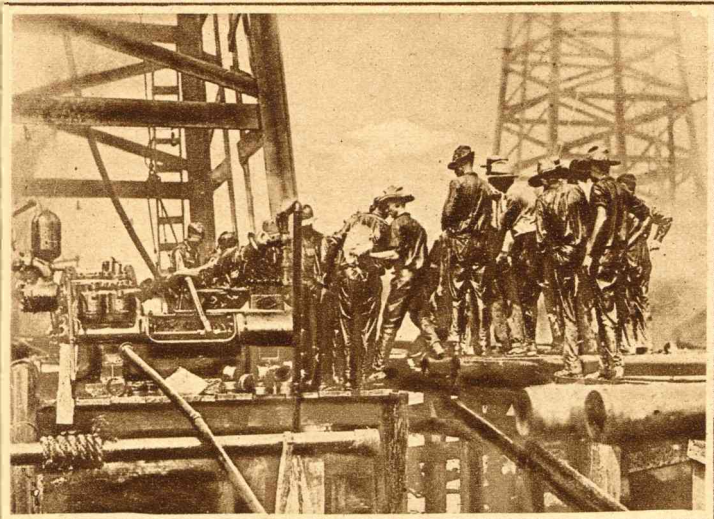

Liane Debont als Nelly.

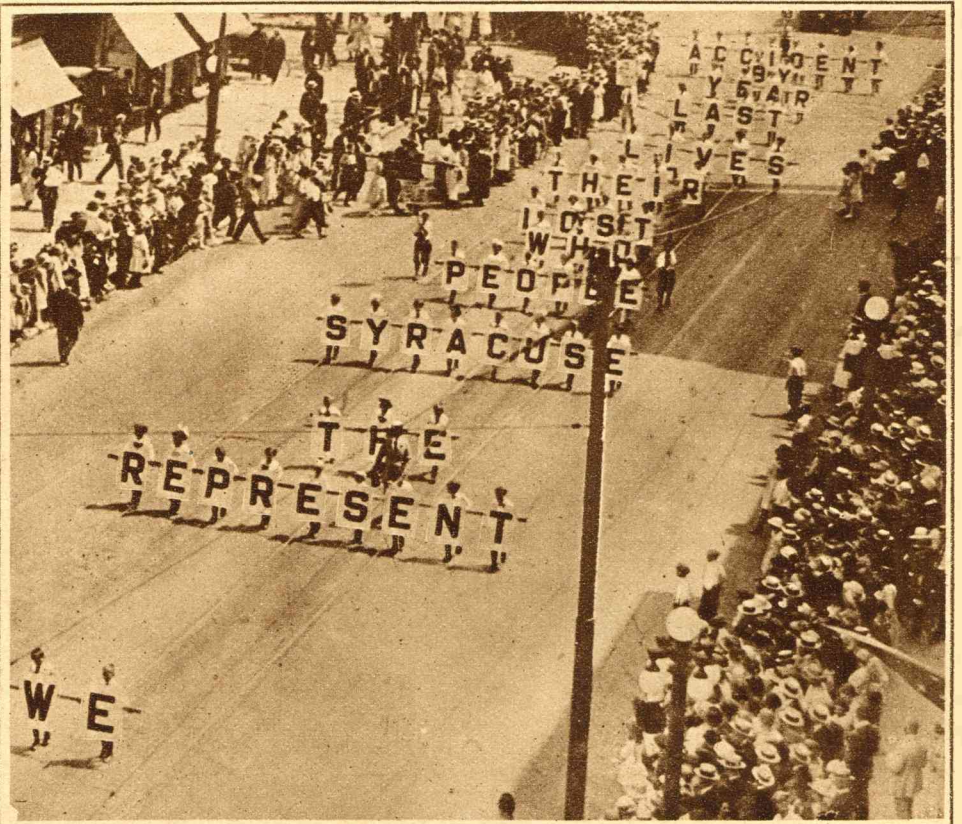

Twee foto's van de verschrikkelijke ramp die Sumatra's Oostkust heeft getroffen. Links: De Djambatta Oesi, te Padang tusschen het huis van den inlandschen fotograaf en de Hertzoko — toko Rahmoed. — De weg vlak voor de Djambatta is, zooals men op de foto duidelijk ziet, ernstig gehavend, terwijl dwars er overheen een tweede diepen scheur loopt. Rechts: Wat er over is van een der grootste kantoorgebouwen te Padang.

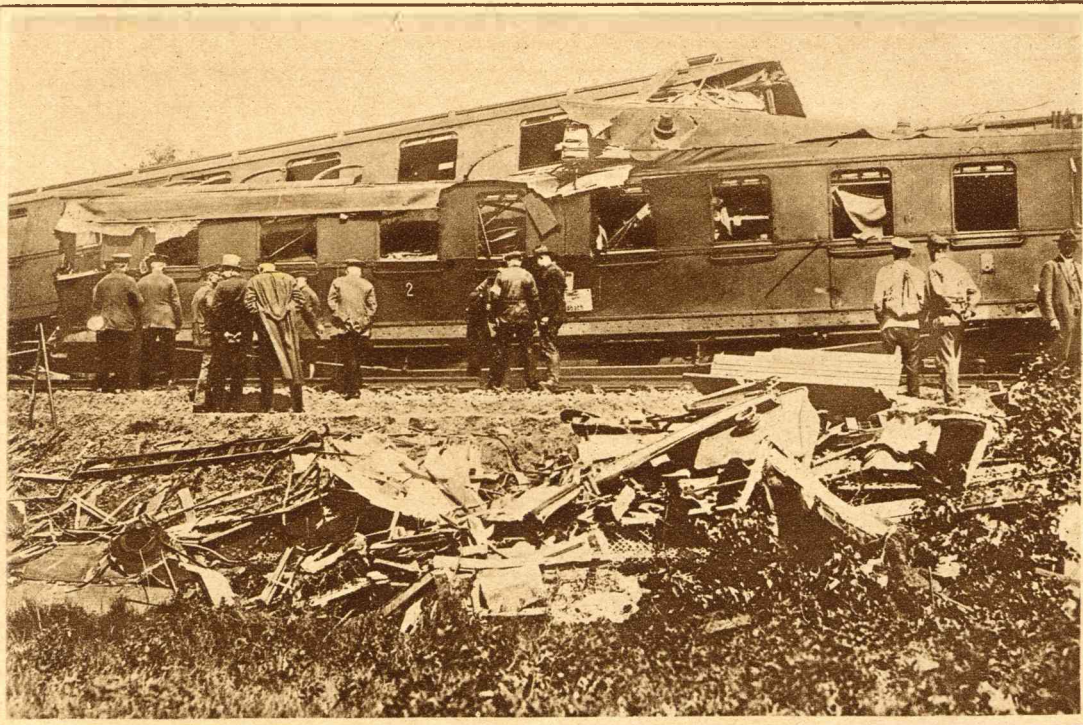
BUITENLAND

In het olie-gebied in Baumont (Texas) liepen reeds sedert geruimen tijd alle dagen anderhalf miljoen Liter petroleum weg, zonder dat men er eenig voordeel van had. Na het overwinnen van zeer groote technische moeilijkheden is men er in geslaagd, de wegvloeiende olie af te dammen en op te vangen. Hierboven het toestel waarmee de opgevangen olie in de pijpleiding wordt gestuwd.

Een eigenaardige ongevallen statistiek. Bij een herdenkingsfeest in Syracuse (New York) zag men ook een groep van 63 kinderen, die ieder een letter droegen. De letters vormden samen een zin, die voltooit luidt: Wij vertegenwoordigen de bewoners van Syracuse, die in het afgelopen jaar hun leven door een ongeluk hebben verloren.

Het verschrikkelijke ongeluk met den nachtsneltrein Berlin—Keulen, die bij Lehrte is ontspoord vermoedelijk tengevolge van een aanslag van misdadigers. Niet minder dan 21 personen verloren bij dezen ramp het leven. Uit onze foto hiernaast ziet men hoe tien der D-wagens totaal in elkaar geschoven zijn; bijna alle reizigers, die zich in deze wagons, die gelukkig vrij slecht bezet waren, bevonden, zijn gedood of ernstig gewond. Hierboven: De pogingen die de politie in het werk gesteld heeft, om met behulp van honden het spoor der misdadigers te volgen, pogingen die echter zonder resultaat zijn gebleven.

De Vrouw en Haar Rijk

1. Apart opgevat mantelmodel van kaneelbruin serge, sluitend met een dubbele rij van hoornen knopen en open vallend in lange revers, die van boven tegen een smalle kraag komen. Vanaf de schouders daalt een bies, die zich naar beneden uitbreidt in de heupceintuur, waaraan het in vorm geknipte rokdeel van den mantel gefronst is; de mouwen hebben matig breede opslagen. Ben.: 3 m., 1 m. 30 br. — 2. Kostuum van amandelgroen gabardine: gladde rok en driekwartlange mantel. Deze sluit overslaand en heeft een kraag in streng tailleurmodel. Langs rug en zijden van den mantel gaat een stofbies als ceintuur, die naar voren toe omhoog loopt. De mouwen hebben eigenaardig aangeknijpte mancheteelken. Ben.: 3 m., 75, 1 m. 40 br.

ONS GELAAT.

De meeste jonge vrouwen en meisjes hebben een voorliefde tot „bruin worden” door den invloed van zonnestralen. En het moet gezegd, heel aardig doet zoo'n zonne-bruin gezichtje. Het geeft iets pittigs.

Eenieder krijgt echter niet zulk een charmante bruine gelaatstint, zonder eerst te lijden te hebben van een pijnlijke vervelling der huid. Men moet met beleid te werk gaan en niet dadelijk een geheelen dag in de zon gaan liggen braden. Men moet de huid er langzaam aan laten wennen door elken dag een langeren tijd te „zonnebaden”.

Zonnebaden vroeg in den morgen of tegen den avond genomen, zijn geheel onschadelijk. Midden op den dag veroorzaakt de felle hitte veelal hoofdpijn en ontsteken der huid.

Het gebeurt niet zelden, dat de huid open springt en vocht uitlaat. Wanneer dit het geval is, zorg dan karnemelk of Goulardwater bij de hand te hebben om de ontstoken plekken mede te betten, met een zuiver lapje.

Wie practisch is, neemt voor het zonnebad voorzorgsmaatregelen. Heel goed is Cold-Cream of Vaseline. Dit laat ge goed in de huid dringen en wrijft daarna met een droog watje de huid af. Wie deze behandeling toepast, zal geen last van blaren of gezwollen huid krijgen.

Wie niet van een gebruinde gelaatskleur houdt, wrijve het gezicht van tijd tot tijd met Citroensap in.

In den goeden, ouden tijd behoorde

het zeker niet tot de charme van een vrouw wanneer haar huid bruin was. Een zeer blanke huid waarbij menig kunstmiddel te pas kwam en een „tache de beauté”, behoorden tot een van de zeven schoonheden. Indien de natuur niet zorgde voor deze schoonheidsvlekjes, werden ze kunstmatig opgelegd met een penseeltje.

Voor al in de galante zestiende en zeventiende eeuw was deze mode het meest verspreid. Het was lang zoo eenvoudig niet, om het juiste punt te bepalen, waar het schoonheidsvlekje behoorde te worden aangebracht. Een vaste regel werd niet voorgeschreven. Negen plekjes werden aangegeven, waar naar gelang de geaardheid der schoone sexe was, de tache de beauté werd aangebracht.

De sentimentele droeg de schoonheidsvlek bij het linkeroog, de trotsche midden op het voorhoofd; de vroolijke: op het kuiltje van haar wang; de deftige: midden op haar wang; de luchthartige: bij één der mondhoeken; de geestige: naast den neusvleugel; de coquette: boven de lip; de bescheidene: onder de onderlip. ANGELE.

DE PAGEKOPJES.

Is het einde gekomen der korte haren? Uit Parijs worden al zekere symptomen gemeld, die hierop wijzen. En al wordt door onze kappers het tegendeel nog volgehouden, en laten er daarom nog dagelijks dames de schaar zetten in heur weelderigen haardos, waarvan ze noode scheiden, alles wijst er op, dat de algemeeneheid, steeds het einde eener mode, ook in dit opzicht haar werk heeft gedaan. Het lastige scheren der nek-haren, wordt thans vervangen door de krultang, die van het korte haar kroezige krulletjes maakt, waardoor een donker kopje van achteren gaat gelijken op een negerhoofd.

Van het langere voorste haar worden de uiteinden dik omgekruld evenals op zij. Dit kapsel, dat ons wel herinnert aan een

ragebol, is slechts voor den over-

gangstijd bestemd, tot dat de haren weer voldoende lengte hebben om er, desnoods met behulp van valsche krullen, een sierlijker geheel van te maken. Het haar, dat van achteren reeds een voldoende lengte heeft, wordt met een kam omhoog gehouden, waar overheen de mooie, dikke krullen vol in den nek vallen. En al zullen vele jonge dames nog lang vasthouden aan haar jongenskopje, de veroordeeling is door Parijs uitgesproken, wat vooral voor dames met een dikken nek, waarvoor kort haar absoluut leelijk is, met blijchap zal worden vernomen. Souvent femme varie....

Aardige mantel van rood drapella, breed overslaand sluitend en voorzien van een warmen liggenden kraag. Aan elke zijde geeft een ingezet puntgeertje ruimte aan het model. Zwart sierband vormt de garnering. Ben. voor 10-12 jaar: 2 m. 50, 1 m. br.

VOEDSEL BEWAREN MET WARM WEER.

We laten hier enkele raadgevingen volgen om uw eetwaren ook bij warm weer koel en fris te houden.

De goede huisvrouw koopt in de heete dagen zooveel voedsel als zij iederen dag noodig heeft en neemt zoo min mogelijk voorraad. Het beste is natuurlijk als het voedsel in den kelder kan geborgen worden, doch lang niet iedereen is in het bezit ervan. Heeft men een kelder, dan moet deze op het Noorden zijn gelegen, daar de zon er niet anders dan schade aanricht. Is de kelder niet op het Noorden, dan moet

het raampje van een blind voorzien worden, is dit niet mogelijk, hang dan een nat stuk goed, een jutezak b.v., op de zonnige uren voor het raam. Het raam moet dag en nacht openstaan en voorzien zijn van een fijn gaas of tulle, dat gewasschen moet worden wanneer 't vuil wordt. De vloer moet dikwijls gedweild worden, liefst met water waarin wat lysol is gegoten.

Om vleesch en andere spijzen te bedekken, die in den kelder worden gezet, zijn gazen vliegendekeels zeer goed. Men kan ze keurig van aluminium krijgen. Wanneer ge buiten woont en soms uw vleesch moet bewaren in rauwen toestand, is het aanbevelenswaardig, het op te hangen in een zak van fijn katoen of neteldoek. De zak moet strak worden dichtgetrokken. En de haak waaraan ge het vleesch hangt, moet altijd door het vet en nooit door het mager gestoken worden.

Bladgroenten kunnen met warm weer niet bewaard worden. Voor alle soorten van vet is een aarden pot het koelste.

Wanneer ge de boter stevig wilt houden zonder boterkoeler doe dan als volgt:

Leg de boter in een steenen potje en zet dit in een kan die met heel licht gepekeld water is gevuld. Leg 'n stuk neteldoek over den boterpotheen, zóó, dat de einden aan weerszijden in het water hangen. Verversch het water op zijn minst eens per dag.

Om melk frisch te houden, zet men de kan in een kom met koud pekewater en bedekt ze met een tullen lapje. Brood blijft het beste in een aarden pan, ook krentenbroodjes, cakes enz.

MEIWIJN.

Er zijn tegenwoordig vele dranken in den handel, waaronder zeer veel goede merken. Toch zijn er huismoeders die de voorkeur blijven geven aan zelf bereiden drank. Wilt ge een goed recept voor Meiwijn?

Het beste is voor de bereiding een soep terrien of steenen pot te gebruiken, die met een dek-sel afgesloten kan wor-

den. Doe hierin een flinke hand onze-lieve-vrouwe-bedstroo en 2 à 3 aan partjes gesneden sinaas-appelen. Verder 7 ons suiker, 2 flesschen Rijnwijn en een halve flesch rooden wijn.

Laat alles te zamen, gedurende 24 uren op een warme plaats trekken.

Giet het daarna door een zeef of doek en vul er de flesschen mede. Niet steriliseeren. Zij is dan geschikt om gebruikt te worden.

IJZEREN PANNEN.

De voordeelen! Dat ze niet alleen sterk, maar ook betrekkelijk goedkoop en gemakkelijk te onderhouden zijn. Voor de gezondheid zijn ze onschadelijk, maar... en nu komen de nadeelen... ze deelen aan sommige spijzen, die zuren bevatten, een donkere kleur en een ijzersmaak mee. Zulke gerechten (vruchten, roode kool, haché, andijvie, sla, erwten en bonen) bereidt men liever in émaille-pannen. Waar een zeer hooge temperatuur verkregen wordt, b.v. bij het braden van vleesch of bij het verhitten van frituurvet, gebruikt men bij voorkeur een ijzeren pan. Men onderhoudt ze, door ze na het gebruik met warm water en zeep schoon te maken en ze telkens vóór het gebruik even uit te wrijven met wat zout en een stuk onbedrukt papier.

Wanneer men wollen of flanellen goed wast, doe dan een paar druppels ammoniak in het water. Dat maakt het goed zacht en houdt de kleur helder.

1. Smaakvolle tailleur van rose-beige kasha in twee schakeeringen. De bleekste vormt den tailleurkraag, waarvan de revers zich verlengt in den sluitrand, en de hockige banen, die aan beide zijden van voor- en rugkant ingezet zijn. De mouwen zijn in verwijdend model: een aangeknijpte patta met drie knopen dient voor de sluiting. Ben.: 3 m. 25, 1 m. 20 br. — 2. Zeer elegant toilet van zeegroen Georgettekrip voor de japon en loodgrijs zijden marocain voor den open hangenden, naar beneden in vorm geknipten mantel. De japon heeft een jumper-corsage met een recht kraagje, waarvan de slippen, door een spang geleid, het voormidden garneren. De rok is geheel plat geplooid. Ben. voor den mantel: 3 m. 25, 1 m. 20 br.; voor de japon: 4 m., 1 m. br.

ONZE SPECIALITEIT:

POLKA KNIPPEN
ONDULEEREN
en KAPPEN f.150

MAISON
BOLTEN

KALVERSTR. 177, 1e étage
tegenover den Heiligenweg

EIGEN HAARD

Ceintuurbaan 342 - Telef. 2604

AMSTERDAM

Desgewenscht termijnbetaling

Dames, wilt U van een ouden hoed nog iets moois laten maken? Gaat dan naar de

Dameshoedenfabriek

Fa. J. G. van Driel Jr.

Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447.

Geopend van 9-6 uur, 's Zaterdags tot 1 uur.

STOOMWASSCHERIJ „NEERLANDIA”
3de Hugo de Grootstraat 17 - Tel. 33908

25 cent per K.G. - 25 cent per K.G.

HELDER en CONCURREEREND

Voor Hotels en Café's Speciale Tarieven.

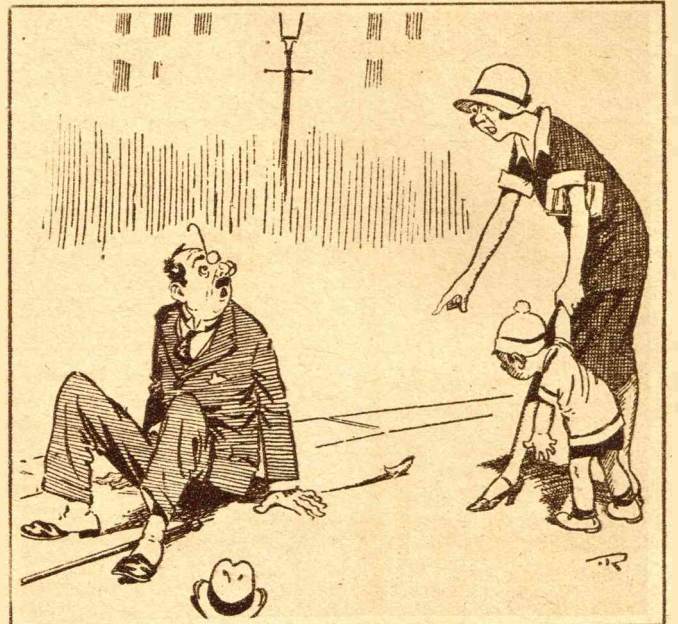
Wie 't laatst lacht, lacht 't best

„Zeg, Jan, 't is vandaag akelig koud in 't water — laten we er liever uitgaan en een ijsco-ijce kopen.“
(The Passing Show)

„Willen ze nogal bijten, baas?“

Liefhebbende moeder: „Zoo'n ongemanierheid! Kijk eens wat u gedaan hebt met de banaan van mijn kleinen jongen!“
(Tit Bits)

MIJNHARDT's
Zenuw-Tabletten . . 75^{.-}
Laxeer-Tabletten . . 60^{.-}
Hoofdpijn-Tabletten 60^{.-}
Bij Apoth. en Drogisten

HERINNERINGEN.

„Weet je nog wel Ru, hoe je 's avonds soms uren lang m'n hand kon vasthouden, toen we verloofd waren. Net 'n rozenblaadje, zei je dan. Weet je dat nog wel, jij malle jongen.“
„Ik was helemaal niet mal. Zoo lang ik je hand vasthield bleef je tenminste van de piano af.“

VACANTIE-COMFORT.

„Nee, meneer, ik heb geen enkele kamer over,“ zegt de pensionhoudster, „maar misschien kan ik u toch wel helpen. Een van mijn huurders is slaapwandelaar. Als hij 's nachts wandelt, zou u z'n bed kunnen gebruiken onderwijl.“

BLOEMPJES UIT EEN LEZING.

De Indische oud-officier hield een lezing over Indië en meer speciaal over het Indische klimaat.
„Het klimaat is heel goed,“ verzekerde hij. „Maar er zijn een hoop jongelui, die naar Indië komen en maar raak eten en drinken en drinken en eten en dan sterven ze en dan schrijven ze naar huis, dat 't klimaat ze gedood heeft. Natuurlijk sterven er mensen in Indië, veel mensen zelfs, maar noem me één land, waar de mensen niet sterven — dan ga ik er dadelijk naar toe.“

KANS.

Een oude heer was erg boos op 'n jongen, die katekwaad had uitgehaald.
„Je moest een flink pak slaag hebben!“ zei hij. „Ik wou, dat ik je vader was!“
„Dat zou je kunnen worden,“ verklaarde de jongen. „M'n moeder is weduwe.“

ZONDE!

De nieuwbakken echtgenoot zat aan tafel te zuchten.
„Hè, eet je nou al niet meer?“ klaagde het vrouwtje, dat 't eten had klaar gemaakt. „Wat zonde, nou zal ik 't dus aan den hond moeten geven.“
„Ja, dat 's jammer,“ gaf de man toe, „'t is zoo'n aardige hond.“

HOE KON HIJ OOK.

De spoorweg was tengevolge van den storm en de hevige regeus overstromd en de reiziger moest aan een klein stationnetje uitstappen. In een hevigen stortregen kwam hij aan een klein restaurant aan en zei tot den kelner: „Het lijkt wel de zondvloed!“
„De wat?“
„De zondvloed. Heb je nooit gelezen van den zondvloed, van Noach en de ark op den berg Arrarat?“
„Nee, mijnheer. Maar we hebben hier ook in drie dagen geen kranten gekregen.“

NIETS BIZONDERS.

„Vader, wat zijn toch eigenlijk voorvaderen?“
„Wel jongen, ik ben een voorvader van je en je grootvader is er een en —“
„Nou dan begrijp ik niet, waarom de mensen daar zoo'n drukte over maken.“

MOEDER KENDE HEM.

Een jongen was door 'n auto aangereden en werd 'n apotheek binnengebracht om verbonden te worden. Daar hij niet in staat was om dadelijk naar huis te gaan, wilde de aanwezige politie-agent een boodschap naar z'n familie sturen.
„Hoe heet je, jongen, dan kan ik 't je moeder laten weten,“ zei hij.
„Moeder weet al hoe ik heet,“ verklaarde het jongetje.

DE HOOFDZAAK.

„Ik zal niet zeggen, dat de dame jong en mooi is,“ zei de huwelijksmakelaar, „maar ze heeft een prachtig huis.“
„Hebt u 'n foto?“ vroeg de man die een vrouw zocht.
„Ja, hier is ie.“
„O neen, ik bedoel niet van haar, maar van haar huis.“

VIJFTIG PROCENT.

De vliegenier had zijn vriend mee naar boven genomen en om hem nu eens ten volle te laten genieten, voerde hij boven in de lucht allerlei kunsten uit. Toen ze weer dalende waren, zagen ze beneden een aantal mensen staan kijken. De piloot lachte.
„Ik wed, dat vijftig procent van de lui daar beneden gedacht hebben, dat er 'n ongeluk gebeuren zou.“
„En vijftig procent van de lui hierboven ook,“ zuchtte de passagier.

ARME PAPPIE!

Ze hadden pas telefoon gekregen en het kleine dochtertje des huizes mocht den hoorn eens aan 't oortje houden om vader's stem te hooren.
Maar toen keek ze verschrikt naar 't toestel aan den muur en ze begon bitter te huilen.

„O moes, hoe krijgen we pappie nou weer uit dat kastje?“

DE OPLOSSING.

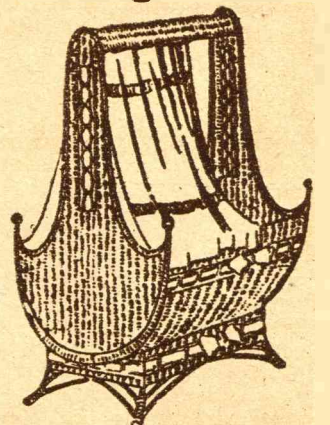
„Als je vader tien gulden schuldig was aan den slager en vijf gulden aan den bakker en drie gulden vijftig aan den schoenmaker, hoeveel zou hij dan in 't geheel te betalen krijgen?“ vroeg de juffrouw.

„Niks,“ zei Dirk.
„Niks? Maar Dirkje!“
„Niks,“ hield Dirkje vol. „Dan ging vader verhuizen.“

DE EENE EN DE ANDERE.

„Ware schoonheid is werkelijk zeer zeldzaam,“ zei hij. „Ik ken honderden vrouwen en daar zijn er toch maar twee bij, die buitengewoon mooi zijn.“
„Is 't heusch?“ glimlachte ze.
„En wie is de andere?“

Wiegen en

Luiermanden

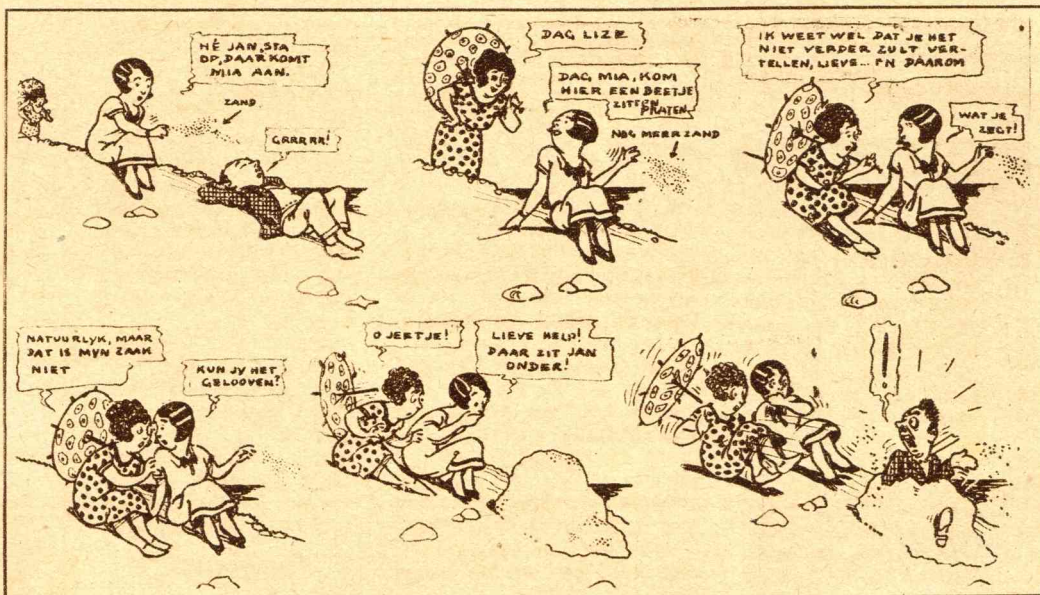
bij P. F. L. DE RIDDER
alléén Hartenstraat
Tel. 43163, Amsterdam.

**Vraagt SPOOR'S
MOSTERD**

DEN HOUDIJKER'S
Echte Goudsche Siroopwafelen en Gemberwafelen
voldoen aan de hoogste eischen van smaak, zuiverheid en zorgvuldige bereiding.
Alom verkrijgbaar in luxe en gewone verpakking.
G. DEN HOUDIJKER - GOUDA

Ambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitaltend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat
Amusol
Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruitersweg 196, Tel. 24196

Al pratende gooiden zij speelsch met handjesvol zand.

HET NUT.

„Kan je me vertellen Jan, waar de huid van een kat voor dienen kan?“
„Ja meneer.“
„Wel waar dient ze dan voor?“
„Om de kat warm te houden.“

DE BOODSCHAPSTER.

„Fijn hè, moes, hier zijn al de centjes weer terug.“
„En je moest er postzegels voor koopen voor de brieven!“
„Wat heb je dan met de brieven gedaan?“
„O moes, moet u hooren, toen niemand keek, heb ik ze stiekum zonder postzegel in de bus gegooit.“

VAN SLECHT TOT ERGER.

Er was een oude dame op bezoek gekomen en het dochtertje des huizes moest even binnen komen om de bezoeker een handje te geven. Aandachtig keek de kleine de dame aan en toen zei ze:
„O, wat bent u leelijk.“
De moeder van het kind was geheel ontzet.
„Wat bedoelt u toch?“ vroeg ze, trachtende te redden wat er nog te redden viel.
Haar dochtertje werd bang voor moeder's boze oogen.
„O, het was maar een grap.“
„Zoo? Maar het zou een veel aardiger grap zijn geweest, als je gezegd had: Wat bent u mooi.“

DUBBELZINNIG.

„Recht! Ik vraag recht,“ schreeuwde de verdediger.
De rechter: „Kalm wat, meneer de verdediger, kalm wat. Vergeet u niet, dat u hier in de rechtzaal bent!“

NOG ERGER.

„Ik ben helemaal niet tevreden over m'n waschvrouw. Nu stuurt ze me weer m'n overhemden met verkeerde knopen eraan genaaid.“
„Maar man, dan ben je nog goedaf. De mijne stuurt me m'n knopen met verkeerde overhemden eraan genaaid.“

DE SMOKING VOOR DAMES.

„Tegenwoordig moet je liefst geen vrouw nemen, die even groot is als jezelf.“
„Waarom niet?“
„Wel dan draagt ze jouw smoking natuurlijk.“

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM“

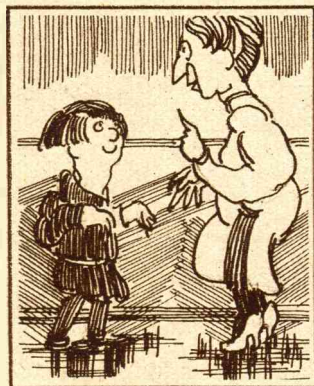
Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

KNIPCURSUS, HOEDENCURSUS,

Handw.cursus f 3, f 4 en f 5 p. m.

J. DE HOSSON, Bilderdijkstraat 3

Moeder: „Denk erom. Je mag niet praten als ik spreek.”
Zus: „O, moet ik daarmee dan wachten tot u naar bed bent?”

OP SCHOOL.

Onderwijzer: „Jantje, wat is een vischnet?”
Jantje: „Een heeleboel gaten die door touwtjes bij elkaar gehouden worden.”

ONBEGRIJPELIJK.

„Wat zit je toch zoo naar dat boek te kijken?”
„Ja, ik snap maar niet, hoe ze dat toch gedrukt hebben; de bladen zitten nog aan elkaar vast.”

„Pijn aan je kies? Als 't de mijne was zou ik hem laten uittrekken.”
„Dat zou ik ook wel willen, als het de jouwe was.”

KLEINE WENK.

Portier van een kasteel (tot bezoekers): „Dames en heeren, het is hier donker; stoot u niet aan de fooienbus, welke hier aan den muur hangt!”

ZIJN ADVIES.

A: „Ik weet waarlijk niet, waarop ik me in het vervolg toe zal leggen, op dichten, of op schilderen.”
B: „Ik zou je raden op schilderen.”
A: „Hoezoo? Heb je al wat van mij gezien op dat gebied?”
B: „Neen, maar ik heb eenige verzen van je gelezen.”

ZIJN PLEZIERTJE.

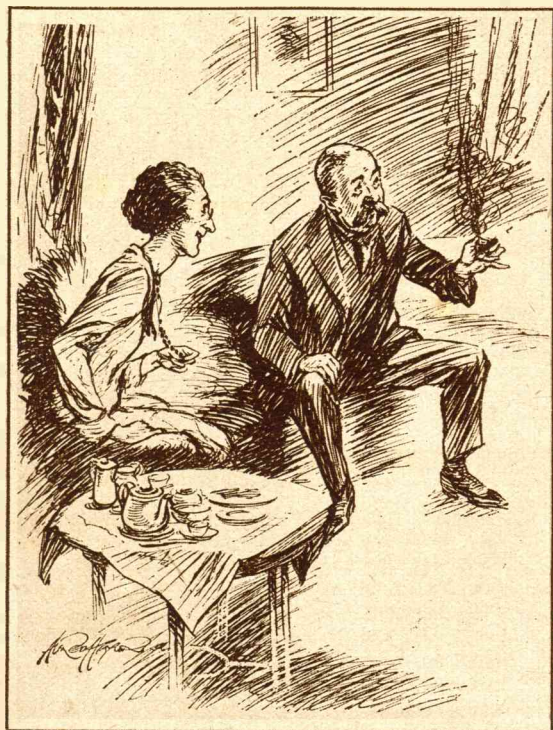
Moeder: „Karel, waarom heb je me niet gezegd, dat Anna die kan gebroken heeft?”
Karel: „Ze heeft me een pleziertje gedaan, omdat ik het niet gezegd heb.”
Moeder: „Waarmee dan?”
Karel: „Ze heeft me twee dagen achter elkaar niet gewassen.”

GOEDHARTIG.

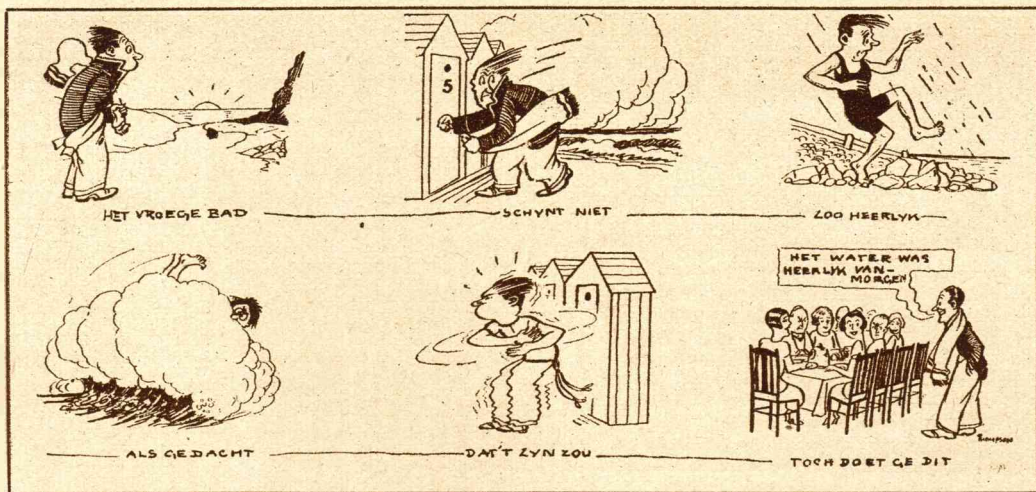
Jochems: „Ik begrijp niet, waarom je zoo afpingelt bij je kleermaker. Je betaalt hem immers toch nooit!”
Pochems: „Ja, zoo ben jij nou. Maar ik wil den man tenminste niet meer schade laten lijden dan strikt noodig is.”

DE BOFFER.

Jansen: „Die Pietersen heeft al voor den derden keer een blauwtje gelopen.”
Gerritsen: „Laat ie maar oppassen. Als ie zoo onvoorzichtig blijft, kon het geluk hem wel eens den rug toekeeren.”

„Ik ben blij dat je zoo van die sigaar geniet. Ik wist wel dat 't een goede was, want hij heeft al jaren lang de mollen uit m'n klerkast gehouden.” (London Opinion)

ROOKT**Spatram**

Zoo is de mensch nu eenmaal.

(Pearson's Weekly)

AFGEKEURD.

Twee mannen, die elkaar in langen tijd niet gezien hadden, ontmoetten elkaar. Zij gingen samen in een café zitten om een beetje over het verleden te boomen. In den loop van het gesprek vertelde de een, dat hij een valsche gebit had.
„Hè,” zei de ander verbaasd, „hoe komt dat? Je had vroeger toch een prachtige mond met tanden?”
„Dat is zoo,” luidde het antwoord. „De zaak is echter, dat ik niet veel voor den militairen dienst voelde en alles in het werk stelde, om afgekeurd te worden. Ik wendde mij om raad tot een dokter, die mij aanriep alle tanden uit den mond te laten trekken. Ik zou dan zeker afgekeurd worden, zei hij. Ik ging onmiddellijk naar een tandarts en liet het heele zaakje er uit halen...”
„En werd je afgekeurd?” vroeg de vriend nieuwsgierig.
„Ja zeker, wegens platvoeten!”

SLIM.

„Ik voer op de Maas,” zei Kwibus, „toen ik plotseling bemerkte, dat er een gat in mijn boot was, waar het water binnendrong.”
„En wat heb je gedaan?”
„Een ander gat gemaakt om het water te laten uitloopen.”

ZOO IS DE WET.

Commissaris van politie: „Ja, zeker, wij betalen voor de vangst van zoo'n slang drie gulden... Waar heb je ze gevangen?”
Boer: „In 't berkenboschje.”
Commissaris van politie: „O, daar? Daar staat vijf gulden boete op voor wie er in komt. Je moet dus nog twee gulden betalen.”

'T CONSULT.

„Meneer de dokter,” zei de kolossale man, met een volbloedig gezicht, een flinken buik en een stem die de ramen dreunen deed: „Meneer de dokter ik moet u even raadplegen. Ik heb m'n eetlust verloren...”
De dokter peinsde even, keek door z'n lorgnet den gezonden klant aan en zeide:
„Hm, dan beklaag ik den man die 'm gevonden heeft, of 't moet 'n millionaire zijn!”

Uitslag Prijsvraag No. 19

SPREEKWOORD No. 15

De oplossing is:

NA REGEN KOMT ZONNESCHIJN.

Bij loting onder goede oplossers werden de volgende prijzen toegekend:

Een fraai presentieerblad:

J. de Haas, Vespuccistraat 32^{II}, Amsterdam.

Een borstelgarnituur:

C. Bosman, Martelaarsgracht 10^I, Amsterdam.

Een tabakspijp:

H. J. Boers, Museumstraat 7a, Groningen.

Een naatrol:

Klaas Wit Czn., Dorpen 208, Schapen.

GETROEFD.

Ze waren allebei kooplui in tweedehands heerenkostuums en woonden in dezelfde straat, tegenover elkander.

Beiden hadden ze de gewoonte, in de deur van hun winkel te staan en de voorbijgangers uit te noodigen bij hen binnen te komen. Men zal begrijpen dat dit vaak tot onaangenaamheden leidde, die ten slotte eindigden in minder vleeiende persoonlijke opmerkingen.

Op zekeren dag riep Jansen tegen Fransen:

„Ga jij met je afzichtelijke tronie maar liever naar binnen! Je kan evengoed een ezel voor je deur zetten, als er zelf te gaan staan.”

„Dat heb ik verleden week al gedaan,” antwoordde Fransen, „maar de menschen die voorbij kwamen lachten tegen het beest en zeiden: Dag Jansen, ben je naar den overkant verhuisd?”

EIGENAARDIGE HULDE.

Mama, die met haar zoonje op Koninginnedag door Amsterdam wandelt: „Nu Henk, vin je die vlaggen niet mooi?”

Henk: „Ja mama, maar ze vlaggen allemaal uit het meiden-kamertje.”

KAN NIET.

Pieterse: „Wat een dwaze, onzinnige dingen zijn die modeplaten toch!”

Mevr. Pieterse: „Nou, vroeger wel, maar tegenwoordig niet meer. Ik weet zeker, dat ze allemaal naar foto's geteekend worden.”

Pieterse: „Nou, maar deze dan toch niet, maak mij wat wijs. Daar staan twee dames op, die allebei een splinternieuw kostuum aan hebben. Ze zijn mekaar blijkbaar net voorbij gelopen, en geen van beiden kijkt om. Noem jij dat maar een foto.”

VERWONDERING.

„Weet je wel, lieve, dat ik drie kwart van mijn salaris noodig heb, om je modiste te betalen?”
„Maar man! Wat doe je dan met de rest van je geld?”

VAN RIJN'S
Utrecht **De Beste MOSTERD**

MEUBELEN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

VEREFFECT.

Er werd bruiloft gehouden. Bij het diner had de bruid het ongeluk, drie valsche tanden uit haar mond te laten vallen. Zij wist zich niet beter te redden dan door in zwijm te vallen. De bruidegom ving haar in zijn armen op.

„Waar ben ik?” zeide zij na verloop van eenigen tijd.
„In het midden uwer vrienden en in de armen van je man.”
„Mijn hemel, wat is er gebeurd?”

„Ach!”
„Iets vreeselijks niet waar?”
„Ja iets verschrikkelijks, iets om zich de haren uit het hoofd te trekken,” en met deze woorden greep de bruidegom naar zijn kuif en trok zijn pruik van het hoofd.
De zaak was vereffect.

NAWEEËN.

Zuster: „Kom, Karel, laat er het hoofd niet bij hangen. 't Is waar dat Willie je gemeen behandeld heeft door je den bons te geven; maar je zal haar spoedig genoeg vergeten.”

Karel: „Dat denk je maar. Dat mooie verjaarscadeau dat ik haar heb gegeven, heb ik op afbetaling gekocht.”

ALLEEN ENGROS.

Een kleine jongen staat te schreeuwen voor de „Bijenkorf” in Amsterdam.

Veters, veters, sterke veters. Tien cent de twee.”

Een voorbijganger houdt hem aan.

„Geeft me er maar een.”

„Eén? Ik handel engros. Voor détail moet u in de Bijenkorf wezen.”

Prijsvraag No. 22

SPREEKWOORD No. 18

Hier volgt 't zeventiende van onze reeks geïllustreerde spreekwoorden.

Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen uit:

1 fraaie gebak-schaal, 1 fleschje eau de cologne, 1 doos zeep, 1 tabakspijp.

Inzenders van oplossingen worden verzocht het gevonden spreekwoord op een open briefkaart te schrijven en daaraan niets anders toe te voegen dan naam en

adres. De briefkaarten moeten geadresseerd zijn aan den prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam”, Keizersgracht 234, Amsterdam en ons uiterlijk Donderdag 2 September bereiken hebben.

Miss Blanche
VIRGINIA
CIGARETTES

Wat elke huisvrouw
van het steriliseeren weten moet

leert U de

WECK

-brochure, die gratis en franco gezonden wordt, mits men
naam van dit blad vermeldt, door

J. WECK & Co. = ARNHEM

21 Winkels. — 200 Depôts.

**CHRISPIJN'S
WIJNHANDEL**

Rechtboomsloot — A'dam.

Krachtige Bloedwijn f 1.— p. fl.

CLEWITS & VAN DER WAL
Fabrikanten van de „Walton“ rijwielen
met 5 jaar garantie op het frame en
op de vork.

Bosboom Toussaintstr. 43, A'dam.

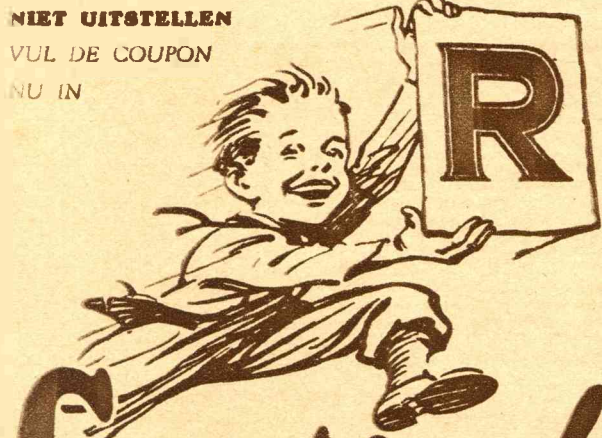
Motoren en Rijwielen

Reparatie - Inrichting

Moderne stalling f 1.50 per maand met
gratis verzekering.

AGENTEN DER MAGNEET RIJWIELEN.

NIET UITSTELLEN
VUL DE COUPON
NU IN

Gratis!
Uwe initialen in goud

Deze prachtige gouden transfers
geven cachet aan Uw rijwiel, motor-
rijwiel of auto. Wij bieden ze geheel
gratis aan, ofschoon er geen enkele re-
clame, van welken aard ook, op voor-
komt. Na ontvangst van onderstaande
coupon ingevuld met Uw naam en
adres, zenden wij U Uwe initialen,
vergezd van onze nieuwe brochure
over het gebruik van ROBBIALAC.

Bedoelde brochure verklaart de
gemakkeleke aanwending van
ROBBIALAC, de volmaakte glazuurlak,
waarmede gij, voor slechts een fractie
van den prijs dien gij een vakman
zoudt moeten betalen, aan Uw rijwiel,
motorrijwiel of auto een even rijk en
spiegelglad aanzien kunt geven als dat
van een splinternieuw model onver-
schillig hoe verweerd en beschadigd
het oppervlak thans ook moge zijn.

Robbialac Ad: Publiciteit 4
Wouwermanstr. 22 Amsterdam

ROBBIALAC

Als u
niet
moogt
rooken

en toch iets in den mond
wilt hebben, moet U eens
WRIGLEY'S Pepermunt
Kauwbonsbons probeeren.
WRIGLEY'S P.K. stillt
den dorst en voorkomt
vermoeidheid, de heerlike
pepermuntsmaak houdt
mond en keel frisch.
Door **WRIGLEY'S P.K.**
worden Uw zenuwen ge-
kalmder en blijft U steeds
in een goed humeur.

- Adverteeren -
doet verkoopen

SCHOENCREAM

„GLIM“

vervangt met succes elk ander
merk, ook het duurste
- buitenlandsche -

N.V. Ned. Electr. Meubelfabriek

Amsterdam - Kolksteeg 7 op de Nieuwendijk

(tegenover Oude Brugsteeg)

Levert rechtstreeks aan particulieren

PRIMA MEUBELEN

Clubstellen - Buffetten

= Slaapkamers enz. =

Alles wordt onder volle garantie geleverd.

Billijke prijzen.

Leest men
Bad met Geyser f 125.-

men denkt direct aan

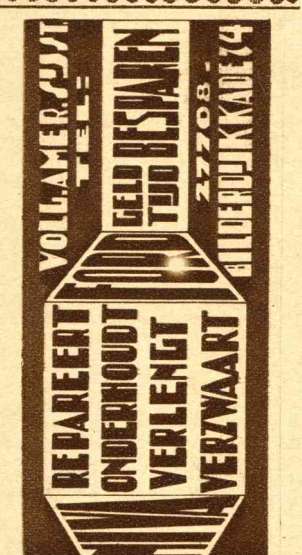
Firma H. ter Schiphorst

Nieuwe Heeregracht 213 - A'dam

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE
Amsterdam

Waarom zou ik
buitenlandsche
tandpasta
gebruiken?
NIVA
is zeker zoo goed
en voordeelig

DR. H. MANNING'S
Pharm. Chem. Fabrik
DEN HAAG

Zijt gij te zwak?

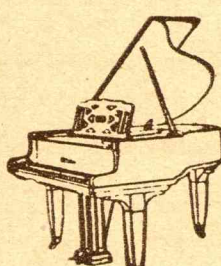
Volgt dan een Sargolkuur en gij zult
de resultaten spoedig ondervinden.

Jaren reeds is Sargol het hulpmiddel
om vrouwen en mannen tot sterke,
krachtige personen te herschapen.
Sargol verhoogt het gewicht doordat
het nieuwe cellen vormt; het zorgt
dat het voedsel volkomen omgezet
en opgenomen wordt en vermeer-
derd daardoor het aantal bloed-
lichaampjes, met als resultaat ste-
vige spieren, gezond vleesch en
gevulde lichaamsvormen.

Sargol is een schoonheidsmiddel,
omdat door het gebruik de lichaams-
vormen gevuld en de zenuwen
gesterkt worden. Zoowel mannen
als vrouwen verhoogden de energie,
die van hunne zenuwen geveerd
wordt en komen in gewicht aan.
Indien gij eenige ponden in gewicht
wilt toenemen of indien Uw arbeid
de sporen draagt van gebrek aan
zenuwkracht of vitaliteit, wendt U dan tot Uwen apotheker
of drogist en vraagt hem een doos Sargol voor slechts f 1.75
Een Sargolkuur, 6 dozen voldoende voor 6 weken, totaal f 9.—
Indien niet voorradig bij Uwen leverancier stuur dan post-
wissel aan de SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

Voor fijnproevers is het een uitgemaakte zaak,
dat de **LEVERPASTEI** van
STEGEMAN & Co. - DEVENTER
de beste is.
VRAAGT DUS DIT MERK.

IN DRIE JAAR EIGENAAR
VAN EEN

Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
Orgel of Kunstspelorgel

door eenvoudig huren. — Alle bekende
merken worden met 10 jaar garantie door
geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwen
catalogus 167 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

VAKONDERWIJS PER BRIEF

Voor bouw., Werktuig., Electrotechn., machinist, chauff.-monteur, loodg.,
verwarmingstechnicus, wagenmaker, carrosseriebw., meubelmaker, schilder.

Opleiding voor diploma's. Prospectus en proefles gratis.

ITMO, Amsterdam, P.C. Hoofstraat 125.

Ook lessen voor POLITIEDIPLOMA en KOMMIES.

MAISON MARCEL - OVERTOOM 369

KNIPPEN 30 cent

Kaart 10 x f 2.50

6 DAMESSALONS

ONDULEEREN 60 ct.

Kaart 10 x f 5.—

6 DAMESSALONS

Een goede reclame, — een goede advertentie
boeit den lezer en prent hem den inhoud daar-
van diep in het geheugen.

„Werfkracht“ wil en kan U dienen door pak-
kende advertentiën in de bij haar aangesloten
dag- en weekbladen en door doeltreffend
reclame-drukwerk.

Vraagt inlichtingen en adviezen of bezoek van
een vertegenwoordiger aan bij „Werfkracht“
Mauritskade 39, Den Haag, Telefoon 15104.

WERFKRACHT HEEFT TOOVERMACHT

Purcel geneest en verfracht de Fluïd